

816.089

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TARZAN VISSZATÉRÉSE

**Egyedül jogositott
magyar kiadás.**

1912. ÉVI
MAGYAR KÖNYV-
TUDOMÁNYI ÉVIKONFERENCIA

EDGAR RICE BURROUGHS
TARZAN
VISSZATÉRÉSE

Angolból fordította:
Dr. CZEKE MARIANNE

BUDAPEST
FŐVÁROSI KÖNYVKIADÓ R.-T.

816. 089

2

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
B 1066 / ~~1970~~ 1990
LELTÁRI SZÁM

Fővárosi nyomda r. t.

I. Affaire az oceánjárón.

— Magnifique! — tört ki halkán a szó de Coude grófnéból.

— Szólt valamit? — kérdezte a gróf, fiatal felesége felé fordulva.

— Mi gyönyörű? — És a gróf széjjelnézett, felesége bámulatának tárgyát kutatva.

— Ó, semmi, semmi, drágám! — felelte a grófné, és amúgyis piros arca még mélyebben elpirult. — Csak eszembe jutott, milyen bámulatosak azok a felhőkarcolók, ahogy ott New-Yorkban nevezik őket. És a szép grófnő kényelmesebben elhelyezkedett fekvőszékében s újra felvette a képeslapot, amelyet ama bizonyos „semmi“ miatt ejtett le az imént.

Férje újra elmerült könyvében, de nem minden csodálkozás nélkül, hogy felesége most egyszerre bámulatot érez ugyanazok az épületek iránt, amelyeket három nap előtt, Newyorkban rémeseknek bélyegzett.

De a gróf hamarosan letette a könyvet. — Nagyon unalmas az, Olga, azt hiszem, legjobb lesz, ha felkutatok egy pár embert, akik szintén unatkoznak, talán elegenden leszünk egy kártyapartira.

— Kedves barátom, maga nem valami udvarias, de megbocsátok, mivel én is éppenúgy unatkozom. Hát csak menjen azokhoz a kiállhatatlan kártyáihoz!

Mikor férje eltávozott, az asszony lopva egy magas fiatalember alakját figyelte, aki kényelmesen nyújtzkodott egy közeli széken.

— Magnifique! — suttogta még egyszer.

Olga, de Coude grófné, húszéves volt, a férje pedig negyven. Nagyon hűséges, tisztességes feleség volt ugyan, de minthogy férje megválasztásában semmi része se volt, egyáltalában nem látszik képtelen feltevésnek az, hogy nem volt örülten és szenvedélyesen szerelmes abba, akit a sors és főúri orosz apja szemeltek ki számára. És azért, hogy egy gyönyörű idegen férfi láttán ilyen tetszésnyilvánításra fakadt, nem szabad őt hűtlen természetűnek tartanunk. Egyszerűen elragadtatását fejezte ki, mint ahogy elragadtatást érzett volna egy bármely más fajhoz tartozó, különösen szép példány láttán. De meg, tagadhatatlan, hogy akárkinek is jól esett volna ránézni arra a fiatalemberre.

Mikor a titkos pillantás profilján pihent, a fiatalember éppen felkelt, hogy elhagyja a fedélzetet. De Coude grófné intett egy arramenő pincérnek: — Ki ez a fiatalember? — kérdezte.

— A bejegyzés szerint Tarzan úr, Afrikából, — felelte a pincér.

— No, az ugyan elég nagy uradalom — gondolta a fiatalasszony, és érdeklődése még fokozódott.

Tarzan a dohányzó felé tartva, váratlanul két férfira bukkant, akik a terem előtt izgatottan sugdolóztak. Nem méltatta volna őket még futó gondolatra se, ha véletlenül az egyik különösen öntudatos tekintetet nem vet feléje. Tarzannak a melodramabeli gonosz intrikusok jutottak eszébe, amelyeneket a párisi színházakban látott. Mindakettő nagyon barna volt s ez, valamint a vállvonogatásuk, meg alattomos pillantásaik, amelyekkel nyilvánvaló intrikáikat kísérték, még csak fokozta a hasonlóságot.

Tarzan belépett a dohányzóba és egy széket keresett, amely egy kicsit távolabb állt a többiektől. Társa-

logni nem volt kedve és abszinthjét szürcsölgetve szomorúan gondolta el az utolsó néhány hét eseményeit. Ujra meg újra eltöprengett azon, hogy helyesen cselekedett-e, amikor születési jogát átengedte valakinek, akinek semmivel se tartozott. Igaz, hogy szerette Claytont, de nem erről volt szó. Nem Cecil William Clayton, Greystocke lordja kedvéért tagadta meg származását, hanem azért a nőért, akit mindketten szerettek, s akit a sorsnak különös szeszélye Greystocke lordjának juttatott és nem neki.

S az, hogy a lány is szerette őt, ez még csak nehezítette sorsát, s mégis tudta, hogy nem tehetett egyebet, mint amit tett azon az estén, a kis vasuti állomáson, a messze wisconsin-i erdőkben. Ő csak a lány boldogságával törődött és az a kevés tapasztalat, amit a civilizált emberek között szerzett, arra tanította, hogy pénz és rang nélkül a legtöbb asszonynak tűrhetetlen az élet, Jane Porter pedig pénzre és rangra született, s ha Tarzan ezt elveszi jövendőbeli férjétől, bizonyosan kínba és nyomorúságba taszítja. Hogy a lány talán elhagyta volna Claytont, ha ez rangját és uradalmait elveszíti, az még csak eszébe se jutott Tarzannak, mert ő másokról is feltette ugyanazt a loyaltást, amely neki magának veleszületett, gyökeres tulajdonsága volt. És ebben az esetben nem is csalódott. Ha volt valami, ami Jane Portert erősebben kötötte volna Claytonhoz, úgy az csak egy ilyenféle szerencsétlenség lehetett.

Tarzan gondolatai a múltból a jövő felé kalandoztak. Igyekezett örvendő érzéssel gondolni arra, hogy visszatér a dzsungelbe, gyermekkori otthonába, a kegyetlen, vad dzsungelbe, ahol huszonkét éve közül huszat eltöltött. De ki, mi fogja üdvözölni, ha visszatér, a miriádnyi élőlény közül, ott a dzsungelben? Senki. Legfőlebb Tantort, az elefántot nevezheti barátjának. A többiek vagy üldözni fogják, vagy menekülni fognak előle, mint ahogy azelőtt is tették.

Ha semmi egyebet nem adott is a civilizáció Tarzannak, a dzsungel fiának, arra mégis csak megtaní-

totta, hogy kívánja a saját fajtájabeliek társaságát, és igazi örömét lelje, ha vele egyivásuakkal pajtáskodhatik. Viszont minden másféle élet ellenszenves lett előtte. Nehéz volt elgondolnia olyan világot, ahol nincs barátja, ahol nincs olyan élőlény, aki ugyanazt a nyelvet beszéli, amelyet most már annyira megszeretett. Éppen ezért kevés örömmel nézett Tarzan a jövő elé, amelyet magának kitervelt.

Amint ott üldögélt, cigarettázva és töprenkedve, tekintete egy tükörrre esett, amelyben egy asztal tükröződött, s amely körül négy ember kártyázott. Ebben a pillanatban az egyik éppen felkelt, hogy távozzék és ugyanakkor egy másik közeledett; Tarzan jól látta, amint udvariasan ajánlkozik, hogy elfoglalja az üres helyet, nehogy a játszmat félbe kelljen szakítani. Ez az egyén a kisebbik volt a két alak közül, akiket Tarzan suttogni látott a dohányzó ajtaja előtt.

Ez a körülmény valahogy felkeltette Tarzanban az érdeklődésnek gyenge kis szikráját, úgy, hogy jövendő sorsáról elmélkedve, közben figyelte a tükörben, a mögötte levő asztal körül kártyázó társaságot. Az imént érkezett kártyázón kívül Tarzan csak az egyik úriembert ismerte, aki az új játékosal szemben ült, tudta, hogy az de Coude Raoul gróf, akire egy túlságosan előzékeny pincér figyelmeztette, mint egyik hírességre az utasok közül, megemlítve róla, hogy magas állása van a francia hadügyminisztériumban.

Tarzan szeme egyszerre odatapadt a tükörrre. Belépett a másik sötétarcú intrikus és a gróf széke mögött megállt. Tarzan látta, hogy lopva körültekintget, de a tükrön nem nyugodott elég sokáig a szeme, hogy Tarzan figyelő pillantását észrevehette volna. A férfi alattomosan kihúzott valamit a zsebéből. Tarzan nem láthatta, hogy mit, mert a férfi keze eltakarta.

Ez a kéz lassan közeledett a grófhhoz és titkon becsúsztatott valamit annak zsebébe. Aztán ott maradt tovább, egy helyben állva és figyelte a francia kártyást. Tarzan nem tudta, mire vélje a dolgot, de most már

csupa szem és fül volt, és a legkisebb részletet se szalasztotta el.

A játék még vagy tíz percig folyt tovább, s ezalatt a gróf meglehetősen nagy összeget elnyert attól az úrtól, aki az imént csatlakozott hozzájuk. Tarzan most észrevette, hogy a gróf széke mögött álló egyén fejével int szövetségesének. Ez nyomban felállt és ujjal mutatott a grófra:

— Ha tudtam volna, hogy ez az úr hivatásos hamiskártyás, nem vállalkoztam volna olyan készségesen arra, hogy a játékban részt vegyek!

A gróf és a két másik játékos azonnal felugrottak. De Coude arca elsápadt.

— Hogy érti ezt, uram? — Tudja, hogy kivel beszél?

— Csak azt tudom, hogy utoljára beszélek olyan emberrel, aki a kártyánál csal! — válaszolta a fickó.

A gróf áthajolt az asztalon és tenyerével szájon ütötte a férfit. A többiek körülfogták őket.

— Tévedés van a dologban! — kiáltotta az egyik kártyázó. — Hiszen ez de Coude gróf, Franciaországból.

— Ha tévedtem nagyon szívesen bocsánatot kérek, — mondta a vádló, — de mielőtt ezt megtenném, szíveskedjék megmagyarázni a gróf úr, mik azok a fölösleges kártyák, amelyeket oldalzsebébe csúsztatott.

Ekkor az, aki a kártyákat a gróf zsebébe csúsztatta, elfordult, hogy elillanjon a szobából, de bosszúságára a kijárást elzárta előle egy szürkeszemű idegen.

— Bocsánat! — mondta nyersen a férfi, és el akart lépni mellette.

— Várjon! — felelte Tarzan.

— Ugyan mért, uram! — kiáltott fel a másik, — engedjen kimenni!

— Várjon, — mondta Tarzan, — azt hiszem, itt olyan dologról van szó, amelyet Ön meg tud magyarázni.

A fickó erre elveszítette türelmét és egy halk káromkodással megragadta Tarzant, hogy félrelökje. A ma-

jomember csak mosolygott, mikor a nagy darab embert meglóbálta és kabátja gallérjánál fogva visszakisérte őt az asztalhoz, miközben az szitkozódott és kapálózott. Ekkor tapasztalta ki Rokoff Miklós először azokat az izmokat, amelyek tulajdonosukat győzelemre segítették Numával, az oroszlánál, meg Terkorral, a hím-majommal való küzdelmeiben.

Az az ember, aki a grófot megvádolta a másik kettővel együtt várakozva nézett a grófra. Más utasok is odagyültek a zajra és valamennyien lesték, mi lesz.

— Ez a fickó megőrült, — mondta a gróf, — nagyon kérem Önöket, motozzon meg valamelyikük.

— A vád nevetséges, — mondta az egyik kártyázó.

— Nyúljon csak be a gróf kabátzsebébe, majd meglátja, hogy a vád nagyon is komoly, — erősködött a fickó. A többiek haboztak, mire ő odalépett a grófhöz és azt mondta: — Ha senki más nem akad, megteszem én magam.

— Nem, uram, — mondta a gróf, — én csak úriembernek engedem meg, hogy megmotozzon.

— Fölösleges a grófot megmotozni, a kártyák a zsebében vannak, láttam, mikor odatették őket.

Mindannyian meglepődve fordultak az új jövevény felé, s egy jónövésű fiatalembert pillantottak meg, aki egy ellenszegülő foglyot tuszkolt feléjük, a gallérjánál fogva.

— Ez összeesküvés! — kiáltotta a gróf, — nincsenek kártyák a zsebemben! — S ezzel kezét a zsebébe dugta. Kínos csend uralkodott ezalatt a kis csoportban. A gróf egyszerre halálsápadt lett és lassan kihúzta zsebéből a kezét, amelyben ott voltak a kártyák.

Rémült csodálkozással nézett széjjel és lassan a szégyen pirossága öntötte el az arcát. A szánalom és a megvetés kifejezését látta a körülötte állókon, akik egy férfi becsületének pusztulását szemlélték ebben a percben.

— Igenis, összeesküvés, uram, — szólalt meg újra a szürkeszemű idegen. — Uraim, — folytatta a többiek

felé fordulva, — a gróf úr nem tudta, hogy azok a kártyák a zsebében vannak, tudtán kívül tették oda őket, mialatt játszott. Itt ültem abban a székben és az előttem levő tükörben mindent láthattam. Ez az ember, akit éppen akkor fogtam el, mikor el akart illanni, ez tette a kártyákat a gróf zsebébe.

De Coude Tarzanról a fogolyra nézett.

— Mon dieu! Miklós! Te vagy az?

Aztán vádlójához fordult és élesen szemügyre vette.

— Önt pedig nem ismertem meg így szakállasan, Paulvitch. Most már mindent értek. Egészen világos a dolog, uraim.

— Mit csináljunk, uram, adjam át ezt az embert a hajóskapitánynak? — kérdezte Tarzan.

— Nem, barátom, — mondta gyorsan a gróf, ez egészen személyes ügy és kérem, ne foglalkozzék vele. Elég, hogy tisztázhattam magamat a vád alól. Minél kevesebb dolgunk van az ilyenféle gazemberekkel, annál jobb. De hogy köszönjem meg Önnek uram, a nagy szíveséget, amelyet nekem tett? Engedje meg, hogy névjegyemet átadjam, s ha valamikor szolgálatára lehetnék, emlékezzék rá, hogy mindenben rendelkezésére állok.

Tarzan elengedte Rokoffot, aki cinkostársával, Paulvitchal együtt kisietett a szobából. Mikor Tarzan mellett elmentek, Rokoff odafordult hozzá: — Azt hiszem, nem egyszer megbánja még, hogy a mások dolgába avatkozott.

Tarzan mosolygott, aztán meghajolva a gróf előtt, átadta neki a maga névjegyét.

A gróf elolvasta:

C. JEAN TARZAN

— Tarzan úr, — mondotta aztán, — igazán azt kívánom, hogy bár sohase pártolt volna, mert ezzel Eu-

rópa két legmegrögzöttebb gonosztevőjének a gyűlöletét vonta magára. Kerülje őket, uram, mindenütt kerülje őket.

— Voltak már nekem félelmesebb ellenségeim is, kedves gróf úr, — felelte nyugodt mosollyal Tarzan; — és ime, mégis élek, sértetlenül. Azt hiszem, egyikük se fogja módját ejteni, hogy nekem árthasson.

— Reméljük, hogy nem, — mondta de Coude gróf, de azért mégsem árt, ha résen van és ha tudja, hogy ma olyan ellenséget szerzett, aki semmitse felejt el, semmitse bocsát meg és akinek gonosz elméje szünetlenül új meg új kegyetlenségeket tervel azok ellen, akik őt valaha kijátszották, vagy megbántották. Azt állítani, hogy Rokoff Miklós ördög, igazán sértés lenne Sátán ő felsége ellen.

Mikor Tarzan aznap este a fürkájébe lépett, egy összehajtogatott levélkét talált a földön, amelyet valószínűleg az ajtó alatt tólhattak be. Felbontotta és elolvasta:

„Tarzan úr! Felteszem, hogy nem volt tisztában azal, mennyire súlyos a sértés, amelyet elkövetett, különben nem cselekedett volna így. Hajlandó vagyok feltenni, hogy tudatlanságból cselekedte azt, amit tett, és nem akart egy idegent megsérteni. Éppen ezért szívesen megengedem Önnek, hogy bocsánatot kérjen és, ha egyúttal biztosít arról, hogy többször nem avatkozik olyan dolgokba, amelyek nem Önre tartoznak, elejtem az ügyet, — máskülönben... — de biztosra veszem, hogy belátja, miszerint okosabb, ha ajánlatomat minden teke-tória nélkül elfogadja.

Teljes tisztelettel
Rokoff Miklós.“

Tarzan ajkán egy pillanatra kegyetlen mosoly jelent meg, aztán kiverte a fejéből az egész dolgot és lefeküdt aludni.

Egy közeli fürkében de Coude grófné beszélgetett a férjével:

— Mért olyan komoly, kedves Raoul? — kérdezte — olyan mogorva már egész este, mi lelte?

— Olga, Miklós itt van a hajón, tudta?

— Miklós? — kiáltott fel az asszony — hisz ez lehetetlen! Miklóst Németországban letartóztatták!

— Én is ezt hittem, míg aztán ma találkoztam vele. Itt van az a másik gazember is, az a Paulvitch. Olga, nem tudom már tovább túrni a zaklatást. Előbb-utóbb mégis ki fogom őt szolgáltatni a hatóságoknak. Tényleg kedvem lenne mindent megmagyarázni a kapitánynak, mielőtt kikötünk. Francia hajón elvégre a legkönynyebb volna elintézni ezt a mi nemezisünket.

— Ne, ne Raoul! — kiáltott fel a grófné és térdre borult férje előtt, amint ez lehajtott fővel ült a dívánon. — Ne tegye azt, emlékezzék rá, mit ígért nekem, ó, mondja, hogy nem teszi! De ne is fenyegetse!

De Coude a kezébe vette felesége kezét s egy darabig elnézte sápadt arcát, mintha onnan akarta volna kiolvasni az igazi okot, amiért ezt az embert annyira védelmébe vette.

— Hát legyen úgy, amint kívánja, bár nem tudom megérteni, — mondta végre. — Ő igazán nem tarthat számot már sem a szeretetére, sem a tiszteletére, vagy a hűségére. Hiszen örökösen fenyegeti az életét és a becsületét, meg a férje életét és becsületét; bár sose kelene megbánnia, hogy védelmébe vette.

— Én nem védem őt, Raoul, azt hiszem, éppenúgy gyűlölöm, mint maga, de hiába, a vér nem válik vízzé!

— Ma nagy kedvem lett volna megtapasztalni, mi féle a vére! Olga, az a két ember szánt-szándékkal be akarta szennyezni a becsületemet! — Ezzel elmondta mindazt, ami a dohányzóban történt. — Ha az az idegen ott nincs, hát sikerül is nekik, mert ki hitt volna a szavamnak a két kártya tanusága ellen? Már szinte magam is kételkedni kezdtem, mikor az a bizonyos Tarzan úr egyszerre csak odahozta a maga drága Miklós-káját és megmagyarázta az egész alávaló históriát.

— Tarzan úr? — kérdezte a grófné láthatólag meglepetten.

— Igen. Ismeri őt, Olga?

— Láttam. Egy pincér mutatta.

— Nem tudtam, hogy a hírességek közül való, — mondta a gróf.

Olga egyébről kezdett beszélni. Egyszerre rájött, hogy bizony nehezen tudná megmagyarázni, mért is mutatta neki a pincér a szép Tarzan urat. Lehet, hogy egy kicsit el is pirult, mert hiszen a gróf, mintha egy kicsit kutató pillantással nézett volna rá.

— Ó, gondolta magában, — a rossz lelkiismeret nagyon gyanus dolog.

II. A gyűlölet kohója.

Tarzan másnap csak késő délután látta viszont utitársait, akiknek dolgába a fair play iránt való szeretete sodorta. Aztán egész váratlanul rábukkant Rokoffra és Paulvitchra, még pedig éppen olyankor, amikor ezek a legkevésbé örültek társaságának.

A fedélzetnek olyan helyén állottak, amely akkor éppen elhagyatott volt és mikor Tarzan rájuk akadt, egy nővel beszélgettek, nagyon élénken. Tarzan látta, hogy a nő előkelő ruhában volt, s karcsú, szép teremtéről ítélve, fiatal lehetett, de sűrűn le volt fátyolozva és így az arcát nem láthatta.

A férfiak kétfelől álltak a nő mellett s mindhárman hátat fordítottak Tarzannak, úgy, hogy ez egészen közel férközhetett, anélkül, hogy azok észrevehették volna. Azt látta, hogy Rokoff fenyegetőzik, az asszony pedig könyörög, de idegenszerű nyelven beszéltek és így csak inkább kitalálta, hogy a nő fél.

Rokoff magatartásán annyira látszott, hogy egyenesen fizikai erővel fenyeget, hogy a majomember a veszély atmoszféráját érezve, egy percre megállt a három

alak mögött. Alig hogy megállt, a férfi máris durván megragadta a nő csuklóját, mintha kinzással akarna belőle egy ígéretet kicsikarni. Hogy mi történt volna, ha Rokoff keresztülviheti szándékát, azt legföljebb sejteni lehet, mert a valóságban egyáltalában nem került erre sor. Ahelyett acélujjak ragadták meg a vállát s minden teketória nélkül megfordították, hogy megint annak az idegennek hideg, szürke szemébe kelljen tekintenie, aki már előtte való nap is meghiúsította szándékait.

— Sapristi! — ordította dühösen Rokoff Miklós. — Mit akar? Megőrült, hogy ennyire meg meri sérteni Rokoff Miklóst?!

— Ez a válaszom a levélkéjére, — mondta halk hangon Tarzan. — Aztán pedig olyan erővel hajította el Rokoffot, hogy az négykézláb nekilapult a korlátnak.

— Ördögadta fickója! — üvöltött Rokoff. — Disznó, ezért meghalsz! — És talpra ugorva nekirohant Tarzannak, miközben oldalzsebéből pisztolyát igyekezett előrángatni. A fiatal nő rémülten hátrált.

— Miklós! — ne, ne tedd azt! Hamar uram, meneküljön, mert biztosan megöli! — Menekülés helyett azonban Tarzan Rokoff elé lépett és azt mondta:

— Ne csináljon bolondot magából.

Rokoff, akit valóságos dühroham fogott el, amiért az idegen ennyire megalázta, végre kihúzta zsebéből a pisztolyt. Megállt, felemelte és Tarzan mellének szegve azt, megrántotta a kakast. A kakas csattanása mutatta, hogy üres kamrára ütődött. A majomember keze hirtelen előrenyúlt, egy csavarintás és a revolver nagy ívben repült át a hajó korlátján és belezuhant az Atlanti óceánba.

Egy pillanatra a két férfi egymás szemébe nézett. Rokoff visszanyerte önuralmát. Ő szólalt meg először.

— Kétszer avatkozott az úr olyan dologba, amihez semmi köze. Kétszer volt kedve megalázni Rokoff Miklóst. Az első sérelmet elnéztem abban a hiszemben, hogy tudatlanságból cselekedett, de ezt nem fogom elnézni. Ha az úr még nem tudja, kicsoda Rokoff Miklós,

hát ez a szemtelensége biztosítja, hogy később éppen eleget fog tudni róla.

— Ön gyáva gazember, uram, ennyi az egész, amit tudni óhajtok Önről, — felelte Tarzan. — Ezzel a fiatal asszony felé fordult, hogy megkérdezze, fájdalmat okozott-e neki ez az ember? De az addigra eltűnt. Aztán, egy pillantásra se méltatta se Rokoffot, se a társát, tovább sétált a fedélzeten.

Tarzan akaratlanul is azon tünődött, hogy vajjon miféle összeesküvés lehet ez és mi a két férfi terve? A fátyolos nő is valamennyire ismerősnek tetszett előtte, de, mivel az arcát nem láthatta, nem tudta, látta-e már azelőtt. Egy dolog feltűnt neki, még pedig egy sajátságos ötvösmunkájú gyűrű az asszony kezén, amelyet Rokoff megragadott, s ezért elhatározta, hogy figyelni fogja a nők ujjait, hogy megállapítsa, hogy melyik az akit Rokoff üldöz, s így megtudja, tovább is sértegeti-e?

Tarzan visszatért fekvőszékéhez és elgondolkozott az emberi önzés, kegyetlenség és rosszakarat számtalan példáin, amiket azóta tapasztalt, amióta négy év előtt megpillantotta az első emberi lényt, önmagán kívül, a fürge, fekete kulongát, akinek gyors dárdája aznap eltalálta Kalának, a nőténymajomnak életerét és Tarzant megfosztotta az egyetlen anyától, akit valaha ismert.

Visszagondolt a Király megöletésére, aki a patkányarcú Szalonka törzs áldozata lett. Eszébe jutott Porter professzor meg a családja, akiket az Arrow lázongó legénysége cserbenhagyott. Eszébe jutott, hogy kegyetlenkedtek Mbonga harcosai és asszonyai foglyaikkal, eszébe jutott a kicsinyes irigykedés, amelyet a nyugati partvidék polgári és katonai tisztviselői között tapasztalt, ahol a civilizált világgal megismerkedett.

Mon Dieu! — mondotta magában, — hiszen mind egyformák. Csalás, gyilkosság, hazugság, verekedés és mindez csupa olyan dologért, amiért küzdeni a vadon állatai magukhoz méltatlannak találnák, — pénzért, amivel a korcsoknak való pusztító örömeiket megvásá-

rolhatják. És az emberek, akiket ostoba szokásaik így lenyügöznek, és rabbá tesznek, mégis rendíthetetlenül hiszik, hogy ők a teremtés urai és csak ők tudják élvezni az élet igazi örömeit. A dzsungelben bizony aligha állana valaki félre, hogy más elvehesse a párját. Ostoba világ ez, hülye világ és Tarzan, a dzsungel fia, bizony bolond dolgot művelt, amikor feláldozta a vadon szabadságát és boldogságát, csak azért, hogy ebbe a világba eljöhessen.

Miközben így üldögélt, egyszerre elfogta az az érzés, hogy hátulról valaki figyeli. A vadállat régi ösztöne áttörte a civilizáció vékony mázát és Tarzan hirtelen oly gyorsasággal fordult hátra, hogy a fiatal asszonynak, aki lopva figyelte, ideje sem volt szemeit lecsütni, s a majomember szemei máris kutatólag fúródtak az övébe. Aztán, mikor lesütötte a szemét, Tarzan látta, hogy bíborhullám borítja el az elfordított arcot.

Tarzan elmosolyodott civilizálatlan cselekedetének eredményén, mert ő bizony nem fordította el a szemét, mikor az a fiatal nő szemével találkozott. Nagyon fiatalnak látszott és szinte jólesett ránézni. De még valami ismerős vonás is volt benne, úgy, hogy Tarzan törni kezdte a fejét, vajjon, hol láthatta már? Megint elfoglalta előbbi helyét és akkor látta, hogy a nő elhagyja a fedélzetet. Amint elhaladt mellette, Tarzan utánanézett, azt remélve, hogy felfedez valamit, ami választ ad neki arra, ki lehet.

Nem is csalódott, mert elmenőben egyik kezét a nyakára omló hullámos hajtömeghez emelte, azzal a sajtós asszonyi gesztussal, amely elárulja a hátulról rászegződő méltányoló pillantás tudomásul vételét — és Tarzan ezen a kézen felfedezte azt a gyűrűt, amelyet az imént a fátyolos nő ujján látott.

— Ó, hát ezt a szép nőt üldözi Rokoff! — Tarzan meglehetősen kényelmes módon eltűnődött azon, hogy vajjon, ki lehet ez az asszony és miféle vonatkozás lehet egy ilyen bájos teremtés és a durva, szakállas orosz között? Aznap estebéd után Tarzan a fedélzet eleje

felé ballagott, s ott maradt, míg besötétedett; társal-
gott a hajó másodtisztségével és mikor azt másfelé szólí-
tották a kötelességei, lustán a korlátnak dőlt, figyelve
a holdfény játékát a gyengén hömpölygő hullámokon.
Félig eltakarta az emelőgép, úgy, hogy a két férfi, aki a
fedélzeten közeledett feléje, nem láthatta meg. Tarzan
eleget hallott a beszélgetésükből arra, hogy mögójük
kerülve és követve őket megtudja, mi rosszban törik a
fejüket. A hangban ráismert Rokoff hangjára és látta,
hogy a társa Paulvitch.

Tarzan csak néhány szót hallott: „És, ha kiált, foj-
togathatod addig, amíg“ . . . Ennyi elegendő volt arra,
hogy felkeltse benne a kalandvágyat és így szemmel tar-
totta a két férfit, akik most gyorsan végig mentek a fe-
délzeten, követte őket a dohányzóig, de ott a küszöbön
éppen csak megálltak és benéztek, láthatólag azért,
hogy megállapítsák, benn van-e a teremben az, akit ke-
resnek.

Azután egyenesen az első osztályú fülkék felé tar-
tottak, az úgynevezett sétafödélzeten keresztül. Itt már
nehezebb volt Tarzannak elkerülni, hogy rajtakapják,
de ez mégis sikerült neki. Ahogy az egyik keményfa-
ajtó előtt megálltak, Tarzan egy összekötő folyosóba
osont, mely alig volt tőlük tizenkét lábnyira.

A férfiak kopogtak s egy női hang franciául kér-
dezte: — ki az?

— Én vagyok, Olga, — Miklós, — felelte Rokoff,
már jól ismert torokhangján. — Bejöhetek?

— Mért nem hagyod már abba az üldözést, Miklós?
— hallatszott az asszony hangja a vékony deszkaajtó
mögül. — Én sohase bántottalak.

— Ugyan, Olga, — biztatgatta a férfi, hiszen csak
néhány szót akarok veled váltani. Nem foglak bántani,
be se megyek a fülkédbe; de hát nem kiabálhatom át az
ajtón a mondanivalómat!

Tarzan hallotta, amint belülről eltolták a reteszt.
Kilépett rejtekhelyéből, annyira, hogy lássa, mi törté-
nik, ha kinyílik az ajtó, mert visszaemlékezett az imént

hallott véstjóslo szavakra: „És ha kiált, fojtogathatod . . .“

Rokoff éppen az ajtó előtt állt. Paulvitch odalapult a túlsó folyosó faburkolatához. Az ajtó kinyílt. Rokoff félig belépett és háttal az ajtónak, halk suttogással beszélt az asszonnyal, akit Tarzan nem láthatott. Aztán hallotta az asszony hangját, amely halkán, de elég érthetően beszélt.

— Nem, Miklós, — mondotta, — ez mind hiábavaló. Akárhogy fenyegetőzöl, nem teszem meg, amit követelsz. Hagyd el, kérek, a szobát, nincs jogod itt lenni és megigérted, hogy nem jössz be.

— Jól van, Olga, nem megyek be; de mielőtt végzek veled, még ezerszer visszakívánod majd, bár megtetted volna azonnal, amire kértelek. Végül úgyis én leszek a nyertes, hát sokkal jobb volna, ha megkímélnéd magad a fáradságtól meg az időpocsékolástól, akkor megkímélhetnéd magadat a becstelenségtől is.

— Nem, Miklós, soha, — szakította félbe az asszony, s akkor látta Tarzan, amint Rokoff Paulvitch felé fordul és bólint neki, az hamarosan előre ugrott a fülke küszöbéig, és elrohant Rokoff mellett, aki nyitva tartotta számára az ajtót. Az utóbbi hamar kilépett s az ajtó becsukódott. Tarzan hallotta a lakat nyikorgását, amint Paulvitch belülről ráfordította a kulcsot. Rokoff az ajtó előtt állva maradt, lehajtott fővel, mintha lesné a belül levők szavait. Szakállas ajkain kellemetlen mosoly vonult végig.

Tarzan hallotta, amint az asszony parancsoló hangon kiutasította fülkéjéből a gazembert.

— A férjemért küldök, ő majd elbánik magával, irgalmatlanul!

Paulvitch gúnyos nevetése áthangzott a fényezett ajtószárnyakon.

— Majd a hajóstiszt elhívja az urát, asszonyom, — mondta a férfi, — különben is, már értesítették ezt a tisztet, hogy Ön a fülkéjében zárt ajtók mögött idegen férfiakat szórakoztat!

— Ugyan, — kiáltotta az asszony, az uram jól tudja...

— Bizonyosan jól tudja, és jól tudja majd a hájóstiszt is, meg az ujságírók, akik valami titkos úton fognak értesülni az esetről, mihelyt kikötünk. Gyönyörködni fognak a históriában, s éppen úgy az ön ismerősei is, mikor majd a reggelijüknél olvassák — lásuk csak, ma kedd van — igen, mikor majd pénteken olvassák a reggelijüknél, s egy cseppet se fogja csökkenteni az érdeklődésüket, ha megtudják, hogy az, akit öméltósága fogadott, egy orosz inas, — pontosabban szólva, a bátyja komornyikja.

— Paulvitch Alexis, — hangzott bátran és fagyosan az asszony hangja, maga gyáva! És jól meg fogja gondolni további követelzéseit és fenyegetőzéseit, ha egy bizonyos nevet súgok a fülébe; azt hiszem, akkor hamarosan elhagyja a fülkémet és nekem itt többé nem lábatlankodik. Egy percnyi csend következett, amely alatt Tarzan elképzelhette, amint az asszony a gazember felé hajolva a fülébe súgta azt a bizonyos nevet, amelyre célzott. Csak egy percnyi csend volt, azután egy ijedt szitok a férfi részéről, lábak tipródása, — egy asszonyi kiáltás — és újra csend.

De alig, hogy a női sikoly elhangzott, Tarzan máris kiugrott rejtekhelyéből. Rokoff el akart szaladni, de Tarzan megragadta gallérjánál fogva és visszavonaszolta. Egyikük se szólt, mert mindketten érezték, hogy valakit gyilkolnak abban a szobában és Tarzan biztosra vette, hogy Rokoff terve szerint Paulovitchnak nem lett volna szabad ennyire mennie. — Érezte, hogy amit ez az ember tervez, az mélyebb és veszedelmesebb valami, mint a szándékos emberölés.

A majomember habozás nélkül nekivetette vállát az ajtónak és valóságos faszilánk zuhatagban lépett a fülkébe, Rokoffot maga után vonszolva. Az asszony egy nyugágyon feküdt előtte, míg Paulvitch ujjai a szép nyakat szorongatták, az áldozat hiába rángatta kétség-

beesett erőfeszítéssel a kegyetlen ujjakat, amelyek az életet akarták kiszorítani belőle.

Tarzan belépésére Paulvitch felegyenesedett és fenyegetően nézett rá. A fiatal asszony kábultan felemelkedett, egyik kezével a torkát fogta és szaggatottan lélegzett. Bár alélt és sáppadt volt most, Tarzan mégis felismerte benne azt a fiatal asszonyt, aki a fedélzeten őt nézegette.

— Mit jelent ez? — kérdezte Tarzan, Rokoff felé fordulva, mert ösztönösen érezte, hogy csak ő lehet a felbujtó. Az ember sunyi tekintettel hallgatott.

— Kérem, nyomja meg a csengő gombját, ide kétretjük valamelyik hajós tisztet, most már éppen elég messzire fejlődött ez a dolog.

— Nem, nem — kiáltott a fiatal asszony, — biztosra veszem, hogy nem akart komolyan bántalmazni, ne tegye ezt! Felbőszítettem, mire ő elvesztette az önuralmát, ennyi az egész. Nem szeretném, ha fessegetnék a dolgot, — kérem — és a hangja olyan könyörgő volt, hogy Tarzan engedett kívánságának, bár jobbik esze szerint itt olyan valamiről volt szó, amit helyesebb lett volna a hatóságokkal közölni.

— Eszerint hát Ön azt kívánja, hogy semmit se tegyek ez ügyben? — kérdezte.

— Semmit, kérem, — felelte az asszony.

— Túrni akarja, hogy ez a két gazember tovább üldözze Önt?

Az asszony erre láthatólag nem tudott mit felelni és nagyon zavartnak és boldogtalannak látszott. Tarzan rosszakaratú és diadalmas mosolyt látott Rokoff ajka körül. A nő láthatólag előttük nem merte kívánságát kifejezni.

— Akkor hát a magam felelősségére fogok cselekedni, — mondotta Tarzan. — Önnek is meg a cin-kostársának is megmondom, hogy utazásunk végéig figyelni fogom Önöket és ha a legkisebb dologgal is bántani merik ezt a hölgyet, hát majd én magam ké-

rem számon, de előre is megmondhatom, hogy azt nem köszönik meg.

— Most aztán takarodjanak innen! — Ezzel megragadta mind a két jómadarat a nyakánál és végigpenderítette őket a folyosón, cipője hegyével gyorsítva a mozgásukat. Aztán visszatért a szalonfülkébe a fiatal asszonyhoz. Ez határtalan csodálkozással bámult rá.

— Ön pedig, asszonyom, igen kegyes lenne, ha tudatná velem, mihelyt e gazemberek közül valamelyik alkalmatlankodik.

— Ó, uram, remélem, nem fog megszenvedni azért, hogy velem jót akart tenni; nagyon leleményes és gonosz ellenséget szerzett magának, aki nem fog nyugodni, míg bosszút nem állhat. Kérem, legyen nagyon óvatos...

— Bocsánat, Tarzan a nevem.

— ... Tarzan úr, és ha nem is akartam az esetet a hajóstiszttel közölni, azért ne higgye, hogy nem vagyok szívem mélyéből hálás, amiért ilyen bátor, lovagias védelemben részesített. Jó éjt, Tarzan úr, sohase fogom elfelejteni, amivel Önnek tartozom. — És a fiatal asszony igen bájos mosollyal hajolt meg Tarzan előtt, kimutatva tökéletes fogsorát. Tarzan jó éjt kívánva, elindult a fedélzetre.

Tarzan kíváncsiságát erősen felkeltette az a tény, hogy két ember van a hajón, akiket Rokoff sérteget, de Coude gróf, meg ez az asszony, és egyik se akarja feljelenteni. Elalvás előtt sokat gondolt még a fiatal asszonyra, akinek élete folyásába a sors ilyen sajátságos módon belekeverte. Most jutott eszébe, hogy nem tudta még a nevét. Hogy férjes asszony, azt a karika-gyűrű bizonyítja, — vajjon, ki lehet a boldog férj?

Tarzan egészen az utazás utolsó napjáig nem látta viszont a kis dráma szereplőit, akiknek sorsába így bepillantást nyert. Ekkor késő délután hirtelen szembekeverült a fiatal asszonnyal, amint két ellenkező oldalról mindaketten fekvő székeik felé igyekeztek. Az asz-

szony bájos mosollyal üdvözölte és mindjárt szóba hozta a két nap előtti esetet, mintha attól tartana, hogy Tarzan rosszat gondol róla, amiért Rokoffal és Paulvitchsal ismerős.

— Remélem, uram, nem ítélte el a keddi szerencsétlen eset miatt. Azóta ki se merészkedtem a fülkém-ből, nagyon szégyellem magamat.

— A gazellákat nem a támadó oroszlánok szerint ítéli meg az ember, — válaszolta Tarzan. Már előtte való nap a dohányzóban is láttam, hogy dolgozik az a két ember, megismertem a módszereiket, s így tudom, hogy támadásuk garancia arra, hogy a megtámadott fél szeplőtlen. Az efféle emberek csak az aljashoz ragaszkodnak, ami jó és nemes, azt gyűlölik.

— Igazán kedves magyarázat, — mondta az asszony mosolyogva. — Azt a kártyahistóriát már hallottam, az uram elmondta az egészet. Különösen Tarzan úr erejét és bátorságát csodálta, és igen nagy hálát érez Ön iránt.

— Az ura? — kérdezte Tarzan.

— Igen, én de Coude grófné vagyok.

— Máris teljesen megjutalmaz az a tudat, hogy de Coude gróf feleségének szolgálatára lehettem.

— Ó, uram, én már annyira adósa vagyok, hogy a magam erejéből sohase egyenlíthetném ki a tartozásomat, hát kérem, ne szaporítsa az adósságomat még jobban. — És olyan édesen mosolygott rá, hogy Tarzan érezte, még mennyivel nagyobb dolgokat is örömmel megtenne egy férfi, mint amit ő tett, pusztán csak a mosolya örömeért.

Nem látta többé viszont aznap, másnap pedig, a partraszállás forgatagában szem elől tévesztette. De az előző nap, mikor elváltak, volt valami az asszony szeme kifejezésében, ami üldözte. Szinte búsnak látszott, mikor arról beszélt, milyen különös gyorsasággal kötik a barátságokat tengeri utazásokon, és milyen könnyen szakadnak meg örök időkre. Tarzan eltűnődött, vajjon viszontlátja-e még valaha?

III. Mi történt a Rue de Maule-on?

Párisba érkezve, Tarzan egyenesen régi barátja, d'Arnot lakására ment, ahol a tengerészhadnagy jól összeszidta, amiért lemondott rangjáról és uradalmairól, holott azok jogosan őt illették volna, apja, John Clayton, néhai lord Greystoke után.

— Örült vagy barátom, tisztára örült, — mondta d'Arnot, — hogy ilyen könnyelműen elvetted nemcsak a vagyont és az előkelő állást, hanem az arravaló alkalmat is, amikor kétséget kizárólag bebizonyíthatad volna az egész világ előtt, hogy ereidben Anglia két legelőkelőbb, legtekintélyesebb családjának vére folyik, — nem pedig egy vad nősténymajom vére. Csodálatos, hogy ezt elhitték, különösen csodálatos, hogy miss Porter ezt hitte. Én bizony sohasem hittem, még az afrikai dzsungel sűrűjében sem, amikor fogaddal tépted le prédádról a nyers húst, mint akármelyik vadállat, s a cipőiden törölgetted zsíros kezedet. Amikor még a legkisebb bizonyíték se tanusította az ellenkezőt, már akkor is tudtam, hogy csalódtál, amikor Kalát tartottad anyádnak.

— És most, amikor a kezünkben van apád naplója, arról a rettenetes életről, amelyet anyáddal azon a vad afrikai parton végigélt, előttünk van születésed története, s végül, mint a legmeggyőzőbb bizonyosság, gyermekkori ujjlenyomataid, a napló lapjain, érthetetlennek tetszett előttem, hogy beéred a névtelen, koldus, csavargó szerepével.

— Nem szorulok külön névre, mint a Tarzan név, — felelte a majom-ember, s ami a koldus csavargót illeti, nem akarok az maradni. Éppen ez a legújabb s remélhetőleg az utolsó kérésem, amellyel önzetlen barátságodhoz fordulok, hogy keríts nekem foglalkozást.

— Ugyan, ugyan, — tiltakozott d'Arnot, — jól tudod, nem így értettem. Ezerszer megmondtam neked, elég vagyonom van húsz ember számára is, s a fele a

tied. És ha mindenemet odaadnám is, felérne-e azzal, amit a barátságod jelent nekem? Megfizetnék-e azokért a szolgálatokért, amiket Afrikában tettél nekem? Sohasem felejttem el, barátom, hogy neked, a te csodálatos bátorságodnak köszönhetem, hogy nem haltam meg máglyán a Mbonga emberevők falujában. Azt se felejttem el, hogy a te nagy odaadásodnak köszönhetem, hogy kiláboltam azokból a szörnyű sebekből, amelyeket ők ejtettek rajtam, — hiszen később megtudtam, milyen önmehtagadást jelentett az neked, hogy velem maradtál a majmok amfiteátrumában, amikor a szived a part felé ösztökélt.

— Mikor aztán odaértünk a partra és láttuk, hogy miss Porter meg a társasága eltávozott, csak akkor értettem meg egyrészt annak, amit egy vad idegen kedvéért tettél. Nem is próbálom meg, hogy mindent pénzzel megfizessem, Tarzan, de annyi tény, hogy most éppen a pénzemre van szükséged. Barátságom mindig a tiéd marad, hiszen hajlamaid hasonlók az enyéimhez és én téged mód felett bámullak. Barátságunkról nem rendelkezhetem, ellenben a pénzről igen és azt meg is teszem.

— Nem bánom, nevetett Tarzan, — a pénzen nem fogunk összeveszni, élnem kell, tehát pénzre szükségem van; de jobb szeretném, ha dolgom is volna. Semmivel se győznél meg jobban a barátságodról, mint hogyha foglalkozást keresnél nekem. A tétlenség rövidesen megölne. Ami pedig öröklött jogomat illeti, az jó kezekben van. Clayton nem bűnös abban, hogy megfosztott tőle. Ő csakugyan azt hiszi, hogy ő az igazi lord Greystoke, s a valószínűség amellett szól, hogy jobban beválik angol lordnak, mint az az ember, aki egy afrikai dzsungelben született és nevelkedett. Hiszen tudod, még most is csak félig-meddig vagyok civilizált ember. Csak egy percre fusson el az izzó harag, a vadállat ösztöne, — mert csakugyan az vagyok, — elmossa még azt a keveset is, ami kultúrából és csiszoltságból ráragadt. — Aztán pedig, ha bevallottam volna szár-

mazásomat, megfosztottam volna azt a nőt, akit szeretek, attól a vagyontól és társadalmi állástól, amelyet a Claytonnal való házassága így biztosít neki. Ezt pedig csak nem tehettem meg, — úgy-e, Paul?

— A származás kérdése pedig nem nagyon fontos nekem, — folytatta, be se várva a választ. — Aki úgy nőtt föl, mint én, se emberben, se állatban nem tud más értéket, mint ami a maga szellemi, vagy testi derekasságán alapul. Ezért éppen olyan szívesen emlékezem meg Kaláról, mint anyámról, amilyen szívesen próbálom elképzelni azt a szegény, boldogtalan kis angol nőt, aki meghalt, egy évvel azután, hogy engem megszült. Kala mindig jó volt hozzám a maga módján, attól a perctől kezdve, hogy az ő szőrös emlőin nevelkedtem. Küzdött értem az erdő vad lakói és saját törzsének vad tagjai ellen, az igazi anya szerető elszántságával.

— És én szerettem őt, Paul, csak akkor tudtam meg, hogy mennyire, mikor Mbonga fekete harcosának dárdája elrabolta tőlem. Gyerek voltam még, amikor ez történt, ráborultam és kisírtam bánatomat, hogy más gyerek elsíratná az anyját. A te szemedben, barátom, biztosan csak egy utálatos, csúf teremtés lett volna, de nekem szép volt; ennyire átalakítja a szeretet a maga tárgyát, — látod, én beérem vele, ha örökre Kala, a nösténymajon fia maradok.

— Az én szememben nem kisebbit az, hogy ilyen lopális vagy, de azt hiszem, eljön még az az idő, amikor szívesen érvényesítenéd igényeidet; reméljük, hogy akkor is olyan könnyű lesz, mint amilyen most lett volna. Emlékezz rá, hogy Porter professzor és Philander úr az egyetlen emberek, akik bizonyítani tudják, hogy az a kis csontváz, amelyet anyád s apád kunyhójában találtak, egy antropoid majom-csecsemő csontváza volt és nem lord Greystoke gyermekéé. Ez a bizonyosság igen fontos. Mindaketten öreg emberek és lehet, hogy nem élnek soká. De még az csakugyan sohse jutott eszedbe, hogy miss Porter, ha tudná a dolgot, felbontaná Claytonnal az eljegyzését? Könnyen vissza-

szerezhetnéd mind a vagyonodat és a rangodat, mind a nőt, akit szeretsz. Erre sohase gondoltál?

Tarzan megcsóválta a fejét.

— Nem ismered őt, semmi se kötné úgy Clayton-hoz, mintha valami szerencsétlenség érné azt. Régi amerikai családból való és azok büszkék a loyaltásukra.

Tarzan a következő hetet azzal töltötte, hogy felújította Párisvaló rövid ismeretségét. Napközben a könyvtárakat és képtárakat járta. Valósággal falta az olvasnivalót, és a lehetőségek világa, amely feltárult előtte a kultúra és a tudomány székhelyén, méltán megdöbbenett. Eltűnődött azon, hogy az emberi tudás összességének milyen apró morzsája az, — amelyet az egyes ember egy egész életen át folytatott tanulmány és kutatás eredményeként elsajátíthat. De ő azért csak tanult, egész nap, éjjel viszont mulatságba, szórakozásokba vetette magát. Ugy tapasztalta, hogy ez az éjjeli foglalkozás Párisban nem kevésbé termékeny talaja neki. Ha nagyonis sok cigarettát szítt, nagyonis sok abszintot ivott, azért volt, mert elfogadta a civilizációt, úgy, ahogy találta, azt tette, amit civilizált felebarátai cselekedtek. Ujszerű és vonzó volt ez az élet, s azonfelül a lelkében egy bánat rejtőzött és egy nagy vágyakozás, amelyről tudta, hogy sohasem elégíthető ki. Tanulmányban és kicsapongásban, e két szélsőségben akarta elfelejteni a múltat és elnémitani a jövő gondját.

Egy este egy mulatóban ült, abszintet szürcsölve, és gyönyörködött egy híres orosz táncosnő művészetében, mikor hirtelen arra eszmélt, hogy két gonosz tekintetű fekete szem mered rá. A férfi, aki nézte, elfordult és a kijáratnál elveszett a tömegben, mielőtt Tarzan jól szemügyre vehette volna. De azt biztosra vette, hogy látta már valamikor ezeket a szemeket, és hogy az imént nem véletlenségből tapadtak rá. Már jó ideje az a kellemetlen érzése volt, hogy figyelik, s éber állati ösztönének engedett, mikor hirtelen megfordult és rajtakapta azt a szempárt.

Mire elhagyta a mulatót, már el is felejtette a dolgot s észre sem vette azt az izmos alakot, aki mélyen behúzódott a szemközti kapu árnyékába, mikor Tarzan a fényesen kivilágított helyiségből kilépett. Mert bizony sokszor kísérték így Tarzant, hol egyik, hol másik mulatóhelyről, úgyszólván sohasem volt egyedül, csakhogy nem tudott róla. Amint abba az irányba fordult, amelybe a mulató tájékaról lakásáig menni szokott, a tulsó oldali figyelő kirohant rejtekéből és gyors léptekkel előre sietett.

Tarzan hazatértében a Rue de Maule-on szokott áthaladni. Nagyon csendes és nagyon sötét utca volt ez és ő jobban szerette, mint a többi lármás, népes utcát a környéken. Ha az olvasó ismeri Párist, emlékezhetik a Rue de Maule körül a keskeny, félelmetes mellékutcákra. Ha nem ismeri, csak meg kell kérdeznie valamelyik rendőrt, attól megtudhatja, hogy egész Párisban nincs olyan utca, amelyet éjszaka nagyobb ívben kellene elkerülni, mint azt. Ezen az éjszakán Tarzan néhány méternyire haladt csak előre, piszkos épületek sűrű árnyékában, amelyek ezt a félelmetes utcát szegélyezik, amikor a szemközti ház harmadik emeletéről segélykiáltások keltették fel a figyelmét. A hang asszony hangja volt. Még mielőtt első kiáltásainak visszhangja elhalt, Tarzan már rohant fel a lépcsőkön a sötét folyosókon át, hogy segítségére siessen.

A harmadik emeleti folyosó végén egy ajtó félig nyitva volt és onnan Tarzan újra hallotta azt a segélykiáltást, mely őt az utcáról felcsalta. A következő percben már egy gyengén világított szobában találta magát. Egy petróleum lámpa állt egy magas, ódivatú kandalló-párkányon, homályos sugarait egy tucat viszszataszító alakra vetve. Egyet kivéve mind férfiak voltak. Az egyedüli asszony, vagy harminc éves lehetett. Arcának vonásait, melyek valamikor bájosak lehettek, kikezdték az aljas szenvedélyek és kicsapongások. A tulsó falhoz lapulva állott, egyik kezével torkát fogva.

— Segítség, uram — kiáltotta, amint Tarzan belépett, — megölnek.

Midőn Tarzan a körülötte levő férfiak felé fordult, a szokásos gonosztevők ravasz gonosz arcait látta. Azon csodálkozott, hogy nem kísérelték meg a szökést. Mögötte valami mozgás arra készítette, hogy megforduljon. Két dolgot látott, melyek közül az egyik nagyon meglepte. Egy férfi sompolygott ki alattomosan a szobából, és abban a rövid időben, melyben láthatta, Rokovra ismert Tarzan.

De a másik dolog még érdekesebb, őt közelebről érintő dolog volt. Egy nagy, brutális gazember lábujhegyen közeledett feléje hátulról, nagy buzogánnyal kezében és midőn ez az ember és társai látták, hogy felvannak fedezve, minden oldalról megrohanták Tarzant. Néhányan kést rántottak, mások székeket kaptak fel, mialatt a gazember magasan Tarzan feje fölé emelte buzogányát, amely, ha tényleg lesujtott volna, hatalmas lendülettel fejét összezúzta volna.

Azonban az a gyorsan járó ész, az az agilitás és azok az izmok, melyek Karcsak és Numa hatalmas erejével és kegyetlen ravaszságával tudtak megküzdeni a vadon dzsungeljei közepén, nem voltak oly könnyen legyőzhetők, mint ezek a párisi apacsok gondolták.

Legfélelmesebb ellenfelét, a buzogányos kamaszt választotta ki Tarzan, teljes erővel nekiment, kikerülve a lesujtó fegyvert és olyan rémes csapást mért álla hegyére, hogy azt nyomban leterítette.

Azután a többi felé fordult. Ez aztán igazi sport volt. Élvezte a küzdelem örömét és a vér szagát. Mintha törékeny máz lett volna, mely már a legcsekélyebb érintésre is lepattogzott, úgy hullott le róla a civilizáció vékony borítása, s az a tíz egynehány erőteljes gazember egy vadálattal találta magát bezárva, melynek acél izmaival szemben az ő szánandó kis erejük kevesebb volt, a hiábavaló semminél.

A folyosó végén Rokoff állott s várta az ügy kimenetelét. Távozása előtt meg akart győződni arról,

hogy Tarzan meghalt, viszont nem volt terve szerint, hogy benn legyen a szobában, midőn a gyilkosság megtörténik.

Az asszony még mindig ott lapult, ahol Tarzan beléptekor volt, azonban arcának kifejezése az elmúlt pár percben számos változáson ment át. A szorongatottság látszata, melyet akkor viselt, midőn Tarzan őt először pillantotta meg, ravasz sunyisággá változott át, midőn a férfi megfordult, hogy a támadással szembe szálljon, de ezt a változást Tarzan nem láthatta.

Később a meglepetés kifejezése, majd pedig a rémület váltakozott arcán. S ezen nem lehetett csodálkozni. Mert kifogástalan gentleman, akit sikoltásai csaltak fel, hogy halálát lelje, hirtelen átalakult a bosszú démonjává. Lágy izmok és gyenge ellentállás helyett ime maga előtt látott egy igazi, örjöngő Herkulest.

— Mon Dieu! — kiáltott fel! — hiszen ez vadállat! Mert a majom-ember erős fehér fogai az egyik támadó torkába kaptak s úgy harcolt, mint ahogyan akkor tanulta meg, amikor a Kercsak törzs nagy hím majmaival küzdött.

Egyszerre számtalan helyen volt, ide-oda ugorva a szobában tekervényes mozgásokkal, melyek az asszonyt az állatkertben látott párducokra emlékeztették. Majd egy csuklósont roppant meg vasmarkában, majd egy vállcsontot emelt ki helyéből, amint áldozata karját hátra és előre feszítette.

Fájdalmas ordítással menekültek az emberek, amilyen gyorsan csak tehettek, de még mielőtt az első közülök vérvön és összetörve a folyosóra bukdácsolt volna, Rokov eleget látott ahhoz, hogy meggyőződjék arról, miszerint nem Tarzan lesz az, ki holtan terül el ez éjjel a házban. Ezért az orosz egy közeli játékbarlangba sietett és a rendőrségre telefonált, hogy gyilkosság folyik a Rue de Maule 27. szám harmadik emeletén.

Midőn a rendőrök megérkeztek, találtak ott három férfit a földön nyögve, egy ijedt asszonyt egy piszkos ágyon, arcát karjaiba temetve és egy jól öltözött úri-

embernek látszó egyént a szoba közepén állva, várva a segédcsapatokat, melyet, mint gondolta, a rendőrök felfelé igyekvő léptei jeleztek. A rendőrök utóbbi feltevésükben tévedtek, nem úriember, de vadállat tekintett feléjük azokból az összeszorított acélszürke szemekből. A vér szagára a civilizáció utolsó nyoma is elhagyta Tarzant, s most elszántan harcra állott készen, mint az oroszlán, melyet a vadászok körülvesznek, várva a következő támadást, meglapulva, hogy a támadókra vesse magát.

— Mi történt itt, — kérdezte az egyik rendőr?

Tarzan röviden magyarázta, de midőn az asszonyhoz fordult, hogy erősítse meg állítását, meg volt döbbenve válaszában.

— Hazudik, — kiáltotta élesen az asszony a rendőrhöz szólva. — Ő a szobámba jött, mialatt egyedül voltam s éppen nem tisztességes szándékkal. Midőn visszautasítottam, megölt volna, ha ezek az úri emberek, akik éppen a házban voltak, kiáltásomra nem jöttek volna ide. Valóságos ördög, uraim, egymagában majdnem megölt tíz embert pusztá kezeivel és fogaival.

Tarzan ezen a hálátlanságon annyira fel volt háborodva, hogy egy percre elnémult. A rendőrök kissé kételkedtek a mondottakban, mert volt már máskor is dolguk ugyanezzel a hölgygel és gentleman barátjaival. Mindazonáltal úgy vélték, hogy ők csak rendőrök, nem pedig bírák, úgy hogy elhatározták, hogy az összes jelenlevőket letartóztatják, s aztán válassza ki a bűnöst az ártatlan közül az, akire ez a dolog tartozik.

Csak hogy más dolog volt ennek a jól öltözött fiatalembernek megmondani, hogy le van tartóztatva, és más a letartóztatást foganatosítani.

— Nem vagyok bűnös semmiféle sérelemben, — mondotta az nyugodtan. Én csak védekezni akartam, nem tudom, miért mondta önöknek ez az asszony azokat, amiket mondott. Nem lehet ellenségem, mert soha azelőtt nem láttam, mielőtt e szobába nem léptem segélykiáltásainak engedve.

— Jól van no, — mondotta egyik rendőrtisztviselő, — ott vannak a bírák, akik majd meghallgatják és előrelépett, hogy kezét Tarzan vállára helyezze. Egy perccel később összetörve hevert a szoba egyik sarkában és midőn pajtásai a majom-emberre rohantak, ezek is izelítőt kaptak azon tapasztalatokból, amiken az imént az apacsok mentek át. Oly gyorsan és oly durván bánt el velük, hogy még idejük se volt pisztolyt rántani.

E rövid küzdelem alatt Tarzan a nyitott ablakon át egy fatörzset vagy egy telegráf póznát vett észre, — biztosan nem tudta, hogy mi. Midőn leütötte az utolsó rendőrt, az egyiknek mégis sikerült pisztolyát előrántani s a földről, ahol feküdt, Tarzanra lőtt. A lövés nem talált, s még mielőtt ez az ember újra elsüthette volna pisztolyát, Tarzan ledöntötte a lámpát a kandalló polcáról és így az egész szobát sötétségbe borította.

A következő dolog, amit a rendőrök láttak, az volt, amint egy karcsú alak a nyitott ablak párkányára ugrott, s macskaszerűen átvette magát a túlsó oldali póznára. Midőn pedig a rendőrök összeszedték magukat és az utcára értek, foglyuk már semerre se volt látható.

Nem túlságosan gyengéden bántak azután az asszonnyal és a férfiakkal, akik nem menekülhettek, midőn a rendőrállomásra kísérték be őket, mert nagyon szenvedő és megszegyenített rendőrkülönítménynek érezték magukat. Bosszantotta őket, hogy jelentésükben be kellett ismerniök, hogy egy ember, magában, fegyvertelenül, úgyszólván a padlót törölte fel mindannyiukkal s azután oly könnyen menekült el, mintha ott se lett volna.

A rendőrtiszt, aki az utcán maradt, megesküdött rá, hogy senki se ugrott le az ablakból s senki se hagyta el az épületet abban az időközben, amely a rendőrök belépte és kijövele között eltelt. Társai hazugnak hittek, bizonyítani azonban semmit se tudtak.

Midőn Tarzan a póznán csüggve találta magát, dzsungel ösztönét követve, lenézett ellenséget kutatva,

mielőtt lefelé merészkedett volna. Szerencséje volt, hogy így cselekedett, mert éppen alatta egy rendőr állott. Maga felett Tarzan nem látott semmit, tehát felfelé ment.

A pózna felső vége szemben volt az épület tetőzetével, s így azon izmok számára, amelyek éveken át az őserdők facsúcsain át lendítették karcsú testét, csak egy pillanat műve lehetett, hogy azon a kis téren, mely a póznát a tetőtől elválasztotta, átjuttassák. Egyik épületről a másikra ment, sokat mászva, míg végre egy keresztutcánál egy újabb póznát látott meg, s azon a földre ereszkedett.

Egy-két méternyi úton át gyorsan szaladt, azután betért egy kis éjjeli kávéházba, s ott az öltözőben eltávolította kezeiről és ruhájáról a tetőn végzett séta nyomait. Mikor aztán előkerült néhány perccel később, lassan ballagott lakása felé.

Nem messze onnan, egy jól kivilágított boulevardra érkezett, amelyen át kellett haladnia. Midőn éppen egy fényes ívlámpa alatt állott, várva, míg egy közeledő limousine-autó elmegy mellette, édes női hang szólította nevén. Felnézve, de Coude grófné mosolygó szemével találkozott, amint a gépkocsi hátsó üléséről előrehajolt. Mélyen meghajtotta magát barátságos üdvözlétére, s midőn újra visszaegyenesedett, az autó már elvitte.

— Rokoff és de Coude grófné, mind a kettő egy estén, — monologizálta, Páris mégse olyan nagy város, mint híre járja.

IV. De Coude grófnő.

— Ez a ti Párisotok veszedelmesebb, mint az én vadon dzsungelem, Paul. — Ezen szavakkal fejezte be Tarzan élményeinek elmondását, az apacsokkal és a rendőrséggel való összeütközést követő reggelen.

— Vajjon miért csaltak engem oda? — Talán éhesek voltak?

D'Arnot rémült borzadást színlelt, de nevetett a különös feltevésen.

— Ugy-e, nehéz a dzsungel-nívó fölé emelkedni és a civilizált módszerek szerint okoskodni?

— Civilizált módszerek, gyönyörű — csúfolódott Tarzan. A dzsungel-morál nem támogatja a kéjelgő atrocitásokat. Ott mi életünkért, csupasz létünkért ölünk, vagy pedig a párunk megszerzéséért, vagy a kicsinyek védelmére. Mint látod, mindig megfelelően valami nagy természeti törvény parancsának. De itt! Bezzeg, a ti civilizált embertek brutálisabb, mint az állat. Kéjelegve öl, sőt még ennél is rosszabb, felhasznál egy nemes érzelmet, az emberi testvériség érzelmét, hogy mit sem sejtő áldozatát végzetéhez csábítsa. Hiszen egy ember-társam segélykiáltásának eleget téve, siettem a szobába, ahol a gyilkosok lestek rám.

— Nem értettem, nem tudtam sokáig utána se felfogni, hogy sülyedhet asszony olyan erkölcsi romlottságba, hogy megmentőjét így a halálba küldje. De mégis így kellett hogy legyen, — Rokoff jelenléte és az a tény, hogy az asszony a rendőrök előtt engem megtagadott, lehetetlenné tesz, hogy más magyarázatot adhassak cselekedeteinek. Rokoff bizonyára tudta, hogy én gyakran megyek a Rue de Maule-on át. Ott Rokoff lesbe állott, egész terve az utolsó részletéig ki volt dolgozva, még az asszony meséje is, arra az esetre, ha hiba csúsznék a programmba, amint az csakugyan megtörtént. Egész tiszta előttem a dolog.

— Nos hát, — mondta d'Arnot, — egyebek közt arra is rávezetett, amit én hiába akartam beléd vésni, — hogy a Rue de Maule olyan hely, melyet sötétben jó elkerülni.

— Ellenkezőleg, — válaszolta Tarzan mosolyogva, — arról győzött meg, hogy az egyedüli valamire való utca egész Párisban. Soha se fogom elmulasztani az alkalmat, hogy áthaladjak rajta, mert ez az utca szolgáltatta nekem az első igazi mulatságot, mióta Afrikát odahagytam.

— Azt hiszem többet is fog még nyújtani, mint amennyi jól esik, anélkül, hogy oda menj, — mondta d'Arnot. Még nem végeztél a rendőrséggel, gondold meg. Elég jól ismerem a párisi rendőrséget, s így biztosíthatlak, nem egyhamar fogják elfelejteni, amit rajtok elkövettél. Előbb-utóbb bizony elfognak, édes Tarzanom, és akkor bezárják az erdei vadembert a vasracsok mögé. Vajjon kedvedre lesz az?

— Sose fogják ők Tarzant, a dzsungel fiát vasrostély mögé zárni, — felelte keményen.

Volt valami a férfi hangjában, amint ezeket mondta, ami arra készítette d'Arnot-t, hogy figyelmesen nézzen barátjára. Amit látott a kemény állban, a hideg szürke szemekben, a fiatal franciát aggodalommal töltötte el ezért a nagy gyerekért, ki nem ismert törvényt, mely hatalmasabb volna, mint az ő nagy fizikai derekassága. Belátta, valamit kell tenni, hogy Tarzan és a rendőrség közt a dolog rendbe jöjjön, mielőtt még egy másik összeütközés lehetséges volna.

— Sokat kell még tanulnod, Tarzan, — mondotta komolyan. — Az emberi törvényeket tisztelned kell, akár inyedre van, akár nem. Csak baj származhatik úgy rád, mind barátaidra, ha továbbra is dacolsz a rendőrséggel. Ez egyszer meg tudom nekik magyarázni a dolgot, s azt még ma megteszem, de ezután kell, hogy engedelmeskedjél a törvénynek. Ha képviselői azt mondják neked: kövessen, hát követned kell őket; ha azt mondják: menjen, hát menned kell. Most elmegyünk egy jó barátomhoz a rendőrosztályon és elintézzük a maule-utcai ügyet.

Együtt mentek egy félórával később a rendőrtisztviselő hivatalába. Az igen szivélyes volt. Emlékezett Tarzanra abból a látogatásból kifolyólag, melyet ugyancsak ők ketten tettek nála az ujljenyomatok ügyében.

Midőn D'Arnot befejezte az előző éjjel lefolyt események elmondását, a rendőrtisztviselő szája körül hargagos mosoly jelent meg. Kezeügyében levő csengőgombot nyomott meg, s míg várt a megjelenendő urakra,

az íróasztalán levő papirok között kutatott egy bizonyos irat után, melyre végre rátalált.

— Itt van Joubon, — mondotta, mikor az írnök belépett, — idézze ide ezeket a rendőröket, rögtön jöjjenek hozzám, — és az iratokat átadta az embernek. Azután pedig Tarzanhhoz fordult.

— Nagyon súlyos sérelmet követett el, uram — mondotta nem éppen barátságatlanul — és ha nem volna meg a mi jó barátunk, D'Arnot magyarázata, igen keményen ítélkeztem volna. Azonban én, ehelyett egy szinte hallatlan dolgot fogok tenni.

— Ide idéztetem azokat a tisztviselőket, akiket Ön az éjjel bántalmazott. Ők is hallgassák meg D'Arnot hadnagy elbeszélését, s azután rájuk hagyom, vajjon indíttassék-e meg Ön ellen az eljárás vagy sem.

— Sokat kell még tanulnia a civilizált módszerek körül. Olyan dolgokat, melyek ön előtt különösnek vagy feleslegesnek látszanak, Önnek el kell fogadnia addig is, míg képes megítélni a motivumokat, melyek e dolgok mögött rejlenek. A rendőrök, kiket Ön megtámadott, csak kötelességüket teljesítették. Nekik semmi diszkrecionális hatalmuk nem volt a dologban. Nap-nap után kockáztatják életüket a mások életének és vagyosságának védelmezésében. Ugyanezt cselekednék Önért is. Nagyon bátor emberek és mélyen sérti őket, hogy egy egyes, fegyvertelen ember kijátszotta őket és megverte őket.

— Könnyítse meg nekik, hogy megbocsássák Önnek, amit elkövetett. Nagyon csalódnám ítéletemben, ha Ön maga is nem volna nagyon bátor férfi, már pedig a bátor férfiak közismerten nagylelkűek.

A további társalgást a négy rendőr megjelenése szakította félbe. Amint tekintetük Tarzánra esett, csudálkozás volt nagy betűkkel az ábrázatukra írva.

— Fiaim, — mondta a hivatalnok, — itt van az az úr, akit ti a mul éjjel a Rue de Maule-ban találtatok. Önként jött jelentkezni. Szíveskedjetek d'Arnot hadnagy mondanivalóit meghallgatni, aki Tarzan úr életé-

ből el fog beszélni egyes részleteket. Ez majd megmagyarázza talán a veletek szemben a mult éjjel tanúsított magatartását.

— Beszéljen, kedves hadnagy úr!

D'Arnot körülbelül egy félórát beszélt a rendőröknek. Elmondott nekik egyet-mást Tarzan vad dzsungel életéből, elmondta nekik az ő vad neveltetését, melyben úgy tanult küzdeni önvédelemben, mint egy vadállat. Nyilvánvalóvá lett előttük, hogy ezt az embert inkább ösztöne vezette, semmint esze, amikor őket megtámadta. Ő nem értette meg szándékukat. Ő csak az ellenséget látta bennük, mint ahogy a dzsungelban, mindenki ellensége volt.

— Önérzetüket bántja a dolog, — fejezte be d' Arnot. Az a tény, hogy ez az ember legyőzte valamennyiüket, ez fáj önöknek a legjobban. De igazán nincs miért szégyenkezzenek. Bizonyára nem mentegődznének vereségükért, ha egy kicsi szobába lettek volna zárva egy afrikai oroszlánnal, vagy a dzsungelbeli óriás gorillával. Már pedig Önök olyan izmok ellen harcoltak, melyek újra meg újra és mindig győzelmesen mérkőztek meg a sötét földrész eme veszedelmeivel. Igazán nem szégyen vereséget szenvedni Tarzantól, a dzsungel fiától, emberfeletti erejével.

És ekkor, amint a rendőrök ott álltak, majd Tarzanra, majd feljebbvalójukra tekintgetve, a majomember azt az egy dolgot cselekedte, amire szükség volt, hogy kiirtsa az ellenséges érzület utolsó maradványát, ami még keseríthette őket. Kinyújtott kézzel ment feléjük.

— Igazán sajnálom, hogy azt a hibát elkövettem, — mondta egyszerüen. — Legyünk barátok.

S ezzel a dolog el volt intézve, azaz csak annyiban nem, hogy Tarzan a rendőrkaszárnnyában ezentúl sok beszélgetés tárgya lett, s hogy barátainak számát legalább négy derék emberrel szaporította.

Haza érkezve, D'Arnot lakására, a hadnagy egy levelet talált angol barátjától, William Cecil Clayton

Lord Greystoke-tól. Barátságunk keletkezése óta, azaz azon szerencsétlenül járt expedíció óta, melyben Jane Porter-t keresték, miután őt Terkoz, a hím-majom elrabolta, a két fiatal ember levelezést folytatott egymással.

— Két hónap múlva lesz az esküvőjük Londonban, — mondta d'Arnot, amint a levél olvasását befejezte. Nem volt szükség, hogy közelebbről magyarázzák meg Tarzannak, kikről van szó. Nem felelt, de aznap azután igen csendes és elgondolkozó volt.

Este az operába mentek. Tarzant még mindig elfoglalták sötét gondolatai. Keveset, vagy egyáltalában nem figyelt arra, mi történik a színpadon. Ahelyett folyton, bájos látomáskép egy szép amerikai leányt látott, s nem hallott egyebet, mint egy édes, bús hangot, amely tudatta vele, hogy szerelme viszonzásra talált. És most mégis mással esküszik!

Felrázta magát, hogy szabaduljon gyötrő gondolataitól és ugyanekkor magán érezte valakinek tekintetét. Azzal az ösztönrel, melyet nevelődése erősített meg benne, felnézett és egyenesen azokba a szemekbe tekintett, melyek őt szemlélték. Ezek a szemek De Coude grófné mosolygó arcáról ragyogtak feléje. S amint Tarzan meghajlással viszonzta köszöntését, biztos volt afelől, hogy a grófné e tekintetében hívás fénylett, majdnem kérő hívás.

A következő felvonásközben Tarzan már a grófné páholyában volt.

— Már annyira kívántam látni, — mondotta a grófné. Nem kevésbé bántott az a gondolat, hogy azon szolgálatok után, miket férjemnek és nekem tett, nem adtuk semmiféle kielégítő magyarázatát látszólagos hálátlanságunknak, hogy miért nem gátoltuk meg a két ember további garázdálkodásait.

— Helytelenül ítél meg, — válaszolta Tarzan. — Önre csak kellemes érzésekkel gondoltam, s igazán nincs szükség magyarázatra. Talán újra alkalmatlankodtak?

— Azt állandóan teszik, — válaszolta a grófné szomorúan. — Ugy érzem, el kell már mondanom valakinek, s nem ismerek senkit, aki annyira megérdemelné a kimagyarázást, mint Ön. Engedje, hogy megtegyem. Talán még önnek is hasznára lesz, mert én elég jól ismerem Nicolas Rokoff-ot és biztosan tudom, hogy ön nem utoljára látta. Majd talál módot, hogy bosszút álljon. Az, amit el akarok mondani, segítségére lehet, hogy bosszúterveit meggátolja. Itt nem mondhatom el, de holnap öt órakor az ön számára, Tarzan úr, otthon leszek.

— Örökkévalóság lesz az idő holnap ötig, — mondta Tarzan, amint jó éjt kívánt neki.

A színház egyik zúgából Rokoff és Paulvich látták Tarzant de Coude grófné páholyában és a két férfi összemosolygott.

Másnap, fél ötkor, egy hatalmas szakállas ember csengetett be a de Coude palota szolgálati bejáratánál. A lakáj, ki ajtót nyitott, felhúzta szemöldökét a megismerés jeléül, mikor látta, kicsoda áll odakünn. Halk beszélgetés indult meg közöttük.

Eleinte az inas nem sok hajlandóságot mutatott, hogy a szakállas úrnak engedelmeskedjék, de amikor ez pénzt csúsztatott a tenyerébe, megfordult és a látogatót kerülő úton egy kis elfüggönyözött alkovba vezette, amely szomszédos volt azzal a szobával, ahol a grófné délutáni teáját szokta felszolgáltatni.

Félórával később Tarzant vezették a szobába, s a ház úrnője mosolyogva, kinyújtott kézzel jött feléje.

— Ugy örülök, hogy eljött, — mondta.

— Semmi se tudott volna engem ebben megakadályozni — válaszolt a férfi.

Egy kis ideig az operáról, a Párist éppen akkor érdeklő tárgyokról beszélgettek, majd arról az örömről, hogy megújíthatják ismeretségüket, amely olyan különös körülmények közt támadt, és ez rávitte őket arra a témára, amely mindkettőjük elméjét elfoglalta.

— Bizonyosan tünődött már azon, — mondta végre

a grófné, — mi lehet Rokoff üldözésének célja. Nagyon egyszerű dolog ez. A gróf a hadügyminisztérium igen sok és fontos titkába van beavatva, sőt gyakran olyan iratokéba is, amelyekért idegen hatalmak vagyonokat áldoznának, — államtitkokat ismer, melyek megszerzéseért ügynökeik gyilkosságot, sőt annál is rosszabbat követnének el. Most is olyasvalami van kezei között, aminek megszerzésével, akármelyik orosz meg alapíthatná hírnevét és vagyonát. Rokoff és Paulvich orosz kémek. Semmitől se riadnak vissza, hogy ezt az információt megszerezzék. A hajón történt eset — a kártya ügyet értem — arra való volt, hogy férjemtől ezt a titkot kizsarolhassák.

— Ha rá lehetett volna sütni a hamis kártyázást, egész karrierjének vége. El kellett volna hagynia a hadügyminisztériumot, a társaságból pedig kigolyózták volna. Ezt a bárdot akarták fölötte tartani. Kedvező vallomásuknak, hogy a gróf csak ellenséges összeesküvés áldozata volt, mely be akarta mocskolni becsületes nevét, a keresett iratok kiszolgáltatása lett volna az ára.

— Ezt Ön megghiúsította. Ezután olyan tervet főztek ki, amelyben az én becsüлетem lett volna a csereárú. Mikor Paulvich belépett a fülkémbe, ezt meg is magyarázta nekem. Ha megszerezném nekik az információt, nem folytatnák a dolgot, ellenkező esetben, terveik szerint, Rokoff, aki künn állott, a hajószámtisztet értesítette volna, hogy férjem háta mögött más férfit fogadtam. Elmondta volna ezt mindenkinek a hajón, s partraszállásunkkor az egész dolgot kiszolgáltatta volna az ujságoknak.

Hát nem borzasztó? Csakhogy véletlenül tudtam valamit Paulvich úrról, ami őt Oroszországban akasztófára juttatta volna, ha a szentpétervári rendőrség tudomására jut. Vakmerően kihívtam, hogy csak hajtsa végre terveit, aztán odahajoltam hozzá és egy nevet súgtam a fülébe. Mint egy örült, úgy ragadott torkon. Megöl, ha Ön közbe nem lép.

— Állatok, — mormogta Tarzan.

— Rosszabbak, barátom, — mondta az asszony. — Ördögök. Félttem Önt, mert felkeltette a gyűlöletüket. Szeretném, ha állandóan távolmaradna tőlük. Tegye meg a kedvemért, ígérje meg, kérem. Sose tudnám megbocsátani magamnak, ha szenvednie kellene, amiért velem jót tett. — Nem félek tőlük, — felelte a férfi. Végeztem én már komolyabb ellenségekkel, mint Rokoff meg Paulvitch. — Látta rajta, hogy semmitse tud a Maule-utcai dolgokról, éppen azért nem is említette őket, nehogy megszorítsa.

— De hát mért nem adja át a gazembereket a hatóságnak, saját biztonsága érdekében, azok hamarosan elbánnának velük.

Az asszony egy percig habozott a válasszal.

— Annak két oka van, — mondta végre. Egyik olyan, hogy a grófot is meggátolja abban, hogy följelentését megtegye. A másik okot, az igazit pedig, amiért nem merem őket kiszolgáltatni, nem közöltem még soha senkivel, azt csak Rokoff meg én tudjuk. Azon töprengök, hogy vajjon . . . — egy percre elhallgatott s feszülten, hosszan nézett a férfira.

— Min töpreng? — kérdezte az mosolyogva.

— Azon, hogy ezt a dolgot, amit még férjemnek se mértem elmondani soha, mért akarom most Önnek megvallani? Úgy érzem, Ön megértene s meg tudná mondani, hogy cselekedjem helyesen. Azt hiszem, nem fog nagyon keményen megítélni.

— Attól tartok, asszonyom, hogy igen gyenge tehetségű bírónak bizonyulnék — felelte Tarzan, — mert bizony, még ha gyilkosságban volna is Ön bűnös, akkor is azt mondanám, hogy hálás lehet az áldozat, amelyik ilyen kegyes sorsra talált.

— Ó istenem — tiltakozott az asszony. — Az én bűnöm nem olyan rettenetes. De előbb hadd mondok el, mért nem indítja meg a gróf ellenük az eliárást, aztán pedig, ha bátorságom el nem hagy, el fogom mondani azt, ami engem ugyanettől a lépéstől visszatart. Először is Rokoff Miklós a bátyám. Oroszok vagyunk.

Miklós, amióta csak emlékszem, mindig rossz ember volt. Az orosz hadseregből, ahol már kapitányi rangban volt, elbocsátották. Egy ideig nagy botrányt okozott a dolog, de később feledésbe merült, s apámnak sikerült állást szerezni számára a rendőrségen.

— Sok borzasztó bűntény terheli Miklóst, de mindig sikerült neki a büntetés elől megmenekülni. Az utóbbi időben ezt úgy érte el, hogy áldozataira rásütötte a cár elleni árulás bűnét és az orosz rendőrség, amely mindig nagyon is kész az ilyen természetű bűnt akárkire ráfogni, állításait elfogadta és őt futni hagyta.

— De hát nem szüntették-e meg a vérségi kapcsolattal járó minden jogot azok a bűnös kísérletek, amelyeket Ön ellen és férje ellen elkövetett? — kérdezte Tarzan. — Az a tény, hogy ön neki édes testvére, egyáltalában nem tartotta vissza attól, hogy becsületét be ne mocskolja. Ezekután ön már igazán nem tartozik neki loyaltással, asszonyom!

— Ó, de itt van az a másik ok. Igaza van, nem tartozom már neki testvéri hűséggel, de azért mégsem szabadulhatok tőle és attól a félelemtől sem, melyet vele szemben érzek — éspedig életem egy epizódja miatt, melyről ő tud.

— Hát csak elmesélem, — kezdte újra egy kis szünet után — mert úgy látszik, szivem arra ösztökél, hogy előbb-utóbb mégis csak elmondjam. Zárdában nevelkedtem, ott találkoztam egy férfival, akit úriembernek hittem. Keveset, vagyis inkább semmitse tudtam még a férfiről s még kevesebbet a szerelemről. Ostobán fejembe vettem, hogy szeretem ezt az embert és sürgető unszolására elszöktem vele, hogy megesküdjünk.

Éppen három óra hosszat voltam vele és pedig nappal és nyilvános helyeken, vasuti állomáson és vonaton. Mikor megérkeztünk arra a helyre, ahol házasságkötésünknek kellett volna megtörténni, mihelyt a vonatról leszálltunk, két rendőr lépett utitársamhoz és letartóztatták. Engem is bekísértek, de mikor elmondtam törté-

netemet, nem tartottak ott, hanem visszaküldtek a zár-
dába egy felügyelőnö kíséretében. Kisült, hogy utitár-
sam egyáltalában nem volt úriember, hanem katonaszö-
kevény, azonkívül pedig a polgári igazságszolgáltatás
szökevénye. Európa minden országában voltak róla
rendőrségi jegyzőkönyvek.

A dolgot a zárda vezetősége elsimította. Még
szüleim se tudtak róla. Azonban Miklós találkozott ké-
sőbb ezzel az emberrel s megtudta tőle az egész esetet.
Már most azzal fenyegetőzik, hogy megmondja a gróf-
nak, ha nem teljesítem minden kívánságát.

Tarzan nevetett. — Ön még mindig kisleány. A
történet, amit elmondott, semmikép sem vethet árnyé-
kot a jó hírre és ha nem lenne olyan nagyon kis-
lányos, akkor tudná is ezt. Még ma mondja el az egé-
szet a férjének, éppen úgy, ahogyan nekem elmondta.
Nagyon csodálnám, ha nem nevetné ki az Ön aggodal-
mait. Bizonyosan mindent meg fog tenni, hogy drágála-
tos bátyját azonnal börtönbe vigyék, hiszen oda is való.

— Csak merném, — mondta az asszony, de félek.
Korán megtanultam félni a férfiaktól. Először atyám-
tól, aztán Miklóstól, majd a zárdabeli tisztelendő
atyáktól. Majdnem minden barátnóm fél az urától, —
hogyan ne félnék én is?

— Igazán nem való, hogy az asszonyok féljenek a
férfiaktól! — mondta Tarzan, arcán a megütközés kife-
jezésével. Én ugyan csak a dzsungel népségét ismerem,
de ott inkább az ellenkező eset van, kivéve a szerecse-
neket, de azok szerintem még az állatoknál is alacson-
nyabb fokon állnak. Igazán nem tudom megérteni, miért
féljenek a civilizált nők a férfiaktól, akik arra vannak te-
remtve, hogy megvédjék őket? Gyűlölöm még a gon-
dolatot is, hogy tőlem egy asszony féljen.

— Nem is hiszem, hogy Öntől egy asszony félne,
kedves barátom, — mondta lágyan Olga. Nem régóta
ismerem, de bár talán ostobaság az ilyesmit kimondani,
azt hiszem, Ön az egyetlen olyan férfi, akitől sose fél-
nék. Pedig furcsa, hiszen Ön nagyon erős. Csak

bámultam, milyen könnyen bánt el Miklóssal és Paul-
vichal akkor este a fürkémbe; igazán csodálatos volt.

Mikor Tarzan kicsivel azután elment, Olga grófné
elgondolkozott rajta, milyen melegen szorította meg
búcsúzáskor a férfi kezét és milyen makacsul követelte
tőle, hogy holnap megint jöjjön el.

Mikor megfordult, szemben találta magát Rokoff
Miklóssal.

— Mióta vagy itt? — kiáltotta és messzire elhú-
zódott tőle.

— Mielőtt a szeretőd megjött, éppen akkor jöt-
tem én is, — felelte kellemetlen vigyorgással Rokoff.

— Hallgass! — parancsolt rá az asszony. — Hogy
mersz a testvérednek ilyet mondani?!

— Nos, drága Olgám, — ha nem a szeretőd, hát
bocsánatot kérek, de nem rajtad múlt, hogy nem az.
Ha csak tizedannyira ismerné az asszonyokat, mint
én, ebben a percben a karjában volnál. Nagy fajnő, —
mondhatom neked, Olga, hiszen minden szavad, minden
mozdulatod felszólítás volt, és a csacsinak nem volt any-
nyi esze, hogy elérte!

Az asszony fülére szorította kezét.

— Nem akarom egy szavadat se hallani! Gonosz
vagy, ha ilyesmit gondolsz! Hiába fenyegetőzöl, mégis
tudod, hogy becsületes asszony vagyok. Mától fogva
nem fogsz alkalmatlankodni nekem, mert mindent el-
mondok Raoulnak.

— Semmitse fogsz elmondani neki! — vágott visz-
sza Rokoff. — Van egy inasod, akiben feltétlenül meg-
bízhatom. Az ő segítségével gondoskodni fogok egy
csinos kis botránnyról, ha majd itt lesz az ideje. Eskü
alatti ontják majd a tanuvallomásokat férjed fülébe.
Már az a másik eset is nagyszerűen szolgálta céljainkat,
ez a mostani pedig még kézzelfoghatóbb. Igazi becsüle-
tes kis affaire lesz, és te, mint tiszteletreméltó hitves
szerepelsz majd benne. Szégyeld magad, Olga! — és a
gazember durván nevetett.

Igy aztán a grófné nem szólt semmit az urának, s a

helyzet, ahelyett, hogy javult volna, még súlyosbodott. Lelkét valami megmagyarázhatatlan félelem fogta el s nem lehetetlen, hogy lelkiismerete is fokozta és aránytalanul megnövelte ezt a félelmet.

V. Összeesküvés, amely kudarcot vallott.

Tarzan egy egész hónapon át áldozott a szép de Coude grófnő oltárán, mint annak legbuzgóbb és legszívesebben látott híve. Ha délutáni teaidőben látogatott el hozzá, megesett néha, hogy a válogatott kis társaság más tagjaival is találkozott, de Olga legtöbbször olyan ügyesen rendezte a dolgot, hogy egy-egy órát egyedül lehessen Tarzannal.

Egy időre megijesztette az, amit Rokoff mondott, illetve, amivel megfenyegette. Addig csak úgy gondolt a fiatal, nagy darab emberre, mint jóbarátjára, de bátyja szavainak hatása alatt törni kezdte a fejét, mi lehet az a különös erő, ami őt a szürkeszemű idegenhez vonzza. Esze ágában se volt, hogy beleszeressen, s azt se kívánta, hogy a férfi szeresse őt.

Olga sokkal fiatalabb volt férjénél s így önkéntelenül olyan ember barátságára vágyott, aki korban közelebb állott hozzá. Húszévesek a negyvenévesekkel nem egykönnyen bizalmasak. Tarzan viszont csak két évvel volt idősebb nála. A grófné úgy érezte, hogy Tarzan megérti őt. Azonkívül tisztalelkű, becsületes, lovagias embernek ismerte és úgy érezte, hogy megbízhatik benne.

Rokoff a távolból kárörömmel figyelte ezt a növekedő bizalmasságot. Amióta hallotta, hogy Tarzan tudja róla, hogy ő orosz kém, gyűlöletéhez még a leleplezéstől való félelem is hozzájárult.

Most tehát már csak a megfelelő pillanatra várt, hogy mindörökre megszabadulhasson Tarzantól, s egyben bosszút is akart állani a megaláztatásokért és vere ségekért, amelyeket általa szenvedett.

Tarzan mostanában nyugodtabb és megelégedettebb volt, mint bármikor azóta, hogy dzsungeljének békességét feldulta a Porter expedíció megjelenése.

Élvezte Olga ismerőseinek társaságát s a barátság, amely közte és a szép grófnő közt kifejlődött, szakadatlan gyönyörűség forrása volt és balzsam sebzett szívére.

D' Arnot is gyakran elkíserte a szép grófnő házába, mert ő is régóta ismerte a grófot és Olgát is. Sokszor ő is felkereste az ott összegyűlt társaságot, de hivatalos elfoglaltsága legtöbbször egész napját betöltötte, és késő éjszakáig távol tartotta otthonától.

Rokoff szinte állandóan kémkedett Tarzan után, azt lesve, mikor látogat egyszer éjszaka a de Coude palotába, de ebben a tekintetben csalódnia kellett. Tarzan ugyan gyakran hazakíserte a grófnőt operai előadások után, de a kapuban mindig elvált tőle, a szerető bátya nagy bosszúságára.

Mikor bebizonyosodott, hogy Tarzant a saját cselekedetei nem juttatják csapdába, Rokoff és Paulvitch olyan tervet eszeltek ki, amely a majomembert okvetlenül kompromittáló helyzetbe hozza.

Napokig figyelték az ujságokat, valamint Tarzan és de Coude minden lépését, míg végre egyszer fáradozásuk eredményre vezetett. Egy reggeli lap röviden megemlítette, hogy a német követ társasvacsorát ad s a meghívottak között de Coude neve is szerepelt. Ha oda elmegy, akkor éjjél utánig távol marad otthonától.

A bankett estéjén Paulvitch a német követség feljárója mellett helyezkedett el, úgy, hogy az érkező vendégek arcát láthassa. Nem kellett soká várakoznia, mert nemsokára de Coude szállt ki előtte autójából és elment mellette. Minthogy most már eleget látott, Paulvitch elsietett lakására, ahol Rokoff már várt rá. Itt tartózkodtak tizenegy óráig; ekkor Paulvitch leemelte a telefon kagylóját és felhívott egy számot.

— D'Arnot hadnagy úr lakása? — kérdezte, mikor a számot megkapta. Egy üzenetem volna Tarzan úr szá-

mára, ha szíves lenne személyesen a telefonhoz fáradni.

Egy percig csend volt.

— Tarzan úr?

— Igen, uram.

— Itt Francois, de Coude grófnő szolgálatában, talán méltóztatik is emlékezni rám? Igen?

— Igen, uram, sürgős üzenetem van a grófnő öméltóságától. Kéreti Tarzan urat, siessen hozzá azonban, bajban van.

— Nem uram, ezt nem tudom. Jelenthetem öméltóságának, hogy hamarosan ott tetszik lenni?

— Köszönöm, uram, az isten megáldja.

Paulvitch visszaakasztotta a kagylót és hátrafordulva rávigyorgott Rokoffra.

— Harminc percbe beletelik, míg odaér. Ha tizenöt perc alatt eljutsz a német követségre, akkor de Coude negyvenöt perc alatt otthon lehet. Minden attól függ, hogy az a hülye ott marad-e még tizenöt percig, ha már rájött, hogy becsapták. De alig hiszem, hogy Olga nagyon siessen őt elengedni. Itt van a de Coudenak szóló levél. Siess.

Paulvitch nem vesztegette az időt és hamarosan odaért a német követségi palotába. A kapuban a levélkét átadta egy inasnak. — De Coude gróf számára. Igen sürgős. Gondoskodjék róla kérem, hogy azonnal de Coude gróf kezébe jusson. — Ezzel egy ezüst pénzt csúsztatott az inas engedelmes markába. Aztán visszatért tanyájára.

Egy perccel azután de Coude kellő mentegetőzések után felbontotta a levelet. Amit a levélben olvasott, attól elsápadt az arca és megremegett a keze.

„Gróf úr! Valaki, aki az Ön becsületét meg akarja menteni, ezen az uton figyelmezteti Önt, hogy házi becsülete e percben veszedelemben forog.

Valaki, aki hónapok óta állandó látogatója az Ön házának, jelenleg a grófnőnél van. Ha most, rögtön a grófnő boudeoirejába siet, együtt találhatja őket.

Barátja.“

Hús perccel azután, hogy Paulvitch felhívta Tarzant, Rokoff kér kapcsolást Olga magántelefonjával. A komorna jelentkezett a telefonnál, amely a grófnő boudoárjában volt.

— De óméltósága már lefeküdt! — felelte a komorna Rokoff kívánságára, hogy beszélni szeretne a grófnéval.

— Nagyon sürgős a dolog és csak a grófné fülének van szánva! — felelte Rokoff, — mondja meg neki, hogy öltözzék fel, kapjon magára valamit, öt perc múlva újra fel fogom hívni.

Ezzel visszaakasztotta a kagylót. Egy perc múlva Paulvitch lépett be.

— Megkapta a gróf az üzenetet? — kérdezte Rokoff.

— Már útban is kell lennie hazafelé, — felelte Paulvitch.

— Jól van. Óméltósága most már bizonyosan boudoárjában ül, meglehetősen pongyolában. Egy perc múlva a hú Jacques bevezeti hozzá Tarzant, bejelentés nélkül. Néhány perc magyarázkodással telik el, Olga bizonyosan igen bájos lesz habos hálóingében, amely csak félig takarja el bájait. Meglepi majd a dolog, de haragudni nem fog. Ha csak egy csepp piros vér folyik annak az embernek az ereiben, hát a gróf csinos szerelmi jelenetre bukkanhat, mostantól számítva tizenöt perc múlva. Azt hiszem, kedves Alexisem, ezt nagyszerűen kiterveltük. Gyere, igyunk egyet Tarzan egészségére. Ne feledjük, hogy de Coude Páris egyik legjobb vívója és Franciaország legjobb céllövője.

Mikor Tarzan Olga házába ért, Jacques már várta a bejáratnál.

— Erre, uram, mondta és felvezette a széles márványlépcsőn. A következő percben már ki is nyitotta az ajtót és alázatosan betessékelte Tarzant egy homályosan világított szobába. Nyomban azután eltűnt.

A szoba túlsó végében Tarzan megpillantotta Olgát, amint a telefonja előtt ült és türelmetlenül ver-

deste annak fényezett felületét. Nem hallotta, mikor a férfi belépett.

— Olga, — szólalt meg Tarzan, — mi baj van?

Az asszony rémült kiáltással fordult feléje.

— Jean! Mit keres itt? Ki bocsátotta be? Mit jelentsen ez

Tarzan úgy állt ott, mint akit villám sújtott. Egy pillanat alatt megsejtette a valóságot.

— Hát nem Ön küldött értem?

— Hogy én küldtem volna Önért? Most éjnek idején? Mon dieu! Jean, hát azt hiszi, egészen megörültem?

— François telefonált nekem, hogy jöjjenek el rögtön, mert bajban van és látni akar.

— François? Ki a csoda az a François?

— Azt mondta, hogy az ön szolgálatában van, sőt úgy tett, mintha ezt nekem is tudnom kellene.

— Nincs ilyen nevű inasom, valaki megtréfálta magát, Jean! — szólt Olga és nevetett.

— Attól tartok, Olga, hogy ez nagyon is komoly tréfa, több, mint tréfa!

— Mit akar ezzel mondani? Csak nem hiszi, hogy...

— Hol van a gróf? — szakította félbe Tarzan.

— A német követnél.

— Akkor hát ez a maga tiszteletreméltó bátyjának egy újabb sakkhúzása. Holnap a gróf mindent tudni fog. Kikérdezi a cselédekét és minden arra mutat, amire Rokoff akarja, hogy mutasson.

— Ó, a gazember! — kiáltotta Olga. — Egész közel lépett Tarzánhoz és felnézett a szemébe. Nagy ijedség látszott rajta, a szemében olyan kifejezés volt, mint egy ijedt özikében. Egész testében remegett s hogy támogassa magát, kezét Tarzán széles vállára tette.

— Mit tegyünk, Jean? Borzasztó! Holnap egész Páris tudni fogja, Miklós majd gondoskodik róla, hogy így legyen!

Arca, egész magatartása, minden a védtelen asszony ősi könyörgését fejezte ki, amint természetes védelmezőjére, a férfira feltekint.

Tarzan kezébe vette az egyik kicsi, forró kezét, amely vállán nyugodott. Szinte akaratlanul tette ezt, s ugyanilyen ösztönös volt az a mozdulat is, ahogy karját védőn a fiatal asszony válla köré fonta.

Az eredmény villámszerű volt. Soha még asszonyhoz ilyen közel nem ért. Riadt büntudattal hirtelen egymás szemébe néztek. És de Coude grófné, bizony most, amikor erősnek kellett volna lennie, csak gyenge nő volt. Szorosabban simult a férfi karjába, sőt még át is fonta a nyakát. És Tarzan, a dzsungel fia? Ő bizony karjába kapta a pihegő asszonyt és forró száját csókkal borította.

De Coude Raoul, mikor a levelet elolvasta, sebtében valami mentséget mondott, sose tudott később visszaemlékezni rá, hogy mit. Semmitse értett az egész dologból, mindaddig, míg a háza küszöbén nem állott. Ott aztán egészen higgadt lett, óvatosan mozgott. Megmagyarázhatatlan módon Jacques már kinyitotta előtte az ajtót, mielőtt a feljáró lépcsőjére ért volna. Akkor nem tűnt fel neki ez a különös dolog, de később eszébe jutott.

Nesztelenül ment fel a lépcsőn, meg a folyosón, egészen a felesége boudoárjának az ajtajáig. Kezében vaskos sétabotot, szívében gyilkos szándék.

Olga látta meg előbb. Rémuljt sikoltással szakította ki magát Tarzan karjából és a majomember éppen jókor fordult hátra, hogy kivédje a szörnyű csapást, amelyet de Coude gróf éppen fejére akart mérni. Egyszer, kétszer, háromszor sujtott felé a bot és a majomember egyszerre megint primitív állattá alakult. A him majom mély torokhangú morgásával ugrott neki a franciának. A nagy botot kicsavarta kezéből, kettétörte, mint a gyufaszálat és elhajította. Most már feldühödött vadállat volt és ellenfele torkának ugrott. De Coude grófné rémuljt szemlélője volt a rettenetes jele-

netnek, amely a következő percekben lefolyt. Aztán hirtelen odaugrott Tarzanhoz, aki férjét gyilkolta, kiszorítva belőle az életet, és rázta, ahogy a kutya rázza a patkányt.

Az asszony egészen magánkívül rángatta Tarzan hatalmas kezét.

— Szűz anyám! Hiszen megöli, megöli a férjemet!

Tarzan süketté tette a düh. Hirtelen a földre lökte a testet és lábát a fekvő ember mellére helyezve, felvetette a fejét. És most de Coude gróf palotáján végighangzott a himmajom üvöltése, amit a győzelem pillanatában hallat. Pincétől padlásig elhatott a rettenetes hang, elhatott a cselédekhez is, akik belesáppadtak és megremegtek tőle. Az asszony pedig térdreborult a szobájában férje teste mellett és imádkozott.

A véres köd lassan-lassan eloszlott Tarzan szeme előtt. A dolgok megint formát öltöttek előtte és ő megint a civilizált ember szemével nézett. Tekintete az asszony térdelő alakjára esett.

— Olga — suttogta. Az felpillantott rá és azt hitte, hogy szemében az örület lángját látja lobogni, — de ahelyett szomorúságot és megbánást látott.

— Ó Jean! — kiáltotta, — nézze, mit művelt! A férjem volt, én szerettem és maga megölte!

Tarzan igen gyengéden emelte fel a gróf testét és óvatosan egy pamlagra fektette. Aztán mellére tette a fülét.

— Egy kis cognacot, Olga, — mondotta.

Olga elhozta a cognacot és ketten a gróf ajkai közé szorították. Gyenge lélegzet szállt fel a fehér ajakról. A fej megmozdult és de Coude nyögött egyet.

— Nem hal meg, — mondta Tarzan, — hála istennek.

— Miért tette ezt Jean?

— Nem tudom. Ő megütött és erre én megvadul-
tam. Így tettek a törzsömbeli majmok is, így láttam.
Nem mondtam még el az életem történetét, Olga. Jobb
lett volna talán ha ösmeri, lehet, hogy akkor ez mind

nem történik meg. Én sose láttam az apámat. És az egyetlen, akit anyámnak ösmertem, egy vad nőstény-majom volt. Tizenötéves koromig nem láttam emberi lényt és csak húszéves koromban láttam először fehér embert. Másfél évvel ezelőtt még meztelen ragadozó-állat voltam a dzsungel közepében. Ne ítéljen meg nagyon szigoruan. Másfél esztendő bizonyosan kevés arra, hogy ezt a nagy változást előidézze valakiben, amire a fehér fajnak évezredek kellettek.

— Nem ítélem meg, Jean, én vagyok a hibás. De most mennie kell. Ne találja itt az uram, mikor magához tér. Isten vele!

És Tarzan nagyon csüggedten és lehajtott fővel távozott a de Coude palotából.

Kinn az utcán azonban összeszedte a gondolatait, annyira, hogy elment egy rendőrállomásra, nem messze a Rue de Maule-tól. Ott hamarosan megtalálta azon rendőrök egyikét, akikkel néhány hét előtt összetűzött. A rendőr őszintén megörült, hogy viszontláthatja azt az embert, aki olyan alaposan elbánt vele. Rövid beszélgetés után Tarzan megkérdezte, nem hallotta-e hírét Rokoff Miklósnak és Paulvitch Alexisnek?

— Sőt, nagyon is gyakran, uram, és, noha jelenleg nincs ellenük vád, mégis azon vagyunk, hogy tudjuk tartózkodási helyüket és, ha rákerül a sor, könnyen megtaláljuk őket. Ezt az óvórendszabályt alkalmazzuk minden gonosztevővel szemben. De mért kérdi, uram?

— Ismerem őket, és szeretnék Rokoff úrral beszélni, valami kis dologban. Nagyon hálás lennék, ha meg tudná mondani, hol lakik.

Néhány perccel később Tarzan egy címet írt fel egy darabka papírosra, elbúcsúzott a rendőrtől, és a legközelebbi autotaxi állomásra sietett.

Rokoff és Paulvitch visszatértek lakásukra és az est eseményeinek következményeit tárgyalták. Telefonáltak két nagy napilap szerkesztőségébe és éppen a kiküldötteket várták, hogy leadhassák a riportot, amely másnap majd egész Párist feldúlja.

Súlyos lépések hallatszottak a lépcsőházban.

— Ejnye, ezek az újságírók ugyancsak gyorslábuak! — kiáltott fel Rokoff, mikor ajtajukon kopogtattak. — Szabad!

Az üdvözlő mosoly odafagyott az ajkára, mikor látogatójának kemény, szürke szemébe nézett.

— Ördögadta fickója! — ordította, — minek jött ide?

— Üljön le! — mondta Tarzan olyan halkán, hogy alig értették a szavát, de olyan hangon, hogy Rokoff azonnal visszasülyedt a székébe, Paulvitch pedig mozdulatlanul ülve maradt a helyén.

— Igen jól tudja, hogy mért jöttem. Tulajdonképen meg kellene ölnöm, de mert de Coude Olga bátyja, hát egyelőre nem teszem meg. Alkalmat adok rá, hogy megmentsék életüket. Paulvitch nem számít, ő csak buta eszköz a maga kezében és őt nem ölöm meg addig, míg magát életben hagyom. Most azonban, mielőtt kettejüket itt elhagyom élve, két dolognak kell megtörténni.

Először a mai cselszövényre vonatkozólag megír egy kimerítő vallomást és azt alá is írja. Másodszor pedig megfogadja, életvesztés terhe alatt, hogy erről az ügyről egy árva szó se kerül a lapokba. Ha ezt a két feltételt nem teljesíti, egyikük se marad életben. Megértette?

S feleletet se várva, folytatta:

— Siessen, ott van előtte a tinta meg a toll.

Rokoff dacolni akart, meg akarta mutatni, hogy nem fél Tarzan fenyegetésétől. De nyomban ott érezte torkán a majomember ujjait. Paulvitchot pedig, aki meg akart ugrani, félkézzel felemelte a helyéről és eszméletlenül hajította a szoba egyik sarkába. Mikor Rokoff arca már kékülni kezdett, Tarzan elengedte és visszalökte a székébe. Pár percnyi köhögés után Rokoff dühösen meresztgette a szemét a vele szemben álló férfira. Paulvitch is magához tért időközben és Tarzan parancsára helyére sántikált.

Most aztán írjon, — mondta a majomember — mert ha még egyszer kezelésre kerül a sor, hát nem leszek ilyen engedékeny.

Rokoff felkapta a tollat és írni kezdett.

— Azon igyekezzék, hogy minden részlet és minden név benne legyen — intette Tarzan.

Csinosan öltözött fiatalember lépett a szobába.

— A *Matin* tudósítója vagyok! — mondotta. — Ha jól értettem, Rokoff úrnak valami kis történetkéje van számomra.

Rokoff gonosz szemvillanással pillantott fel írás közben. — Nincs, — morogta, — nincs semmi újság, egyelőre.

— És nem is lesz, kedves Miklós, sohase lesz. — A tudósító nem látta a majomember szemében a gonosz fényt. De Rokoff bizony látta.

— És nem is lesz, — ismételte Rokoff sietve.

— Igazán rettenetes, hogy uraságodat hiába zavarták, — mondotta Tarzan az újságíró felé fordulva. — Nyugodalmas jó éjszakát kívánok, uram! — S ezzel a jól fésült fiatalembert szépen kitessékelte a szobából és becsapta mögötte az ajtót.

Egy órával később Tarzan, terjedelmes kézirattal kabátja zsebében, még egyszer megfordult Rokoff ajtajának küszöbén:

— Én a maga helyében elhagynám Franciaországot, mert én előbb, vagy utóbb mégis csak találok valami ürügyet rá, hogy megöljem, anélkül, hogy nővérét kompromittálnom kéne.

VI. A párbaj.

Mikor Tarzan Rokoff lakásáról hazatért, d'Arnot még aludt és ő nem zavarta. De másnap reggel elmondta neki, mi minden történt az este, semmit se hallgatott el.

— Ó, micsoda szamárr voltam! — fejezte be, — de Coude is, a felesége is, mindketten barátaim vol-

tak és hogy viszonzotam a barátságukat! Majd hogy meg nem öltem a grófot és kis hiján megbélyegeztem volna egy tisztességes asszony hírnevét! Könnyen meg lehet, hogy feldúltam egy boldog családi életet!

— Szereted Olgát? — kérdezte d'Arnot.

— Ha nem tudnám biztosan, hogy ő nem szeret, akkor nem felelhetnék erre a kérdésre, de így azt hiszem, nem követek el tiszteletlenséget vele szemben, ha megmondom, hogy nem vagyok szerelmes belé és ő se szeret olyanféle érzéssel. Egy pillanatra mindketőtök elfogott valami örület, de az nem volt szerelem. El is mult volna minden baj nélkül, éppen olyan gyorsan, ahogy jött, akkor is, ha de Coude nem tér haza. Hiszen tudod, hogy nagyon keveset tapasztaltam még az asszonyok körül. De Coude grófné igen szép, ez igaz, meg a tompított világosság a szobában, a csábító környezet, de főleg védtelen helyzete, — lehet, hogy civilizált emberre nem hatott volna mindez, de az én civilizációm még a bőrömön se hatott át, még talán a ruhámon se. Páris nem nekem való hely. Itt egymásra a legbolondabb örvényekbe botlom bele. Ezek az embercsinálta korlátok nagyon nyűgösek. Nem bírom már tovább, barátom, és azt hiszem, jobb lesz, ha visszatérek az én dzsungelembe és folytatom azt az életet, amelyet isten bizonyosan nekem szánt, ha egyszer odahelyezett.

— Ugyan, Jean, ne törődj olyan sokat az effélével, — felelte d'Arnot. — Sokkal jobban elintézted a dolgot, mint akárhány civilizált ember tette volna. Ami pedig Párisból való távozásodat illeti, hát azt hiszem, hogy abba de Coudenak, de Raoulnak is lesz egy kis beleszólása.

És d'Arnot nem csalódott. Egy héttel később éppen tízóránál ültek Tarzan meg d'Arnot, mikor Flaubert urat jelentették. Flaubert úr fontoskodó és udvarias fiatalember volt és mély meghajlással átadta Tarzannak de Coude gróf kihívását, azzal a kéréssel, hogy szíveskedjék Tarzan úr is valamelyik ösmerősét meg-

bizni, akivel ő, Flaubert úr, megbeszélhetné a részleteket.

Tarzan minden fenntartás nélkül barátja, d'Arnot hadnagy kezére bízta az ügyet, mire is megegyeztek abban, hogy d'Arnot még aznap felkeresi Flaubert urat. Erre aztán az udvarias Flaubert úr nagy hajlongások közepette eltávozott.

Mikor aztán a jóbarátok magukra maradtak, d'Arnot kérdően tekintett Tarzanra.

— Nos?

— Ugy látszik, gonosztetemet még gyilkossággal is tetézni vagyok kénytelen. Vagy magamat kell megöletnem, — mondta Tarzan. — Ugyancsak gyorsan haladok a civilizáció útján!

— Milyen fegyvernemet választasz? — kérdezte d'Arnot. — De Couderól azt mondják, hogy mester a kardvívásban és elsőrangú céllövő.

— Akkor én talán mérgezett nyilakat választhatnék, vagy dárdát, húsz lépésről! — nevetett Tarzan. — Legyen hát pisztoly, Paul.

— Meg fog ölni, Jean!

— Nem kételkedem benne, — felelte Tarzan. — De hát egyszer úgyis meg kell halnom.

— Jobb lesz karddal! — javasolta d'Arnot. — Akkor megelégszik azzal, ha megsebesít és a halálos sebesülés veszedelme kisebb.

— Legyen csak pisztoly! — ismételte határozottan Tarzan.

És d'Arnot hiába is próbálta lebeszélni. Így aztán megmaradtak a pisztoly mellett.

Kévessel négy óra után d'Arnot visszatért Flaubert úrtól.

— Elintéztük, — mondta. — Minden rendben van. Holnap hajnalban. Etampestól nem messzire van egy félreeső hely. Személyes okok miatt Flaubert ezt választotta. Én nem ellenkeztem.

— Jól van! — Ez volt Tarzan minden megjegyzése. Aztán nem is említette többször a dolgot.

Este, mielőtt lefeküdt, megírt egy pár levelet, lepecsételte és megcímezte őket, aztán valamennyit egy borítékba tette és arra d'Arnot címét írta rá. Aztán, valami orfeumi kuplét dudolgatva, lefeküdt.

A francia, a szomszéd szobában mindent hallott és káromkodott. Boldogtalan volt, mert bizonyosra vette, hogy mire a nap felkel, már csak a holt Tarzanra fog sütni a nap. Bántotta, hogy Tarzan semmibe se veszi a dolgot.

— No, ez bizony nem valami civilizált időpont az emberek legyilkolására! — jegyezte meg Tarzan, mikor a kora reggeli szürkületben kivonszolták kényelmes ágyából. Nagyon jól aludt. Ugy tetszett előtte, hogy éppen csak az imént pihentette le fejét a párnára. Ezt a megjegyzést d'Arnothoz intézte, aki már teljesen felöltözve állt előtte.

D'Arnot alig hunyta le szemét az éjjel. Ideges volt és éppen azért ingerült. — Ugy látom, egész éjjel aludtál, mint egy csecsemő! — mondotta.

— Hangodról ítélve, szemrehányáskép mondd ezt nekem, pedig igazán nem tehetek róla, hogy elaludtam.

— Nem, Jean, nem így értettem, — felelte d'Arnot, és maga is elmosolyodott. De olyan átkozott közömbösséggel veszed az egészséget, hogy az embert kétségbe ejted. Azt hinné az ember, hogy céllovásra készülsz és nem Franciaország legjobb lövőjének pisztolya elé.

Tarzan vállat vont. — Én egy nagy hibáért vezeklek, Paul. A vezekléshez lényegesen hozzátartozik, hogy ellenfelem jó lövő legyen.

Csak nem azt akarod tán mondani, hogy reméled, hogy megöl! — kiáltott fel rémülten d'Arnot.

— Nem mondhatnám, hogy remélem, de engedj meg, azt viszont nincs okom feltenni, hogy nem fog megölni!

Ha d'Arnot tudta volna, mi lappangott a majomember lelkében, amióta csak sejtette, hogy de Coude ki fogja hívni, még jobban elszörnyülködött volna.

Némán szálltak be d'Arnot hatalmas autójába.

Csöndben száguldottak a sötét úton végig, mely Étampesba vezet. Mindegyik a maga gondolataival volt elfoglalva. D'Arnot gondolatai nagyon szomorúak voltak, mert igazán, őszintén megszerette Tarzant. Az a barátság, amely ezt a két férfit összekötötte, akiknek élete és neveltetése annyira különböző volt, mindjobban megerősödött együttélésük alatt, mert a férfiaság, az egyéni bátorság, becsületesség eszméje egyformán lelkesítette mindkettőjüket. Megértették egymást és mindegyik büszke lehetett a másik barátságára. Tarzan, a dzsungel fia belétemetkezett multjának, a dzsungel-élet érdekes eseményeinek emlékeibe. Felidézte gyermekkorának számtalan óráját, amit elhalt atyja kunyhójának asztalánál töltött el törökös ülésben, kicsi, barna testét az ígéző képeskönyvek fölé hatjva, amelyből segítség nélkül következtette ki a nyomtatott nyelv titkait, mielőtt még emberi nyelv hangja érte volna a fülét. Kemény arcvonásait a megelégedés mosolya lágyította, amikor arra a napok napjára gondolt, amelyet Jane Porterrel, kettesben tölthetett el, kedves dzsungelje kellős közepén. Visszaemlékezéseit azonban félbeszakította az autó megállása, megérkeztek. Tarzan a jelen ügyei felé fordította elméjét. Tudta, hogy halál vár rá, de nem félt a haláltól. Az ősvadon lakóinak a halál nagyon köznapi dolog, a természet legelső törvénye készíti ugyan őket, hogy szívósan ragaszkodjanak életükhöz, hogy keményen megvívjanak érte, de nem tanítja meg őket a halálfélelemre. D'Arnot és Tarzan elsőnek érkeztek. Egy kis idő múlva jöttek csak de Coude gróf és Flaubert úr egy harmadik úriemberrel, akit Tarzannak és d'Arnotnak, mint orvost mutattak be. D'Arnot és Flaubert egy kis ideig sutogva tanakodtak, mialatt de Coude és Tarzan a térnek két ellenkező végén állott. A párbajsegédek most odaintették őket és előttük megvizsgálták a két pisztolyt. A két férfi, akinek rövidesen szembe kellett egymással szállnia, némán hallgatott, mialatt Flaubert úr előadta a feltételeket. Egymásnak háttal kell majd fel-

állniok, Flaubert egy jelére ellentétes irányban elindulniok, pisztolyukat oldalt földnek szegezve. Tíz lépés után d'Arnot majd megadja a jelt, arra megfordulnak, és tetszésszerinti számú lövést adnak le mindaddig, amíg egyikük el nem esik, vagy amíg töltésük el nem fogy.

Mialatt Flaubert úr beszélt, Tarzan cigarettát vett ki a tárcájából és rágyújtott. De Coude is merő higgadtság volt, — hiszen ő volt Franciaország legjobb lövője.

Flaubert csakhamar intett d'Arnotnak, hogy a segedék pártfeleiket állásba helyezték.

— Készen vannak, uraim? — kérdezte Flaubert.

— Készen, — válaszolta de Coude.

Tarzan csak bólintott.

Erre Flaubert megadta a jelt és d'Arnotval együtt visszalépett, mialatt a két ellenfél lassú léptekkel távolodott egymástól. Hat! hét! nyolc! Könnyek gyűltek d'Arnot szemébe. Nagyon szerette Tarzant. Kilenc! Még egy lépés és a szegény hadnagy megadta a jelt. Ugy hangzott a fülébe, mintha legjobb barátjának lelekkharangja szólna.

A tíz lépés után de Coude hirtelen megfordult és lőtt. Tarzan kissé megrázkódott, pisztolya meg se mocant az oldalán. De Coude habozott, mintha azt várná, hogy ellenfele a földre bukik. A francia, mint igazi jó lövő, tudta, hogy talált, de Tarzan nem mozdult, nem is emelte fel pisztolyát. De Coude újra lőtt, de a majomember magatartása csak nem változott. A legélesebb közömbösség nyilvánult meg óriási természetnek minden vonalában, amint zarvartalanul szívta tovább cigarettáját, úgy, hogy Franciaország legjobb lövője egészen kijött a sodrából. Tarzan a második lövés után meg se rándult, pedig de Coude tudta, hogy újra talált. Hirtelenül fölillant benne e viselkedés magyarázata. Ellenfele, úgy látszik, nyugodtan vállalja a szörnyű véletlent, abban a reményben, hogy de Coude három lövésétől nem sebesül meg komolyan, s akkor majd lesz

ideje őt nyugodtan célbavenni s teljes higgadtsággal lelőni. A francia hátán borzongás futott végig. Öröngős dolog! Miféle teremtés ez! Aki nyugodtan meg tud állni két golyóval a testében, hogy bevárja még a harmadikat is. A gróf idegei felmondták a szolgálót, eltévesztette a célt. Tarzan még ekkor se emelte fel a pisztolyát.

Egy percig merően nézett egymás szemébe a két férfi. Tarzan arcára szomorú csalódás kifejezése ült, de Coude-en pedig, hirtelen fokozódó rémület és félelem. Nem bírta tovább.

— A szűz Máriáját — löjjön már! — ordította.

De Tarzan csak nem emelte fel a pisztolyt, hanem de Coude felé indult, és mikor d'Arnot és Flaubert, szándékát félremagyarázva középük akartak rohanni, balkezével visszaintette őket.

— Ne féljenek, nem fogom bántani.

Nagyon különös viselkedés volt ez, de azért megálltak. Tarzan egészen közel lépett de Coudehoz.

— Ugy látszik, valami baja történt a pisztolyának, — mondotta, — vagy talán ideges, gróf úr! Fogja az én pisztolyomat és próbálja meg újra. Ezzel felajánlotta pisztolyát de Coudenak.

— Mon dieu! uram! — kiáltott fel az, — megörült ön!

— Nem, barátom, — válaszolta a majomember, — de megérdemlem, hogy meghaljak. Ez az egyedüli módja, hogy jóvátehessem azt a méltatlanságot, amelyet egy becsületes asszonyon elkövettem. Fogja a pisztolyomat és tegye meg, amit mondtam.

— Hisz ez gyilkosság volna, — felelte de Coude. — De hát mit követett el a feleségem ellen, hiszen meg esküdött nekem, hogy...

— Nem úgy értem, — mondta gyorsan Tarzan. Ön tanuja volt mindannak, ami rossz köztünk végbement, de már ennyi is elég arra, hogy árnyékot vessen a nevére és tönkretégye egy olyan embernek a boldogságát, aki ellen semmiféle ellenséges érzés nincs bennem.

Csak én voltam a hibás és azt reméltem, hogy a hibámért ma meghalok. Csalódtam, mert bizony gróf úr nem bizonyult olyan kitünő céllövőnek, mint ahogy velem elhitették.

— Ön azt mondja, hogy egyedül ön a bűnös? — kérdezte de Coude mohón.

— Csak én, uram, felesége a legtisztábblelkű asszony a világon, ő csak önt szereti, az urát. Az, amit ön látott, kizárólag az én hibámból történt, viszont az, hogy én odakerültem a házukba, abban sem a grófné nem hibás, se én. Ez az írás itt bizonyosság róla. Tarzan előszedte a zsebéből azt a nyilatkozatot, amit Rokoff írt és aláírásával megerősített.

De Coude elvette és elolvasta. D'Arnot és Flaubert közelebb húzódtak hozzá. Egyikük se szólt, de Coude végigolvasta az írást, aztán Tarzanra pillantott.

— Ön igazán bátor és lovagias uriember, — mondotta, hála istennek, hogy nem öltem meg.

De Coude impulzív ember volt, mint a legtöbb francia. Megölelte Tarzant és megcsókolta. Flaubert d'Arnot-t ölelte meg, csak a doktort nem ölelte meg senki. Lehet, hogy efeletti bosszúságában lépett közbe és követelte, hogy végre már hadd köthesse be Tarzan sebeit.

— Egy lövés legalább is érte az urat, mondotta, de lehet, hogy három is.

— Csak kettő, — igazította helyre Tarzan az orvost, — egyik a balvállamon, a másik a baloldalamon. Azt hiszem, mind a kettő csak izomseb. — Az orvos azonban nem tágitott, lefektette őt a gyepre és addig babrált, amíg rendbehozta a sebeket és megszüntette a vérzést.

D'Arnot autójában együtt hajtottak be Párisba valamennyien, mint a legjobb barátok. De Coude annyira megkönnyebbült, hogy ilyen kettős bizonyosságát látta felesége ártatlanságának, hogy megszűnt minden haragja Tarzannal szemben. Tarzan ugyan egy kicsit többet vállalt a bűnből, mint amennyi igazában meg-

illette, és valamennyire hazudott is, dehát ezt gavalérságból tette, egy szép asszony szolgálatában.

Néhány napra ágynak dőlt a majomember, mert az orvos és d'Arnot élénken a lelkére kötötték, bár ő maga nevetséges dolognak tartotta az egészet.

— Igazán furcsa dolog, — mondta d'Arnot-nak, — ágyban feküdni egy tűszúrás miatt! Mikor kicsi fiú koromban a gorilla- király majdnem széttépett, bezzeg, nem volt puha ágyam, ahová fekhessem, nem bizony, csak a dzsungel nedves, rothadó növényzete, amelyen egy barátságos bokor mögé rejtőzve feküdtem napokig és hetekig, és csak Kala ápolt, a szegény hűséges Kala, aki elhessegette sebeimről a rovarokat és elzavarta a ragadozókat. Ha vízért kiáltottam, hozott nekem a szájában, más módot nem tudott. S bizony nem volt semmi, amivel bekötözték volna a sebeimet és nem volt antiszeptikus kötés; a mi kedves doktorunk elhült volna a rémülettől. De én mégis csak felgyógyultam. Felgyógyultam, hogy most ágyba feküdjem egy kis karcolás miatt.

De az idő hamar telt és Tarzan talpon volt megint. De Coude gyakran meglátogatta és mikor látta, mennyire szeretne Tarzan valami alkalmazást, megígérte neki, hogy majd elhelyezi.

Első nap, amikor Tarzan már kimehetett, de Coude meghívta magához. Melegséggel fogadta, gratulált a fölépüléséhez. Egyetlen szóval se említette ama reggel óta a párbajt, vagy annak okát.

— Azt hiszem, Tarzan úr, — mondotta a gróf, — éppen magának való dologra akadtam. Nagy megbízhatóságot követelő, felelősségteljes alkalmazás, amelyhez nagy fizikai bátorság és éles szem is kell. Alig képzelhetek alkalmasabb embert erre a megbízatásra, mint önt, kedves Tarzan uram. Utazgatnia kell majd és később sokkal előkelőbb állásba kerül — talán a diplomáciai szolgálatban.

Eleinte, de csak rövid időre a hadügyminisztérium speciális ügynöke lesz. Jöjjön csak, mindjárt bemuta-

tom jövődöbeli főnökének, ő majd jobban megmagyarázhatja kötelességeit, mint én, s akkor inkább módjában lesz megítélni, vajjon elfogadja-e a megbízást, vagy sem?

De Coude maga kísérte el Tarzant Rochére tábornok hivatalába, azon osztály vezetőjéhez, amelybe Tarzan kerülne, ha vállalja az állást.

Miután odaértek, a gróf élénk színekkel ecsetelte a majomember sokoldalú tehetségeit, aztán magukra hagyta őket.

Félórával később, Tarzan a hivatalból az első kinevezéssel zsebében távozott. Másnap újra el kellett jönnie, további utasításokért. Másnap jelezte Rochére tábornok, hogy Tarzan készüljön el úgy, hogy Párisból esetleg még aznap elindulhasson, meg nem határozható hosszú időre.

Tarzan a legrózsásabb jókedvben sietett haza, hogy elujságolhassa d'Arnot-nak a jó hírt. Végre mégis csak hasznát veszik valahol. Pénzt fog keresni, s ami a legnagyobb, utazni fog, világot látni.

Alighogy berohant d'Arnot nappalijába, kiöntötte előtte a nagy újságot, de d'Arnot nem volt annyira elragadtatva tőle.

— És te még örülsz, hogy elhagyhatod Páris, hogy olyan sokáig, talán hónapokig nem láthatjuk egymást. Hálátlan kutya vagy. — D'Arnot nevetett.

— Nem Paul, nem vagyok hálátlan, csak olyan vagyok, mint a gyerek, új játékszerem van és érdekel.

Igy történt, hogy Tarzan másnap elutazott Párisból Marseille felé, onnan pedig Oranba.

VII. A Sidi Aissa-i táncosnő.

Tarzan első kiküldetése nem ígérkezett valami nagyon fontosnak, vagy érdekesnek. Egy spahi hadnagyról volt szó, akit a kormány alapos okoknál fogva azal gyanúsított, hogy összeköttetései vannak egy európai nagyhatalommal. Gernois hadnagy volt az, akit

nemrég osztottak be a vezérkarhoz és fontos értesülések birtokába jutott.

Egy párisi nő, féltékenységi rohamában, csak amúgy futólag odavetett valami célzást és ez okozta, hogy a gyanú a hadnagyra terelődött. Már pedig a vezérkarok nagyon féltékenyen őrzik a titkaikat és a hazaárulás olyan főbenjáró dolog, hogy ilyenkor még egy odavetett célzást sem szabad elmellőzni. Így történt, hogy Tarzan Algériába került, amerikai vadász és utazó szerepben, Gernois hadnagy szorgos megfigyelése végett.

Örült, hogy viszontláthatja szeretett Afrikáját, de ez az északi rész annyira elűtött az ő ősvadonától, hogy akárcsak Párisban lehetett volna, annyira nem érezte a hazatérés megindultságát. Oránban egy napot töltött, s az arabs negyed szűk sikátorain át ballagva élvezte a különös látványt. Másnap már Sidi bel Abbesben találta magát, ahol mind a polgári, mind a katonai hatóságoknál bemutatta ajánló leveleit, — amelyek persze küldetésének igazi jelentőségére nézve semmiféle felvilágosítást nem adtak. Tudott annyit angolul, hogy arabok és franciák között amerikainak szerepelhessen, és csak ennyi kellett. Ha angolokkal találkozott, franciául beszélt, hogy el ne árulja magát, de alkalmilag beszélt angolul olyan idegenekkel is, akik értették ezt a nyelvet, de azért nem vehették észre kiejtésének és hangsúlyozásának tökéletlenségeit.

Sok francia tiszttel ismerkedett meg itt, és hamarosan kedvencük lett. Találkozott Gernois-val is, aki hallgatag, gyomorhajos, negyven év körüli ember volt és nem igen érintkezett társaival.

Egy egész hónapon keresztül semmi különös nem történt. Gernois-nak láthatólag nem voltak látogatói, és ha néha bejött a városba, nem érintkezett semmiféle olyan emberrel, akire a legélénkebb fantázia is ráfoghatta volna, hogy valami idegen hatalom titkos ügynöke. Tarzan már kezdte remélni, hogy tévedésen

alapult a gyanú, amikor Gernois-t hirtelen Bou Saada-ba rendelték, a kis Szahara távoli részébe.

Egy régebben ott állomásozó századot kellett felváltani és erre a célra egy század spahit és három tisztet rendeltek ki. Tarzan szerencséjére, az egyik tiszt, Gérard kapitány, nagyon összebarátkozott vele és így a majomember megjegyzése, hogy nagy örömmel kísérné el őt Bou Saada-ba, hogy ott vadászgasson, nem okozott semmi feltűnést. Bouira-ban leszerelték a vonatkülönítményt és az út hátralevő részét lóháton tették meg. Mialatt Tarzan Bouirában egy hátaslóra alkudozott, szemébe ötlött egy európai ruhába öltözött férfi, aki egy arab kávéház küszöbéről figyelte. Amint jobban odanézett, a férfi egy kicsi, alacsony tőzetestű sárkunyhóba fordult be. Tarzan egyébként azt a futó benyomást nem számítva, hogy a férfi arca, mintha régi ismerőse lenne, nem gondolt többé a dologra. A lovaglás Aumale-ig, meglehetősen fárasztó volt Tarzannak, mert összes lovaglási tapasztalatai egy párisi lovagló tanfolyamra szorítkoztak, s így, mihelyt megérkeztek, hamarosan felkereste a hotel Grossard egy kis szobájának nyugodalmát, mialatt a tisztek és a legénység a katonai telepen elfoglalták kvártélyukat. Bár másnap reggel jó korán felkeltették Tarzant, a spahi század már útban volt, mire reggelijét befejezte. Sietnie kellett, s evés közben futó pillantást vetett az ajtón át a söntés felé. Nagy csodálkozására Gernois látta meg ott, amint azzal az idegennel társalgott, aki az előző napon Bouira-ban tűnt fel neki a kávéházban. Nem tévedhetett, ugyanazt a különösen ismerős magatartást vette észre rajta, bár az idegen háttal állt feléje.

Amint a szeme kettejükön nyugodott, Gernois feltekintett és meglátta Tarzan arcán a feszült figyelem kifejezését. Az idegen eközben suttogva beszélt, de a francia tiszt hirtelenül félbeszakította, mindketten elfordultak és eltávoztak Tarzan szeme elől.

Ez volt az első gyanus eset, melyet Tarzan Gernois cselekedeteiben tapasztalt, mégis teljesen meg volt

győződve, hogy a két ember csak azért távozott hirtelen, mert Gernois rajtakapta Tarzant, ahogy figyelte őket. Azonfelül megmaradt benne az az állandó benyomás, hogy valahonnan ismeri az idegent, és ez megerősítette a majomemberben azt az ösztönt, hogy itt van végre valami megfigyelni valója.

Egy perccel utóbb Tarzan belépett a söntésbe, de a két férfi akkor már nem volt ott és nem látta őket az utcán sem, bár sokféle ürüggyel, különböző üzletekbe bekukkantott, és csak azután indult el a lovasoszlop után, amely addig már jó darabbal előrehaladt. Csak Sidi Aissa-ban érthette őket utól a délután folyamán, ahol a csapat egy órai pihenőt tartott. Gernoisra is rátalált, de az idegennek nyoma sem volt.

Sidi Aissa-ban vásárnap volt és a sivatagból érkező számtalan tevés karaván, az alkudozó arabok tömege a vásártéren, Tarzanban olthatatlan vágyat ébresztettek, hogy egy napig ott vesztegeljen. Szeretett volna közelebbről megismerkedni a sivatag fiaival. Így történt, hogy a spahi század Tarzan nélkül menetelt tovább Bou Saada-felé. Ő meg alkonyatig azzal töltötte idejét, hogy a vásártéren kószált egy Abdul nevű fiatal arab kíséretében, akit a fogadós ajánlott neki, mint megbízható szolgát és tolmácsot.

Tarzan vásárolt is egy jóféle lovat és beszédbe elegyedett azzal a méltóságteljes arabbal, aki a ló gazdája volt és megtudta, hogy az Kadur ben Saaden, a messzi délen lakó djelfa-törzs sejkje. Tarzan új ismerősét Abdul által meghívta ebédre. Amint a három férfi keresztül tolongott az árusítók, tevék, lovak és szamarak tömegein, amelyek bábeli zürzavarral töltötték be a vásártérteret, Abdul megráncigálta Tarzan kabátja ujját.

— Nézzen csak hátra, uram, — s hátra mutatott egy emberalakra, — aki abban a pillanatban tűnt el egy teve mögött, amikor Tarzan megfordult. — Egész délután követ bennünket.

— Én csak futólag láttam egy sötétkék burnuszos

arabot, fehér turbánban, — válaszolt Tarzan, — azt értetted?

— Igen, azt, gyanusnak tartom, mert úgylátszik idegen és nincs más dolga, minthogy bennünket kövessen. Pedig az nem szokása a becsületes arabnak. Aztán meg arcának alsó részét egészen eltakarja és csak a szeme látszik. Gonosz ember lehet, mert különben volna magának való dolga, mely idejét elfoglalja.

— Rossz nyomon vagy, Abdul, — felelte Tarzan, — itt senkinek se lehet ellenem panasza, először vagyok itt az országokban és senkise ismer. Hamarosan rájön majd a tévedésére, és akkor abbahagyja a kémkedést.

— Ha csak nem rablás a szándéka, — felelte Abdul.

— Akkor nincs más hátra, mint kivárni, amíg megpróbálkozik velem, — nevetett Tarzan — s jótállok érte, hogy megkapja a jutalmát, tetézve, — a hasába, — most, hogy készen állunk a támadásra.

Ezzel aztán kiverte a fejéből az egész dolgot, bár rövid néhány óra múlva megint ráterelte valami a figyelmét.

Kadur ben Saden, miután jól megebédelt, búcsúzni készült a vendéglátójától. Méltóságosan biztosította Tarzant a barátságáról és meghívta, látogassa meg vad hazájában, ahol a szarvas, a vaddisznó és az oroszlán még elég nagy számban van arra, hogy egy szenvedélyes vadásznak öröme telhessék bennük.

Vendége távozása után megint a Sidi Aissa-i-utcákon kóborolt Abdullal a majomember, s csakhamar vad hangok fülsiketítő lárájára keltette föl a figyelmét, amely a számos Café Moure-ok egyikéből hatolt ki egy nyitott ajtón.

Már elütötte a nyolcat, amikor Tarzan belépett a kávéházba. Javában folyt a tánc, a terem tömve volt arabokkal, dohányoztak, sűrű, forró kávéjukat szűr-csölgetve.

Tarzan és Abdul a terem közepén találtak helyet, bár a csendet kedvelő majomember jobban szerette

volna, ha a szoba végén húzódhatott volna meg; nem szerette a lármát, amelyet a zenészek arab dobjai, meg sípjai produkáltak. Éppen egy nagyon csinos Ouled nail táncolt, s észrevéve Tarzan európai ruháját, bőkezű borraivalót sejtett és selyemkendőjét a válláról feléje hajította. Csakugyan egy frankot kapott jutalmul.

A leány helyét a dobogón csakhamar egy másik táncosnő foglalta el és az élesszemű Abdul látta, hogy az előbbi táncosnő két arabbal beszélget a szoba túlsó végén, a belső udvarra vezető oldalajtó mellett. Arra vonult az a folyosó, amelyre a táncosnők szobái nyíltak.

Eleinte nem figyelt a dologra, de a szeme szögletéből is észrevette, hogy az egyik férfi feléjük int, hogy a leány megfordul és lopva Tarzanra pillant. Az arabok aztán eltűntek az ajtón át, az udvar sötétjében.

Mikor megint a lányon volt a sor, folyton Tarzan közelében forgolódott és a legédesebb mosolyát neki juttatta. A sivatag sötétszemű fiai nem egy bőszipillantást vetettek a magastermetű európaira, de azt bizony sem a mosoly, sem az indulatos pillantások nem izgatták.

A lány újra rávetette kendőjét és újra egy frankot kapott érte. Amint azt a homlokához emelte, szülőföldjének szokása szerint mélyen meghajolt Tarzan előtt és gyorsan néhány szót súgott a fülébe.

— Odakünn ketten lesnek, monsieur, — mondotta tört franciassággal, — bántani akarják. Előbb megígértem nekik, hogy feléjük csalogatom, de ön jószívű volt hozzám, ezért nem teszem. Menjen el gyorsan, mielőtt még észreveszik, hogy rászedtem őket. Azt hiszem, nagyon gonosz emberek.

Tarzan megköszönte a lánynak, megnyugtatta, hogy óvatos lesz, s az, miután befejezte a táncát, el is ment a kis ajtón át az udvarra.

De Tarzan bizony nem hagyta el a kávéházat. Félórán át semmi különös sem történt, de akkor hirtelen egy morcosképű arab lépett a kávéházba, Tarzan mellé

állt és hangos szóval gyalázta. Tarzan nem értette a szavát, de Abdul felvilágosította.

— Ez a fickó össze akar önnel tűzni, — mondotta. — Nincs egyedül, ha civódás támadna, majdnem valamennyi férfi ellenünk fordulna itt. Jobb lesz csendesen ellépni, uram.

— Kérdezd meg, mit akar, — parancsolta Tarzan.

— Azt mondja, hogy ez a keresztény kutya megsértette az Ouled nailt, aki az övé. Veszekedni akar, uram.

— Mondd meg neki, hogy én senki Ouled nail-ját nem sértettem meg, hogy menjen, ahová akar és hagyjon engem békén. Én nem haragszom rá és neki se lehet semmi panasza ellenem.

— Azt mondja, — felelte Abdul, miután átadta az üzenetet, — hogy nemcsak Ön maga kutya, hanem még az anyja is kutya volt, a nagyanyja pedig hiéna, meg hogy Ön még hazudik is.

A körüllevők figyelmét felkeltette a szóváltás. A felharsanó gúnyos kacagás, mely a gyalázkodásokat kísérte, világosan megmutatta, merre hajlik a hallgatóság rokonszenve.

Tarzan ugyancsak nem szerette, ha kinevették, és bosszantották azok a szók, amelyeket az arab róla használt. De a haragnak semmi jelét sem adta, amint helyéről felkelt. Ajkán gyenge mosoly jelent meg, de hirtelen, mint a villám, egy hatalmas ököl csapott le a fenyegetőző arab arcába, és ezt az öklöt a majomember félelmes izmai mozgatták.

Abban a percben, mikor az arab elbukott, vagy egy féltucat vad sivataglakó rontott a helyiségbe, akik nyilvánvalóan az utcán, a kávéház előtt lesték a végszót. „Öljétek meg a hitetlent“ és „le a keresztény kutyával“ — kiáltották, s egyenesen Tarzannak tartottak.

Egy sereg fiatal arab, a közönség köréből, talpra ugrott és csatlakozott a fegyvertelen fehér ember támadóinak tömegéhez. Tarzan és Abdul a helyiség végébe vonultak. A fiatal arab hú maradt urához és kivont késsel küzdött mellette.

A majomember hatalmas ütéseivel lesújtotta mindazokat, akik erős kezei közelébe kerültek, nyugodtan küzdött, ugyanazzal a félmosollyal, amely az ajkán volt, amikor fölkelt, hogy leüsse azt, aki őt gyalázta. Lehetetlennek látszott, hogy ő, vagy Abdul élve menekedjenek a gonoszul villámló kardok és kések közül, de szerencsájükre éppen a támodók túlságosan nagy száma vált javukra. Mert olyan szorosan összezúfolódott az üvöltő és szitkozódó tömeg, hogy fegyvereiket nem forgathatták eredményesen és egyik arab se merte pisztolyát használni, attól való féltében, hogy valame-lyik társát sebzi meg.

Végre sikerült Tarzannak megragadnia legkitar-
több támadóinak egyikét, gyors csavarintással lefegy-
verezte a fickót és maga elé tartotta pajzsul, mialatt
lassan hátráltak Abdullal együtt, a belső udvarra nyíló
kis ajtó felé. A küszöbön megállott egy percre és a ka-
pálódzó arabot feje fölé emelve, a közelebbre nyomu-
lók arcába lódította, akár csak katapultról pattantotta
volna el.

Ezután pedig a félig sötét udvarra léptek. A meg-
riadt Ouled-nailok az egyes szobákba vezető lépcsők
felső fokán guggoltak, az egyedüli világosság pedig,
mely az udvarba ömlött, a pislogó gyertyáktól eredt,
melyeket a leányok, saját ajtófélfájukhoz tapasztottak,
hogy bájaik jobban érvényesüljenek azok előtt, akik
esetleg e sötét helyen áthaladnának.

Alig léptek ki Tarzan és Abdul a teremből, máris
egy revolverlövés dördült el közel a hátukhoz, az egyik
feljárt alól, és amint megfordultak, hogy szembeszáll-
janak az új ellenféllel, két beburkolt alak ugrott feléjük,
pisztolyaikat elsütve. Tarzan nekirohant a két új tá-
madónak. Az első egy másodperccel utóbb már fegy-
vertelenül, összezúzott kézcsuklóval, nyögve hevert az
udvar letaposott sarán, Abdul kése pedig a másik tes-
tébe döfött, abban a percben, midőn az revolverét a
húséges arab fejének szegezte.

A megvadult horda a kávéházból végre kitódul-

hatott zsákmánya üldözésére. Az egyik Ouled-nail hangosan kiadott parancsára, a leányok eloltották gyertyáikat, s így az egyedüli világosság, mely az udvarba hatolt, a nyitott, de félig eltorlaszolt kávéházajtóból szívárgott.

Tarzan, az Abdul késétől csak az imént elesett ember kezéből kiragadta a kardot, s most már így várta a feléje zúduló rohamot.

Egyszerre csak hátulról egy lány kéz érintette a vállát és egy női hang suttozta:

— Gyorsan, monsieur, ezen az úton. Kövessen!

— Gyere Abdul, — mondta Tarzan halkán, akárhova megyünk, nem lehetünk már rosszabb helyzetben, mint itt.

A nő megfordult s felvezette őket egy keskeny lépcsőn, mely az ő szállásába torkollott. Tarzan szorosán mellette volt. Láta az arany- és ezüst karpereceket meztelen karján, az éremfüzért, mely hajdíszéből csüngött alá s ruhájának élénk, gazdag tónusú színeit. Láta, hogy Ouled-nail, s ösztönszerűleg tudta, hogy az, aki az est folyamán figyelmeztette őt a veszélyre. Mikor felértek a lépcsőn, hallhatták a haragos tömeget, amint lenn végigkutatták az udvart.

— Nemsokára itt is fognak kutatni — suttozta a leány. Nem szabad, hogy megtalálják önöket, s bár sok férfi erejével küzdenek, végül mégis csak megölik. Siessenek. A szobám másik végén, ablakomból leereszkehetnek az utcára. Mielőtt még felfedezik, hogy már nincsenek itt, biztonságban lehetnek a szállójukban.

De még mialatt beszélt, máris megindult néhány ember azon a lépcsőn, melynek felső végén állottak. Hirtelen kiáltás hangzott el, felfedezték őket. A tömeg gyorsan a lépcső felé rohant. A legelső sorban levő támadó gyorsan felfelé futott, de a lépcső végén kardba szaladt, melyet nem várt — mert az üldözött előbb fegyvertelen volt.

Üvöltve bukott vissza a férfi, a mögötte állók tejébe. Akárcsak tekegolyók, úgy gurultak le a lép-

csón. A régi, omladozó szerkezet nem bírta e szokatlan súlyt és megrázkódtatást. A faszerkezet recsegve szakadt le az arabok alatt, Tarzant, Abdult és a leányt a legfelső lépcsőfokon hagyva.

— Jöjjön, kiáltotta az Ouled nail, — egy másik lépcsőn és a szomszédos szobán át fognak elérni bennünket, nincs egy percnyi vesztegetnivaló időnk.

Abban a pillanatban, amikor Abdul a szobába lépett, meghallotta, amint az udvarról azt kiáltották, hogy siessen néhány ember az utcára és ott vágja el a menekülés útját.

— Elvesztünk valamennyien — mondta egyszerűen a leány.

— Mit mondasz? — kérdezte Tarzan.

— Igen, uram, felelte az, engem is megölnek, hát nem segítettem Önöknek?

Ez egészen más szint adott a dolognak. Tarzan eddig szinte élvezte a küzdelem izgalmát és veszedelmét. Egy percig se gondolt azzal, hogy akár Abdult, akár a leányt baj érhetné, és ő csak annyira hátrált, hogy éppen kikerülje a megöletést. Esze ágában sem volt menekülni. Ha egyedül van, a szorosán összezsúfolt tömeg közé ugorhatna, maga körül hadonászva, akár Numa, az oroszlán, úgy megdöbenthette volna őket, hogy könnyen kivágja magát. De így mégis csak hű barátaira kellett gondolnia.

Átment az ablakhoz, mely az utcára nyílt. Egy perc múlva már ott lesz az ellenség. Már hallhatta is, amint a tömeg a szomszédos lakosztály lépcsőin dübörgött fölfelé. Egy pillanat múlva ott lesznek a mellette levő ajtónál. Egyik lábát az ablak párkányára helyezte, s kitekintett, de nem lefelé. Fölötte, egy rőfnyire ott volt a háztető. Odahívta a leányt, aki oda is jött és melléje állt. Átkarolta az egyik karjával és a vállára emelte.

— Várj itt, Abdul, míg lenyúlok érted, — mondotta. — Addig is tolj az ajtó elé mindent, ami csak a szobában van. Az majd feltartóztatja őket.

Azután a leánnyal a vállán, a keskeny ablakpárkányra lépett. Erősen fogózzék meg — intette, s a felettük levő tetőre mászott vele, könnyedén, igazi majomügyességgel. Letette a leányt, a tető szélén át mélyen lehajolt és halkán hívta Abdult. A fiú az ablakhoz rohant.

— A kezedet, — suttogta Tarzan.

A szomszéd szobában már verdesték az ajtót az emberek s az hirtelen recsegéssel dőlt be abban a pillanatban, amikor Abdul érezte, hogy felemelik a tetőre, akár egy tollat. Jókora volt, mert az emberek berontottak a szobába és lenn az utcán a leány ablaka alatt sietve gyülekezett egy másik csapat.

VIII. Küzdelem a sivatagban.

A három üldözött ott kuporgott a tetőn, a táncosnők lakosztálya felett. Hallották az arabok szitkozódásait, melyeket Abdul időről-időre lefordított Tarzannak. Most az utcán levőket szidják, hogy szökni engedtek bennünket. Az utcán levők meg azt mondják, hogy nem mentünk arra, még a házban kell lennünk és ők nagyonis gyávák a támadásra, azért akarják őket becsapni azzal, hogy mi már elmenekültünk. Hamarosan hajba kapnak, ha így folytatják.

Akik a házon belül voltak, egyelőre feladták a keresést és visszatértek a kávéházba. Egynéhányan még az utcán maradtak, pipázva és beszélgetve.

Tarzan a leányhoz fordult és megköszönte neki, hogy feláldozta magát érte, egy idegen emberért.

— Tetszettél nekem, — mondta egyszerűen a lány, — egész más voltál, mint a többiek, akik a kávéházba járnak. Nem voltál durva hozzám, és ahogy a pénzt odaadtad nekem, az nem volt sértő.

— Most mihez fogsz majd? — kérdezte Tarzan, — vissza nem térhetsz a kávéházba, vajjon biztonságban leszel-e Sidi Aissa-ban, ha itt maradsz?

— Holnapra már mindent elfelejtenek, — vála-

szolta a leány. Csakhogy boldog volnék, ha nem kelene visszatérnem a kávéházba, se ebbe, se másikba. Én nem azért voltam ott, mert ott akartam lenni, hanem, mert fogoly voltam.

— Fogoly! — kiáltott fel hitetlenül Tarzan.

— Talán helyesebb volna, ha rabszolgát mondanék, — felelte az. Egy éjjel egy betörőbanda elrabolt apám douar-jából. Ide hoztak és eladtak annak az arabnak, akié ez a kávéház. Már hovatovább két esztendeje lesz, hogy nem láttam enyéimet, messze délen vannak, sohase jönnek Sidi Aissá-ba.

— Szeretnél visszatérni a tiedhez? — kérdezte Tarzan. — Ha igen, annyit megígérhetek, hogy legalább Bou Saada-ig teljes biztonságban elviszlek, ott meg bizonyosan el tudom intézni a katonai parancsnokkal, hogy kísértessen el hazáig.

— Ó, uram, hogy háláljam meg ezt! Igazán ennyit meg tudnál tenni egy nyomorult Ouled nail-ért? De az apám megjutalmazna és meg is fog jutalmazni, mert ő hatalmas sejk, Kadur ben Saden.

— Micsoda! Kadur ben Saden! — kiáltott fel Tarzan, — hiszen Kadur ben Saden most itt van Sidi Aissa-ban, néhány órával ezelőtt együtt ebédelt velem.

— Atyám Sidi Aissá-ban! — ámult el a leány. — Allah legyen áldott, akkor csakugyan megmenekültem.

— Csend! — intette őket Abdul, — hallgassák csak. — Alulról teljesen érthetően szavak hallatszotak a csendes éjjeli levegőben. Abdul és a leány lefordították a mondatokat.

— Most elmentek, — mondta a lány, — egyikük azt mondta, hogy az az idegen, aki az ön megöletéseért pénzt ajánlott fel, Ahmeddin Sulef házában fekszik eltörött kézcsuklójával. De hogy még nagyobb jutalmat ígért annak, aki lesbe állna a Bou Saada-ba vezető úton és megölné Önt.

— Bizonyosan az az, aki uramat egész nap követte a vásártéren! — kiáltott fel Abdul. — Láttam őt a kávéházban is és még egy másik is volt vele. A belső ud-

varba mentek, miután ezzel a leánnyal beszéltek. Ők támadtak ránk, mikor kiléptünk a kávéházból és ők lőttek először. De hát mért akarnak téged megölni, uram?

— Nem tudom, — válaszolta Tarzan, s kis idő múlva hozzátette, ha csak... — Nem fejezte be a mondatát, mert az a gondolat, mely agyában felvillant, bár egyedüli megoldása lett volna a miniszteriumnak, mégis valószínűtlennek látszott előtte.

Közben az utcán levő emberek is eltávoztak. Az udvar és a kávéház elhagyatott volt. Tarzan óvatosan leereszkedett a leány szobájának ablakpárkányára. A szobában nem volt senki. Visszatért a tetőre, lebocsátotta Abdul, aztán a leányt engedte le, a várakozó arab karjaiba.

Az ablakból Abdul leugrott az utcára, Tarzan pedig a leányt karjára véve, szintén leszökött, mint ahogy azt gyakran megtette az erdőben is, teherrel a karjában. Gyenge, ijedt kiáltás tolt a leány ajkára, de Tarzan alig észrevehető zökkenés nélkül ért a földre és ott sértetlenül tette le a leányt.

A leány belékapaszkodott még egy percre.

— Milyen erős vagy, uram, és milyen fürgé. El adrea, a fekete oroszlan sem erősebb, vagy fürgébb.

— Szeretném látni azt a ti El adreátokat, már annyit hallottam róla.

— Ha eljössz apám douar-jába, megláthatod. Tőlünk északra, a hegység egyik kiágazásában lakik és éjente leereszkedik barlangjából, hogy raboljon apám douar-jában. Hatalmas mancsának egy csapásával szétzúzza a bika koponyáját és jaj az elkésett vándornak, aki a barangoló El adrea-val összetalálkozik.

Baj nélkül elérkeztek a szállodába. Az álmos szállodás élénken tiltakozott az ellen, hogy még reggel előtt megkerestesse Kadur ben Sadent, de egy arany-pénz más kedvre derítette. Ugy, hogy néhány percmúlva egy szolgál elindult és végigjárta a bennszülöttek kisebb fogadóit, amelyekről feltehető volt, hogy a

sejk magához való társakra lel ott. Tarzan szükségesnek vélte, hogy még az éjjel keressék fel a leány apját. Mert ha hajnal előtt elindulna, nem lehetne már többé feltartóztatni.

Tán egy félórát vártak, amidőn végre a kiküldött szolgálja visszatért, Kadur ben Sadennel. Az öreg sejk kérdő kifejezéssel büszke arcán, a szobába lépett.

— Monsieur megtisztelt engem — kezdte s közben tekintete a leányra esett. Kitárt karokkal ment feléje. „Leányom, kiáltotta, Allah kegyes“ és az öreg harcos keménytekintetű szemeit könnyek homályosították el.

Mikor a leány elraboltatásának és végül megmenekülésének történetét elmondta, Kadur ben Saden kezét nyújtotta Tarzannak.

— Minden, ami Kadur ben Sadené, a tied is barátom, még az élete is tied, — mondotta egyszerűen, de Tarzan tudta, hogy ezek nem üres szavak.

Elhatározták, hogy korán reggel indulnak s igyekeznek még aznap Bou Saadat elérni. Bár ilyenformán úgyszólván alvás nélkül kell majd nyeregbe ülni mindaháromunknak, s így különösen a leánynak igen fárasztó lesz az utazás.

De mégis ő volt az, aki leginkább sürgette az indulást, már alig várta, hogy viszontláthassa övéit, akiktől olyan soká volt távol.

Mikor Tarzant reggel felkeltették, bizony úgy érezte, mintha csak be se hunyta volna a szemét és egy óra múlva az egész társaság útban volt délfelé, Bou Saada-ba. Néhány mérföldön át jó volt az út, és így gyorsan haladtak, de a vidék hirtelenül homoksivataggá változott, melyben a lovak csaknem bokáig süppedve járhattak.

Tarzan, Abdul, a sejk és leányán kívül még a sejk törzséhez tartozó négy sivataglakó csatlakozott hozzájuk. Ilyenformán kis csapatjuk hét puskás erejére nőtt, s így nappal nem igen tartottak támadástól, s ha

minden simán megy, az éj beállta előtt már Bou Saada-ba kell érniök.

Éles szél keletkezett, mely elborította őket a sivatag futó homokjával, úgy hogy Tarzan ajkai kicserepesedtek. Ami keveset láthatott a környező vidékből, éppen nem volt csábító — vadon, messzire kiterjedt vidék, kicsi, kopár homokbuckákkal, itt-ott egy szegényes bozóttal. Messze délen emelkedett a szaharai Atlas heglánc elmosódó vonala. Be más ez, mint az ő gyermekkorának buja Afrikája, — gondolta Tarzan.

Abdul, ki folyton éberem figyel, s ugyanannyiszor nézett hátra mint előre, minden domb tetején, melyre felkapaszkodtak, megállította lovát, s körül az egész környéket a leggondosabb figyelemmel kémlelte. Kutatása egyszer csak nem volt hiábavaló.

— Nézzenek! — kiáltott fel, hat lovas van mögöttünk.

— Kétségkívül a mult éjjeli barátai, monsieur, — jegyezte meg szárazon Kadur ben Saaden.

— Semmi kétség, — felelt a majomember. Sajnálom, hogy társaságom az önök utazásának biztonságát veszélyezteti. Én a legközelebbi faluban megállapodom és kérdőre vonom ezeket az urakat, míg Önök tovább haladnak. Nekem nem kell ma estére Bou Saada-ba érnem, azt pedig semmiképen sem akarom, hogy Önök ne utazhassanak bátorságosan.

— Ha ön megáll, mi is megállapodunk, — mondotta Kadur ben Saaden. — Amíg Ön nem lesz biztonságban, barátai körében, amíg az ellenség abba nem hagyja az üldözést, mi Önt el nem hagyjuk. Erről több szó ne is essék.

Tarzan bólintott a fejével. Kevésszavú ember volt és könnyen meglehet, hogy Kadur ben Saden éppen ezért vonzódott annyira hozzá. Mert az arab semmit se vet meg jobban, mint a férfiember fecsegését.

Azon túl is egész nap lehetett látni a lovasokat. Körülbelül ugyanabban a távolságban maradtak min-

dig. Sem a rövidebb pihenők alatt, sem az ebéd idejében nem jöttek közelebb.

— Várnak, amíg besötétedik, — mondta Kadurben Saden.

És a sötétség beállt, mielőtt még Bou Saada-ba értek volna. Abdul az alkony félhomályában már meg tudta állapítani, hogy gyorsan közeledtek és a köztük és prédájuk közti távolság percről-percre csökkent. Ezt meg is súgta Tazannak, a leányt nem akarta megijeszteni. A majomember kissé hátra maradt vele.

— Te a többiekkel előre lovagolsz, Abdul, — mondotta Tarzan, — ez az én személyes ügyem, a legközelebbi alkalmas helyen bevárom őket és kérdőre vonom.

— Már pedig akkor Abdul is melletted marad és veled várja meg őket — felelte a fiatal arab és sem parancs, sem fenyegetés el nem térítette a szándékától.

— Hát jól van, — mondta Tarzan, ez a hely itt eléggé megfelelő. A domb tetején van néhány szikla, itt elrejtőzünk és megvárjuk őket. Csak akkor mutatkozunk, mikor az urak már ideértek.

Megállították lovaikat és leszálltak. A többiek, akik előre lovagoltak, már eltűntek a sötétben. Túl rajtuk, Bou Saada lámpái világítottak. Tarzan kivette puszkáját és pisztolyát lecsatolta a nyeregkápáról. Megparancsolta Abdulnak, hogy vonuljon a lovakkal a sziklák mögé, úgy, hogy azok ott védve legyenek az ellenség golyóitól. Abdul úgy tett, mintha engedelmessé válna, de miután az állatokat egy bokorhoz kötötte, megint visszakúszott Tarzanhoz, és ott hasalt mögötte pár lépésre.

A majomember megált az út közepén és várt. Nem kellett soká várnia. Vágtató lovak zaja hatolt fel a sötétségből s egy perccel később már megpillantotta a fekete ég hátteréből kiemelkedő mozgó színfoltokat.

— Állj, vagy lövünk, — kiáltotta.

A fehér alakok hirtelen megálltak és pillanatnyi csend következett. Majd suttogó tanácskozás moraja,

mire a kísérteties lovasok szétszóródtak minden irányban.

Abdul féltérdre emelkedett, Tarzan pedig hegyezte a dzsungelben megélesedett fülét. És figyelte, mint közelednek Kelet, Nyugat, Dél és Észak felől a homokon át poroszkáló lovak. Csakhamar lövés dördült el a s golyó süvített el a fejük felett. Ezt a lövést csak az ellenség puskájának szikrafényénél tudta viszonzni. Fegyverek kattogása töltötte be a hangtalan pusztát. Minthogy Tarzan és Abdul nem láthatták az ellenséget és csak a puskából pattant szikra irányában lőhettek, mind szorosabban körülgűrűzték őket, különösen, mikor látták, hogy milyen kevesen vannak.

Az egyik támadó nagyon is közel merészkedett Tarzanhoz, akinek éles szeme keresztülhatolt a sötétségen. Fájdalomkiáltás jelezte, hogy a vakmerőt kilökték a nyeregből. A többi lovas egy jelre feljűk vágta-tott, öten voltak és már úgy látszott, hogy a küzdelem Tarzanra és Abdulra hirtelenül és gyászosan végzűdik, de ekkor ezek a sziklák védelmébe szűktek, úgy, hogy csak egy oldalról érhetete őket a támadás. Heves lövöldözés után az arabok visszavonultak, ekkor már csak négyen voltak.

Néhány percig nem jűtt hang a környezű fekete-ségből. Tarzan nem tudta, vajjon az arabok veszteségük miatt lemondtak-e a küzdelemről, vagy lesbe álltak az országutnak valamelyik távolabbi részén, hogy megtámadják, ha folytatja útját Bou Saada-felé. Nem kellett sokáig bizonytalanságban maradnia. Hirtelen ujra megindult a tűzelés. De ugyanakkor az arabok mögűtt is puskák szólaltak meg és vad kiáltások, lovak dűbörgése jelezte, hogy új csapat elegyedett a küzdelembé.

Az arabok bizony nem vártak arra, hogy kitudakolják az ujjonnan jűttek kivoltát, hanem egy búcsűzó sortűzzel tovaszűguldoztak a Sidi—Aissa-felé vezetű úton. Egy perccel késűbb Kadur ben Saden és az ő emberei vágta-ttak fel a dombra.

Az öreg sejk nagyon megkönnyebbült annak láttára, hogy Tarzan és Abdul nem kapott még csak egy horzsolást se, még a lovaik is sértetlenek maradtak. Felkutatták a két elesett arabot s miután kiderült, hogy Tarzan golyója megölte mind a kettőt, ott hagyták őket.

— Miért nem mondta meg, hogy meg akarja támadni a fickókat? — mondta neheztelő hangon a sejk, — valamennyit elpusztíthattuk volna, ha heten álljuk útjukat.

— Hisz akkor meg se kellett volna állani, — mondotta Tarzan, — mert ha folytatjuk útunkat Bou Saada felé, amúgyis utólérnek és mindannyian belesodródtak volna az én személyes affaire-embe. Ezt akartam elkerülni. Csak nem teszem ki fölösleges módon az Ön leányát hat lovas fegyverének.

Kadur ben Saden vállat vont. Nem szerette, hogy elesett a harctól. Ez a kis háború, mely Bou Saada-hoz olyan közel zajlott le, egy század katonaságot hozott a színhelyre. Tarzanék éppen a város előtt találkoztak velük és a vezérlő tiszt megállt, hogy megtudakolja, mit jelentettek a lövések.

— Egy maroknyi útonálló — válaszolta Kadur ben Saden, — csapatunkból kettőt, akik egy kissé hátramaradtak, megtámadott, de mire mi is odasiettünk, a gazemberek szétfutottak. Két halottjuk volt, az én csapatomból egy se sérült meg.

Ez a felvilágosítás úgy látszik, kielégítette a tisztet, mert miután feljegyezte az egész társaság nevét, embereit az összeütközés helyére vezényelte a holtak beszállítása és a személyazonosság megállapítása végett.

Két nappal később, Kadur ben Saden, leányával és kíséretével hazafelé indult, a Bou Saada-tól délre fekvő szoroson át. A sejk nagyon unszolta Tarzant, jöjjön velük, a leány is csatlakozott apja kéréséhez, de Tarzan, az imént lefolyt különös események miatt egy percig se hagyhatta el a helyét. Mindezt nem magyarázhatta meg nekik, de megígérte, hogy később,

hacsak módjában lesz, felkeresi őket, és ezzel az ígérettel meg kellett elégedniök.

Az elmúlt két nap alatt Tarzan úgyszólván egész idejét Kadur ben Sadennel és leányával töltötte. Nagyon érdekelte őt ez a komor és méltóságteljes harcos faj, s megragadta a felajánlott barátság nyújtotta alkalmat, hogy minél többet ismerhessen meg életmódjuk és szokásaik felől. Sőt, a barnaszemű leány kedves útmutatása mellett, már kezdte is megszerezni nyelvük elemi ismereteit. Ezért tehát igaz sajnálattal nézett utánuk, mikor elvált tőlük, miután elkísérte őket lóháton a szorosig.

Ezek aztán kedvére való emberek voltak! Szilaj életük, telve veszedelemmel, fáradozással, ez vonzotta Tarzant, aki most is félig vadember volt; jobban vonzotta, mint akármi azoknak a nagy városoknak elpuhult civilizációjában, amelyeket végiglátogatott volt. Itt most olyan élet kínálkozott neki, amely még a dzsungel életén is túltett, mert megvolna itt az emberek társasága, — igazi embereké, akiket tisztelhetne és becsülhetne, és azért mégis egészen közelében maradhatna annak a vadon természetnek, amelyet annyira szeretett. Fejében az a gondolat fordult meg, hogy miszsiójának befejeztével lemond és élete további éveit Kadur ben Saden törzse kebelében tölti el.

Ekkor azután lovát megfordította s lassan Bou Saada felé léptetett.

A „Hôtel du Petit Sahara“-ban, ahol Tarzan megszállt, a söntés, a két ebédlőterem és a konyhák a homlokzati részben voltak elhelyezve. Mindakét ebédlő, melyek közül az egyik a helyőrség tisztjei számára volt fenntartva, egyenesen a söntésbe nyilott. A söntés ivójából pedig mind a két ebédlőbe be lehetett látni.

Tarzan, miután elbúcsúztatta Kadur ben Sadenéket, a söntésbe ment. Még nagyon korán volt, Kadur ben Saden korán indult mert úgy tervezte, hogy aznap nagy útat tesz meg, Így történt, hogy mikor Tarzan

visszatért, még mindig voltak reggeliző vendégek az ebédlőben.

Amint futó pillantása a tisztok ebédlőjébe tévedt, olyasmit látott, ami érdeklődését felkeltette. Ott ült ugyanis Gernois hadnagy, és míg Tarzan nézte, egy fehérruhás arab közeledett hozzá, néhány szót súgott fülébe és egy másik ajtón át elhagyta a helyiséget.

Magában ez a dolog még nem lett volna jelentős, de amint az arab lehajolt a tiszt füléhez, burnusza szétnyilott s Tarzan láthatta, hogy bal karja fel volt kötve.

IX. „Numa el adrea.“

Ugyanazon a napon, amelyen Kadur ben Saden délfelé lovagolt, a postakocsi Tarzannak levelet hozott északról, D'Arnot-tól, melyet Sidi bel Abbesből továbbítottak. Régi sebet szakított fel ez a levél, amelyet pedig Tarzan szeretett volna elfelejteni. És mégis, nem bánta, hogy d'Arnot írt, mert a levelében megemlített témák közül az egyik a majomembert állandóan érdekelte.

Kedves Jean barátom, amióta utóljára írtam neked, egyszer átrándultam Londonba, hivatalos ügyben. Csak három napig voltam ott. Mindjárt első nap a Henriette-utcában egész váratlanul összetalálkoztam egy régi barátoddal, bizonyosan nem találod el, hogy ki volt; senki más, mint Samuel Philander. Látom a kétség kifejezését arcodon, pedig igaz. De ez még nem minden. Ő erőnek erejével magával vitt a hoteljébe, — ott találtam Archimedes Porter professzort, Jane Porter önagyságát, meg azt a nagy darab fekete nőt, Jane kisasszony komornáját, Esmeraldát. Clayton is oda-jött, mialatt ott voltam, hamarosan meg lesz az esküvő, hamarabb, mint szeretném. Én úgy sejtem, legközelebb megkapjuk az értesítést. A vőlegény apjának halála

miatt egész csendes esküvő lesz és csak a legközelebbi rokonok hivatalosak.

Mikor egyedül voltam Philanderrel, a jó öreg bizalmasá lett, azt mondta, hogy Porter kisasszony már vagy harmadszor halasztotta el az esküvőt, azt is közölte velem bizalmasan, hogy neki úgy tetszik, mintha a leány nem igen törné magát e házasság után, de ezúttal azért csak meglesz mégis. Persze, mindannyian kérdezősködtek felőled, de én a származásodról, óhajlásod szerint mindent elhallgattam, és csak mostani ügyeidről beszéltem.

Különösen Porter kisasszonyt érdekelte mindaz, amit rólad elmondtam, sokat kérdezősködött. Attól tartok, szinte lovagiatlan örömöm telt abban, amikor ecseteltem elhatározásodat, hogy megint visszatérsz szülőfölded ősvadonába. Később megbántam, mert láttam, hogy a leánynak igazi fájdalmat és aggodalmat okoz a rettentő veszedelmek elgondolása, amelyek közé visszatérsz. — És mégis, — mondotta — azt hiszem, van talán még boldogtalanabb sors is, mint amit a félelmes dzsungel tartogat Tarzan számára. Neki legalább lelkifurdalásban nem lesz része, aztán meg vannak ott nyugalmas, szép percei a napnak és gyönyörűséges látványok az éjszakában. Ön talán különösnek tartja, hogy én mondom ezt, aki olyan borzalmas tapasztalatokat szereztem abban a rémületes őserdőben és mégis van idő, amikor visszakívánkozom oda, mert érzem, hogy ott töltöttem az életem legboldogabb pillanatait.

Kimondhatatlan szomorúság ült ki az arcára, mikor ezt mondta és azt kellett hinnem, hogy tudja, hogy ismerem a titkát, és hogy én általam akar egy utolsó gyengéd üzenetet küldeni neked, egy szív üzenetét, amely még mindig őrzi emlékedet, bár az, akié ez a szív, már a másé.

Clayton mintha ideges és nyugtalan lett volna, míg terólad folyt a beszéd, zaklatott, gondterhes kifejezés volt az arcán, de igen melegen érdeklődött utá-

nad. Sejti-e vajjon a valóságot származásod tekintetében?

Ott volt Claytonnal együtt Tennington is, hisz tudod, jó barátok, megint valami végnélküli yacht kirándulást tervezgetett és bízta a társaságot, hogy tartsanak vele. El akart csábítani engemet is, ezúttal Afrika körülhajózására gondol. Meg is mondtam neki, hogy ez a kedvenc játéka egy szép napon a tenger fenekére fogja juttatni őt is meg a barátait is, ha sehogyse akarja belátni, hogy a yachtja nem óceánjáró, se nem hadihajó.

Tegnapelőtt visszatértem Párisba és tegnap a lóversenyen találkoztam de Coude gróffal és a feleségével. Ők is kérdezősködtek rólad. Ugy látszik, de Coude igazán szeret téged és egy cseppet sem haragszik rád. Olga grófné csakolyan szép, mint volt, de mintha kissé komolyabb lett volna mint azelőtt. Azt hiszem, okult valamelyest a köztetek történt esetből, ennek még jó hasznát veszi egész életében. Szerencséje volt neki is, de Coude-nak is, hogy éppen te voltál az a bizonyos, nem pedig valami más, ravaszabb férfi. Ha csakugyan udvaroltál volna Olgának, azt hiszem, aznap elvesztetek volna mindaketten.

Megkért, hogy tudassam veled, hogy Rokoff Miklós elhagyta Franciaországot. Huszezer frankjukba került, hogy elment és távolmarad. Nagyon örül a grófné, hogy sikerült leráznia, mielőtt még valóra válthatta volna fenyegetését, hogy megöl téged az első alkalommal. Azt mondja a grófné, nem tudná elviselni azt a tudatot, hogy a bátyja vére a te kezeden száradjon, alighanem azért, mert szeret téged, s ezt kertelés nélkül ki is jelentette a gróf előtt. Egy percre se jutott eszébe, hogy a közted és a Miklós között való összeütközésnek egyéb kimenetele is lehetne, és ebben a feltevésében a gróf is osztozott. A gróf még azt is hozzátette, hogy egy egész ezred Rokoff kellene ahhoz, hogy megölhesenek. Ugy látszik, nagyon imponál neki a vitézséged.

— Visszavezényeltek a hajómra, mely Havreból

két nap mulva indul, — lepecsételt, titkos rendeletekkel. Ha írsz, ide címezd leveleidet. Mihelyt lesz alkalom, majd írok. Öszinte barátod:

Paul d'Arnot.

— Attól tartok — vélekedett Tarzan, — Olga husz-ezer frankját a falra hányta.

D'Arnot levelének azt a részét, amelyben Porter Jane szavait idézi, ismételten átolvasta. Valamiféle bánatos boldogságot merített belőle, mely mégis jobb volt, mint a semmi.

A következő három hét egészen esemény nélkül telt el. A titokzatos arabot, Tarzan több alkalommal látta, sőt látta azt is, mikor megint egyszer Gernois-val váltott néhány szót. De minden kémkedése, minden utánjárása dacára, Tarzannak nem sikerült tartózkodási helyét megtudni.

Gernois, aki sohase bánt vele szívélyesen az Aumale-i szálloda ebédlőjében lefolyt epizód óta, még jobban távortartotta magát Tarzantól, ha nagyritkán összekerültek, magatartása határozottan ellenséges volt.

Tarzan, hogy vállalt szerepének valóságosságát jobban megtarthassa, több időt töltött vadászaton Bou Saada környékén. Egész napokon át gazellákra lesett, de ha egyszer-egyszer elég közel sikerült férköznie a csinos állatokhoz, és leteríthette volna valamelyiket, mindig futni engedte őket, még csak a puskáját se akasztotta le. A majomembernek nem telt élyezete abban, hogy isten teremtményeinek a legártatlanabbikát, a legvédtelenebbjét megölje, éppencsak az ölés kedvéért. Tarzan sohase ölt élvezetből és nem talált benne gyönyörűséget. A jogos küzdelmet, a győzelem mámorát szerette, és nem vetette meg a táplálék megszerzésére való kitartó és eredményes viaskodást, amikor ügyességét és ravaszságát a más ügyességével és ravaszságával mérhette össze. De nagy garral kivonulni egy városból, amelyben bőségesen van táplálék, azért,

hogy legyilkoljanak egy szelidszemü, kedves gazellát — ez gonoszabb és kegyetlenebb cselekedet volt, mint a hidegvérrel kigondolt emberölés. Tarzannak nem volt inyére és azért egymagában vadászott, nehogy valaki rájöjjön, hogy az ő vadászszenvédélye ilyen látszólagos.

Egyizben, talán éppen azért, mert egymagában lovagolt, csaknem életét vesztette. Lassan poroszkált egy kis sziklaszoroson át, mikor mögötte lövés dördült el és egy golyó fúródott a parafa sisakjába. Bár rögtön megfordult és sietve vágatott a szoros bejáratához, nem látta nyomát ellenségnek, mégcsak emberi lénynek sem egész Bou Saada-ig.

Bizony, bizony, — mondogatta magában, Olga ugyancsak hiába költötte el a huszezer frankját.

Ugyanaznap este Gérard kapitány vendége volt kisszámú társasággal együtt.

— Ugy látszik, nem igen volt szerencséje a vadászaton? — érdeklődött a tiszt.

— Csakugyan nem, — felelte Tarzan, — a vad igen félénk errefelé. Egyébként se rajongok a madár és antilopvadászatért, azt hiszem, majd délebbre vonulok és valami algiriai oroszlánnal próbálkozom.

— Nagyszerű! — kiáltott fel a kapitány. — Mi holnap Djela felé menetelünk, addig legalább lesz társasága. Gernois hadnagy és én parancsot kaptunk, hogy száz emberrel járjuk be azt a kerületet, amelyben a rablók sok bajt okoznak. Megtörténhetik, hogy együtt lesz szerencsénk az oroszlánra vadászni. Mit szól ehhez?

Tarzan végtelenül megörült, s örömeinek nem késett kifejezést adni. De a kapitány bezzeg elcsodálkozott volna, ha tudta volna Tarzan örömeinek igazi okát. Gernois szemben ült a majomemberrel. Ő, úgy látszott, nem örült olyan nagyon a kapitány meghívásának.

— Mindenesetre izgatóbbnak fogja találni az oroszlánvadászatot, mint a gazellák üldözését, — je-

gyezte meg Gérard kapitány — és azonfelül sokkal veszedelmesebbnek is.

— Ami azt illeti, a gazella-vadászatnak is megvan-
nak a veszélyei — felelte Tarzan, — különösen, ha
egyedül jár az ember. Ezt tapasztaltam ma. Azt is
tapasztaltam, hogy bár a gazella a legfélénkebb az álla-
tok közül, azért korántsem a legyávább.

Miután ezeket mondta, futó pillantást vetett Ger-
noisra. Nem óhajtotta ugyan, hogy ez az ember sejtse,
hogy gyanus és figyelik, de megjegyzésétől mégis azt a
hatást remélte, hogy Gernois esetleg elárulja a közel-
mult eseményekkel való összeköttetését vagy legalább
is az azokról való tudomását. S ime, Tarzan egyszerre
csak látta, hogy sötét pir száll Gernois gallérjától az
arca felé.

Mikor az oszlop másnap reggel Bou Saada-ból ello-
vagolt, délfelé egy csomó arab képezte a hátvédet.

— Nem tartoznak a berendeltek közé, — vála-
szolta Gernois, Tarzan kérdéseire.

— Ők csak a társaság kedvéért kísérnek ben-
nünket.

Tarzan Algiriában való tartózkodása alatt eléggé
megismerte az arab nép jellemét és azonnal tudta, hogy
nem ez az igazi motívum. Mert az arab éppen nem ked-
veli az idegenek társaságát, legkevésbé pedig a fran-
cia katonákét. Gyanuja tehát felébredt és elhatározta,
hogy szemmel tartja a kis csoportot, mely az oszlop
mögött negyedmérföldnyi távolságban lovagolt. De
még a pihenők alatt sem jöttek közelebb s így nem
fürkészhetette ki őket. Nem kételkedett benne, hogy
bérelt orgyilkosok és hogy a terv hátterében csak Ro-
koff lappanghat. Azt azonban nem tudta megállapítani,
hogy vajjon az orosz csak bosszút akar-e állni számos
esetért, amikor Tarzan meghiusította terveit és meg-
alázta őt, vagy pedig valamiféle összefüggésben van-e
a dolog a Gernois-ügy körüli missziójával. Ha az utóbbi
eset igaz, már pedig ez sem volt lehetetlen, mert hi-
szen volt bizonyíték arra, hogy Gernois gyanakszik rá,

akkor bizony két hatalmas ellenséggel kell megküzdenie, már pedig Algiria vadonaiban, ahol rendeltetésük helye volt, bőven lehet alkalmuk a szövetségeseknek, hogy szép csendesesen, minden feltűnés nélkül tegyék el láb alól az ellenséget.

Miután két napig tanyáztak Djelfá-ban, az oszlop délnyugat felé vonult, ahonnan jelentés érkezett, hogy a rablók ama törzsek ellen dolgoznak, amelyeknek douar-jai a hegyek aljában vannak.

A kis arab csoport, mely Bou Saada-tól fogva kísérte őket, hirtelen eltűnt, ugyanazon az estén, amelyen kiadták a parancsot, hogy másnap elvonuljanak Djelfá-ból. Tarzan kérdezősködött utánuk, de senkise tudta megmondani, milyen irányban távoztak. Nem tetszett neki a dolog, annyival kevésbbé, mert látta Gernoist, amint egyikükkel egy félórával azután, hogy Gérard kapitány a csapatmozdulatra vonatkozólag megadta utasításait, beszédbe elegyedett. Csak Gernois és Tarzan tudták az irányt, amerre vonulni fognak. A katonákkal csak annyit közöltek, hogy másnap korán fel kell szedni a tábort. Tarzan tünődött, vajjon fölfedte-e Gernois az araboknak az új célirányt?

Aznap későn délután egy kis oázisban ütöttek tábort, annak a sejknek douarjában, akinek nyájait elrabolták és pásztorait meggyilkolták. A lakosok előjöttek kecskebőr sátraikból, körülvették a katonákat és arabul össze-vissza kérdezték őket, mert a katonák is bennszülöttek voltak. Tarzan pedig, aki Abdul segítségével addig már szerzett bizonyos nyelvismereteket, a sejk kíséretéhez tartozó egyik fiatal arabot kérdezte ki, mialatt a sejk maga Gérard kapitánynál tisztelgett.

— Ő bizony nem látott hat lovast Djelfa irányában haladni, — mondta a bennszülött, — van más oázis is a környéken, — lehet, hogy azok egyike felé tartottak. Az se lehetetlen, hogy talán a rablóbandához tartoznak és Aumale, vagy Bou Saada felé tértek vissza egy kis kirándulásról.

Másnap korán reggel Gérard kapitány két részre osztotta a századot. Egyiket Gernois hadnagyra bízta, a másikat ő maga vezette. Az utasítás úgy szólt, hogy két ellentétes oldalról kutassák át a hegyeket.

— Melyik különítménnyel kíván Ön lovagolni, Tarzan úr, — kérdezte a kapitány. — Vagy talán nem is szándéka rablókra vadászni?

— Sőt, nagyon is szándékom, — sietett válaszolni Tarzan. Azon gondolkodott, hogy milyen ürüggyel okolja meg, hogy Gernois-val akar menni. Nem soká kellett haboznia, Gernois maga adta meg az ürügyet.

— Ha a kapitány úr ez egyszer lemondana Tarzan úr kedves társaságáról, nagyon megtisztelne, ha ma én velem tartana, — mondta igen szívélyesen. Tarzan úgy vélte, hogy ez a szívélyesség egy kissé túlzott is. De azért örült neki és elragadtatását közölte vele a dolgok ilyen rendezésén.

Igy történt aztán, hogy Gernois és Tarzan egymás mellett lovagoltak a spahi különítmény élén. Gernois szívélyessége azonban nem soká tartott. Alig távoztak el Gérard kapitány látóköréből, máris visszaesett rendes zárkozottságába. Amint előre haladtak, mind nehezebb lett a terep. Lassan emelkedtek a hegyek felé és déltájban egy keskeny szoroson vonultak keresztül, ahol egy patakocska partján Gernois parancsot adott a pihenőre. A legénység egyszerű eledelt készített és elköltötte, azután kulacsaikat töltötték meg vízzel. Egy órai pihenés után újra a keskeny szorosban folytatták útjukat, míg egy kis völgybe jutottak, amelyből számos sziklás hasadék nyílt. Itt újra megálltak és Gernois tüzetesen vizsgálgatta a környező magaslatokat.

Itt széjjeloszlunk, — mondotta, — mindegyik hasadékba lovagoljon egy-két ember. Felosztotta a csapatot, kiadta az utasításokat a járőrvezető altiszteknek, azután Tarzanhoz fordult. — Ön pedig, uram, lesz szíves ittmaradni, míg vissza nem jövünk.

Tarzan vonakodott, de a tiszt félbeszakította. —

Valószínűleg harcok is lesznek és nem szabad, hogy a katonákat a küzdelem alatt feszélyezze egy nem kombattans polgári egyén jelenléte.

— De, kedves hadnagy úr, kérlelte Tarzan, — én kész örömet rendelem alá magamat akár az Ön, akár a káplárjai parancsainak. Szívesen harcolok a sorban, hiszen azért jöttem.

— Azt elhiszem, — vágta vissza Gernois, nem is leplezve gúnyos mosolyát, — de Ön az én parancsaimnak van alá rendelve, parancsom pedig az, hogy maradjon itt, amíg visszatérünk, ezzel vége. — E szavak után elfordult s lovát megsarkantyuzva elvágatott embereivel. Tarzan egyedül maradt egy elhagyott völgykatlanban, a nap forrón tűzött, s azért felkeresett egy közeli fát, odakötötte lovát és leült a földre pipázni. Magában szidta Gernois-t, hogy így megbosszantotta. Alantas kis bosszú, — gondolta magában, de aztán eszébe jutott, hogy ez az ember nem szeszélyes bolond, hanem alighanem lesz a dolognak valami komolyabb háttere. Felkelt, kivette a puskáját tartójából, megvizsgálta a töltéseket és meggyőződött róla, hogy rendben vannak. Azután megvizsgálta a pisztolyát, majd kikémlelte a környező magaslatokat és a különböző szakadékok nyílásait. Készületlenül nem fogják meglepni.

A nap mind mélyebbre szállt, s nyoma se volt a visszatérő spahiknak. A völgy végre belémerült az árnyékba, Tarzan sokkal makacsabb volt, semhogy visszaindult volna a táborba, mielőtt bevárta volna a különítmény visszatérését, miután az volt a kijelölt találkozóhely. Az éj beálltakor nagyobb biztonságban érezte magát, mert otthonos volt a sötétségben. Tudta, hogy senkise közelítheti meg őt olyan óvatosan, hogy kikerülhetné éber és érzékeny fülének figyelmét. Szeme éles volt és jól látott éjjel is a sötétben. A szaglása is jó messziről megszimatolta az ellenség közeledését. A biztonság érzete elringaította, hátával a fának támaszkodott és elszunnyadt.

Néhány órát aludhatott, mikor lovának ijedt tor-

panására hirtelen felébredt. A hold teljes fényével világitotta be a kis völgyet. S alig tiz lépésnyire tőle ott állt előtte a hegyek réme, annyi félelem okozója.

Gyönyörúséges, kecses farkát kinyújtva és mozgatva, két tüzes szemét zsákmányára szegezve, ott állt Numa el adrea, a fekete oroszán. Tarzan idegein örömteli bizsergés futott végig. Mintha csak sok évi távollét után egy régi barátját látta volna viszont. Egy percig mereven ült, hogy élvezze a puszták királynának méltóságos alakját.

Numa azonban összehúzódott és lekuporodott. Ugrásra készült. Tarzan egészen lassan, vállához emelte a puskáját. Még sohase ölt meg nagy állatot puskával. Mindeddig dárdájára, mérges nyilaira, köteleire, késére vagy a két pusztá kezére bízta magát. Ösztönszerűleg azt kívánta, bár volnának ott a nyilai meg a kése, nagyobb biztonságban érezte volna magát.

Numa egészen odalapult a földhöz, csak a fejét tartotta magasan. Tarzan jobban szerette volna, ha oldalról lőhetne bele. Jól tudta, milyen rettenetes károkat tud ejteni az oroszán, ha csak két perccel túléli a lövést. A ló rémült reszketésben állt Tarzan mögött. A majomember óvatosan lépett egyet oldalvást, Numa csak a szemével követte. Még egy lépést tett, aztán még egyet. Numa nem moccant. Most végre célba vehette azt a bizonyos pontot a szeme és füle között. Ujjai szorosabbra fogták a kakast, s amint elsütötte a fegyvert, Numa felugrott. A megrémült paripa ebben a pillanatban utolsó erőfeszítéssel elszakította a kötőféket és vágtában rohant a szoroson át a sivatag felé.

Közönséges halandó nem kerülhette volna el Numa rettenetes karmait, mikor ilyen kicsi távolságból ugrik. De Tarzan izmait kora gyermekkorától kezdve a lét-fentartás kegyetlen kényszerűsége gyakorolta be arra, hogy gondolatsebességgel működjenek. Akármilyen gyors volt is el adrea, Tarzan, a dzsungel fia gyorsabb volt nála. Így a hatalmas állat nekiütődött a fának, ahelyett, hogy az ember lágy húsát érte volna. Míg

Tarzan egy-két lépésnyivel jobbról egy másik golyót röpített bele, amely leterítette az ordító, kapálódzó fenevadat. Még kétszer lőtt Tarzan, gyors egymásutánban, míg el adrea csendesen elterült és nem üvöltött többé. S akkor pedig már nem Jean Tarzan, az úri vadász és utazó állt a puszta magányban, hanem Tarzan, a majomtörzs neveltje, aki lábát szilajon, elejtett prédájára helyezve, fejét a telihold felé fordítva, belekialtotta a sötétbe törzsének félelmetes, vérfagyasztó győzelemkiáltását és a vadállatok a hegyi erdőségben abbahagyták vadászatukat és megremegtek az új és rettentő hang hallatára, míg lenn a sivatagban a gyermekek kisereglettek kecskebőr sátraikból és a hegyek felé bámultak, eltűnődve azon, hogy miféle új, kegyetlen veszedelem készül nyájaik pusztítására.

Félmérföldre a völgykatlantól, amelyben Tarzan diadalmaskodott, vagy húsz fehérbe öltözött hosszú-puskás alak hirtelen megállt a hang hallatára és kérdő szemmel nézett egymásra. De mivel a hang nem ismétlődött, újra folytatták csendes, alattomos haladásukat a völgy felé. Tarzan most már biztos volt arról, hogy Gernois nem jön vissza érte, de sehogyse tudta felfogni, mi célja lehetett a tisztnek azzal, hogy egyrészt itt cserbenhagyja, másrészt mégis engedi, hogy szabadon visszatérhessen a táborba. Minthogy lova elszökött, belátta, hogy örültség lenne továbbra is kinnmaradni a hegyek között és gyalog megindult a sivatag felé.

Alig tünt el a hegyszakadék nyílásán, mikor az ellenkező oldalon már elő is bukkantak a völgyben az első fehérruhás alakok. Egy percig kémlelték a kis lapályt a védő magaslat mögül, de mikor látták, hogy az üres, átvonultak rajta. A fa alatt rábukkantak el adrea tetemére, halkított kiáltásokkal sereglették körül, aztán továbbsiettek abba a szakadéknyílásba, melyen Tarzan haladt át rövid idővel előttük. Óvatosan és csendben mentek tovább, lopva és titkolózva, mint az olyan emberek szoktak, akik embert vesznek üzőbe.

X. Az árnyak völgyén át.

Amint Tarzan a szirtes szakadékon lefelé ereszkedett, a fényes afrikai hold sugaránál megelevenedett benne a dzsungel minden ösztöne. A magány és a vadon szabadsága életörömmel töltötte el a szívét. Megint a régi Tarzannak érezte magát. Minden érzékszerve éberséggel feszült meg ellenséges támadásokkal szemben és amellettt könnyed lépéssel, magasan hordott fejével, hatalmas erejének büszke tudatában haladt az útján. A hegyek éjszakájának zajai újfélék voltak neki és mégis úgy érintették, mint valami szerelmes emlék félig elfeledett hangjai. A legtöbbjét ösztönösen érzékelte, de most egyszerre olyan zaj érte a fülét, amely egészen ismerős volt előtte, Sitának, a leopárdnak távoli prüszkölése. A végső, elnyújtott hangban mégis volt valami idegenszerű elem, ami kétséget támasztott benne és csakugyan nem leopárdot, hanem párducot hallott.

De csakhamar új zörej hallatszott ki a többi közül, halk alattomos hang. Semmiféle más emberi fül, mint a majomemberé, meg nem tudta volna különböztetni. Eleinte nem ismerte fel, micsoda, de végül meg tudta állapítani, hogy egy sereg emberi lény mezítelen lábától ered. Mögötte voltak és csendesen közelítettek felé. Szóval üzőbe vették. Most aztán hirtelen ráéismélt, hogy mért hagyta őt a kis völgyben Gernois. Csakhogy egy kis hiba csúszott a számításukba. Az emberek elkéstek. Közelebb, közelebb jöttek a lépések. Tarzan megállt és szembe fordult velük. Puskáját készenlétben tartotta s ekkor megpillantotta egy fehér burnusz elmosódott képét. Hangosan odakiáltott nekik franciául, hogy mit akarnak tőle, de feleletképpen puska-lövés dördült el és Tarzan, a dzsungel fia, arcára bukott.

Az arabok nem rohantak rá rögtön, megvárták, míg megbizonyosodnak, hogy áldozatuk nem kel fel, akkor aztán hamarosan előbújtak rejtekhelyeikről. Föléje hajoltak és kiderült, hogy Tarzan nem halt meg.

Egyikük Tarzan fejéhez illesztette a puska csövét, hogy végezzen vele, de egy másik félrelökte, mondván: ha élve hozzuk, nagyobb lesz a jutalom.

Igy aztán megkötözték kezét-lábát, négyen vállukra emelték és vitték a sivatag felé. Mikor kikerültek a hegyek közül, délnek fordultak és hajnaltájban elértek arra a helyre, ahol két cinkosuk őrizte a lovakat. Innen elég gyors volt a haladás. Tarzant, aki visszanyerte eszméletét, a tartalékló hátára kötötték. Sebe csak horzsolt seb volt, mely a halánték körüli izmokat szakított fel. A vérzés megszűnt, de a megalvadt vér beszennyezte arcát és ruháját egyaránt. Egy szót se szólt az arabokhoz, azok se hozzá. Hat óra hosszat lovagoltak végig a perzselő sivatagon, elkerülve az útjukba eső oázisokat. Délfelé egy körülbelül húsz sátorból álló douarba értek. Itt megállapodtak, az egyik arab meglazította az alfafű köteléket, amely Tarzant lovához erősítette. Köréje sereglett egy sereg férfi, asszony és gyermek. A törzs nagy része, főleg az asszonyok, örömuket lelték abban, hogy szitkokkal halmozzák el a foglyot, sőt voltak, akik kövel hajigálták, bottal ütlegelték, amíg egy öreg sejk meg nem jelent és szét nem kergette őket.

— Ali ben Ahmed azt mondta nekem, hogy ez az ember egyedül ült a hegyekben és megölte el adreát. Nem tudom, mi dologban jár az az idegen, aki bennünket ellene küldött. Azt se tudom, mit fog vele cselekedni, ha átadtuk neki. Nem is törődöm vele. De a fogoly mindenesetre bátor ember és addig, amíg a mi kezünkben van, tisztelettel kell vele bánni, azzal a tisztelettel, amely kijár annak, aki a nagyfejű királyt vadászaton megöli, még pedig éjjel, egymagában.

Tarzan már tudta, hogy mekkora tisztelettel adóznak az oroszlánölőknek és nem bánta, hogy a véletlen ilyenformán megmentette őt a törzs kicsinyes bántalmazásától. Egy kecskebőr sátorba vezették a douar felső részén, ott enni adtak neki, aztán megkötözték,

lefektették egy háziszőttés szőnyegre és magára hagyták. Láta, hogy sátra előtt strázsa ül, de mikor megkísérelte, hogy széttépje kötelékeit, meggyőződött róla, hogy egész felesleges az őrizet, mert még az ő acélizmai se tudták széjjelszakítani a sokfonatú kötelet.

Alkonyat felé több férfi közeledett a sátorhoz. Beléptek. Arab ruhában voltak mindannyian, s egyikük Tarzan mellé lépett. Amikor leejtette azt a ruhadarabot, amely arcának alsó részét elfedte volt, Rokoff Miklós gonosz arcvonásait látta meg a majomember. A szakállas ajkak körül undok mosoly ült.

— Á, monsieur Tarzan, — mondotta, — valóban örvendek a találkozásnak. De miért nem kel fel, hogy üdvözölje vendégeit? Aztán utálatos szitok-szóval megrúgta Tarzant, ezt mondotta: — Kelj fel kutya, nesze még egy és még egy! És végig rugdosta Tarzant arcán, testén. Mindegyik sértésért nesze egy.

A majomember nem válaszolt. Még csak pillantására se méltatta, azután hogy megismerte az orosz. Végre a sejk, aki egy darabig némán és haragosan nézte a gyáva támadást, közbelépett.

— Elég, — mondta parancsolón. — Ölje meg ha akarja, de azt nem tűröm, hogy egy bátor embert az én jelenlétemben ilyen méltatlanságokkal illessenek. Kedvem volna őt szabadon bocsátani, hadd látnám, rugdosnák-e akkor?

Ez a fenyegetés hirtelen véget vetett Rokoff brutalitásának, mert semmi kedve sem volt arra, hogy Tarzant szabadon lássa.

— Jól van, — felelte arabul, — hát megölöm.

— De nem ám az én douarom területén, — válaszolta a sejk. — Innen élve kell távoznia. Hogy mit csinál vele a sivatagban, az nem az én dolgom, de azt nem akarom, hogy egy francia ember vére a törzsem fejére szálljon egy idegen emberrel való viszálykodása miatt. Katonákat küldenének ide, sok emberemet megölnék, felégetnék sátraimat és elhajtanák nyájaimat.

— Amint akarja, — morogta Rokoff, — kiviszem a sivatagba, a douaron túl és ott végzek vele.

— Egy napi járásnyira kell őt vinnie, — mondta szilárd hangon a sejk. És gyermekeim közül néhányan majd elkísérik és gondoskodnak róla, hogy tilalmamat meg ne szegje. Máskülönben két francia halottja lesz a sivatagnak.

Rokoff vállat vont. — Akkor hát várnom kell holnapig, ma már sötét van.

— Ahogy tetszik, — mondotta a sejk. De egy órával napkelte előtt el kell hagynia a douaromat. Nem igen szeretem a hitetleneket, legkevésbé pedig a gyávákat.

Rokoffnak lett volna kedve feleselni, de türtőztette magát, mert érezte, hogy csak kis ürügyre volna szükség, hogy az öreg arab ellene forduljon. Együtt távoztak a sátorból. Az ajtónál Rokoff nem állhatta meg, hogy búcsúzóul oda ne vessen Tarzannak még pár gúnyos szót.

— Aludjon jól, uram, — mondotta, s ne felejtse el áhítatosan imádkozni, mert holnap meghal. És akkor olyan kínjai lesznek, hogy a káromkodás miatt majd nem lesz ideje imádságra.

Senkise gondolt arra dél óta, hogy Tarzannak ételt, vagy italt adjon s ezért nagyon szenvedett a szomszúságtól. Habozott, hogy kérjen-e vizet az őrtől, de miután egy-két kérdésére választ nem kapott, eltökölte, hogy nem kér.

A távoli hegyekből oroszán ordítása hangzott. Mennyivel nagyobb biztonságban van az ember a vadállatok birodalmában, mint az emberekében, — gondolta magában. Soha, egész dzsungel életében ilyen kitartó üldözésben nem volt része, mint a civilizált világban töltött kevés hónap alatt. Még soha ilyen közel nem érezte reámeredni a halált.

Az oroszán újra ordított. Kissé közelebről hangzott. Tarzanban felébredt az ősi vad ösztön, hogy törzsének harci üvöltésével válaszoljon. Az ő törzsének?

Szinte elfeledte, hogy ember és nem majom. Rázta a bilincseit. Istenem, csak tudná az erős fogához emelni. Vad örület fogta el, mikor szabadulási kísérletei hiábavalók maradtak.

Numa szinte szakadatlanul ordított, nyilván vadászni jött le a sivatagba, az éhes oroszlán ordítását hallatta. Tarzant elfogta az irigység, mert szabadon jár, senkise kötzheti meg, nem mészárolják le, mint a juhot, mint a birkát. Ez bosszantotta a legjobban a majomembert. Nem félt a haláltól, de rettegett a megaláztatástól. Még csak nem is lesz módja, hogy megküzdjön az életéért.

Már közel lehet az éjféel, — gondolta magában? — Még néhány óráig él. Talán mégis talál még módot, hogy Rokoffot is magával rántsza a hosszú útjára. Most már közvetlen közelből hallotta a sivatag királyát. Talán a douar bezárt állatai közül keresi ebédjét.

Hosszú ideig csend volt, aztán Tarzan gyakorlott fülét megkapta egy lopva közelítő test zöreje. A sátor hátsó oldala felől jött a hang, a hegyek irányából. Mind jobban közeledett. Tarzan várt, feszülten figyelt. Időről-időre csend volt odakinn, olyan rémületes csend, hogy Tarzan szinte azon csodálkozott, miért nem hallja az állat lélekzetét, biztosan érezte, hogy az a sátor fala mögött lapul meg.

Lám, most újra megmozdult, közelebb kúszik. Tarzan a zörej felé fordítja fejét. A sátorban teljes a sötétség. A sátor hátsó fala lassan felemelkedik, egy test feje és válla feltolja s elővillan a csillagos ég alja s a sivatag homályos képe.

Tarzan ajka keserű mosolyra húzódott. Ha egyéb szerencse nem éri is, Rokoff mégiscsak felsül. Milyen dühös lesz. Ez a halál irgalmasabb lesz, mint amelyet Rokoff kezéből remélhetett.

A sátor hátsó oldala újra visszaesett és megint sötét volt mindenütt. Akármiképpen is, az állat vele van a sátorban. Hallja, mint mászik feléje, most ott van mellette. Szemét lehunyva várta a hatalmas man-

csak ütését. Földre fordított arcát puha kéz érintette meg, amint a sötétben tapogatódzott. Azután egy leányhang ejtette ki a nevét, alig hallható suttogással.

— Igen, én vagyok, — mondta Tarzan válaszul. — De az ég szerelmére, ki vagy te?

— A Sidi Aissa-i táncosnő, — volt a válasz. És mialatt beszélt, Tarzan érezte, hogy a kötelékei körül bibelődik. Időnkint egy kés hideg pengéje érintette a testét és egy perc múlva szabad volt.

— Jöjj, — suttogta a leány.

Kézen és térden kúszva követte őt kifelé a sátorból, azon az úton, amelyen a leány jött. Kívül is a földön csúsztak tovább, amíg egy kis bozóthoz nem értek. Ott megálltak. Tarzan, mielőtt megszólalt, egy percig elnézte a leányt.

— Nem értem, — mondta végre, — hogy kerülsz te ide, hogy tudtad meg, hogy fogoly vagyok és ott, abban a sátorban? Hogy történhetett, hogy éppen te mentettél meg.

A leány mosolygott. — Messziről jöttem az éjjel, — mondotta, — és messzire kell még mennünk, hogy kikerüljünk a veszedelemből. Jöjj, majd elmondok mindent útközben.

Együtt keltek fel és elindultak a sivatagon át, a hegyek irányában.

— Nem voltam egészen biztos róla, hogy eljutok-e hozzád, — mondta a leány, mert ezen az éjszakán el adrea barangol idekűnn, és mikor eljöttem a lovak mellől, azt hiszem, megérezte engem és üzőbe vett, borzasztóan féltem.

— Micsoda bátor teremtés, — felelte a férfi. — És egy idegenért, egy hitetlenért vállaltad mindezt a veszedelmet.

A lány büszkén kiegyenesedett.

— Kadur ben Saden sejk leánya vagyok, — mondotta, nem volnék méltó apámhoz, ha nem tenném kockára az életemet azért az emberért, aki az enyémet megmentette, amikor csak közönséges táncosnőnek tartott.

— Mégis csak azt mondhatom, bátor leány vagy, — erősködött Tarzan.

— Ahmed din Taje, aki apai unokatestvérem, éppen annál a törzsnél volt látogatóban, amely téged elfogott. A douarban volt akkor, amikor odahurcoltak. S amikor hazaért, elbeszélte nekünk, hogy egy magostermetű franciát fogatott el Ali ben Ahmed egy másik franciának a megbizásából, aki meg akarja gyilkolni. Rád ismertem a leírásból. Atyám nem volt otthon és én rá akartam beszélni a férfiakat, hogy jöjjenek velem a megmentésedre, de nem jöttek. Hadd pusztítsák egymást a hitetlenek, ha kedvük tartja. Nem a mi dolgunk, ha bele avatkozunk és keresztezzük Ali ben Ahmed terveit, a magunk népével gyúlik meg a bajunk, — mondták.

Igy aztán, mikor beesteledett, magam jöttem el, az egyik lóra felültem, a másikat kötőféken vezettem ide, a te számodra. Itt a közelben kötöttem ki őket. Reggelre már apám douarjában leszünk, ott próbálják meg aztán elragadni Kadur ben Saden barátját.

Néhány percig egymás mellett haladtak.

— Most már itt kellene lennünk a lovaknál, különös, hogy nem látom őket. Hirtelen elhallgatott. Majd megdöbbenve kiáltott fel.

— Nincsenek itt, pedig ide kötöztem őket! Tarzan lehajolt és megvizsgálta a talajt. Egy nagy bozót gyökerestül ki volt tépve. Aztán még más valamit is fölfedezett. Arcán mosollyal emelkedett fel és a leány felé fordult.

— El adrea járt itt. De a jelekből azt sejtem, hogy zsákmánya elmenekült. Ha csak egy kicsit megelőzik ezen a nyílt terepen, meglehetősen biztonságban lesznek.

Nem volt mit tenni, gyalog folytatták utjukat, amely a hegyek egy alacsony kiágazásán vezetett keresztül. A leány úgy ismerte az ösvényeket, mint az anyja arcát.

Könnyed, ringó lépésekkel haladt Tarzan egy arasszal mögötte, a válla mögött, hogy a leány adja

meg a sebesség mértékét és ne fáradjon el túlságosan. Menetközben elbeszélgettek s időnkint megálltak, hallgatódzva, nincsenek-e a nyomukban.

Holdas éjszaka volt, a levegő üdítően friss, mögöttük a mérhetetlen sivatag, itt-ott egy kis oázissal. Annak a kicsiny, termékeny területnek datolyapálmái, amelyet az imént hagytak el, meg a sátrak köre, éles körvonalban rajzolódott ki a sárga homokból. Kisérteties paradicsom a homoktenger közepén. Előttük a zord és néma hegyek. Tarzan vére pezsgett ereiben. Ez aztán az élet! Lététkintett a mellette haladó leányra, a sivatag leánya a dzsungel fiának oldalán haladt egy halott világon át. Mosolygott, amint ezt elgondolta. Bár lenne húga és ilyen, mint ez a leány, milyen nagyszerű pajtások lehetnének.

Most a hegyek közé kerültek s így lassabban haladhattak, mert az ösvény meredek volt és sziklás. Néhány percig csendben jártak egymás mellett. A leány eltűnődött, vajjon elérkeznek-e apja douarjába, mielőtt nyomukba érnek az üldözők. Tarzan viszont azt kívánta, bár örökké mehetnének így tovább. Ha férfi volna ez a leány, elmehetnének így a világ végéig. Vágyott olyan barát után, aki éppen úgy szereti a vadon életét, mint ő maga. Megismerte a barátság örömét, de szerencsétlenségére a legtöbb férfi jobban szerette a makulátlan fehéreneműt, meg a klubját, mint a vadon mezitelen életét. Nehéz volt megértenie, hogy ez így van, de meg kellett győződnie róla.

A két utas éppen egy előreugró sziklát került meg, amelyik mellett az ösvény elvezetett, mikor hirtelen meg kellett állniok. Ott előttük, éppen az út közepén állt Numa el adrea, a fekete oroszlán. Zöld szeme gonoszul villogott. Fogát vicsorította, haragosan verdeste farkával fényes fekete bőrét. Aztán elordította magát, azzal a vérfagyasztó ordítással, amelyet az éhes, haragos oroszlán hallat.

— Hamar a késedet, — szólt Tarzan a leányhoz, kezét kinyújtva. Az tenyerébe csúsztatta a fegyvert s

a férfi, míg ujjai körülmarkolták a kést, egy mozdulat magá mögé lökte a leányt. Menj vissza a sivatag felé, amilyen gyorsan csak tudsz. Majd meghallod a hívásomat, akkor rendben lesz minden és jöjj vissza.

— Itt hiába minden — felelte a leány megadóan, — mindennek vége.

— Tégy úgy, amint mondom, — parancsolta Tarzan. Siess, az állat támadásra készül. A leány pár lépéssel hátra ugrott s úgy várta a szörnyű jelenetet, amelynek tudta, hogy tanuja lesz.

Az oroszlán lassan közeledett Tarzan felé, nyakát a földnek szegezve, mint a támadó bika, farkát kimeresztve, a belső izgalomtól. Tarzan félig lekuporodva várt, hosszú arab kése fénylett és villogott a hold fényében. Mögötte a leány feszült mozdulatlanságban, mint egy szobor. Kissé előre hajolt, ajkai szétváltak, szeme tágra nyílt. Egyetlen dolog töltötte be az eszméletét, a bámulat ennek a férfinak a bátorságán, aki hitvány késével, egymagában mert szembeállni a nagyfejű pusztai királlyal. Az ő népéből való férfiak térdre hullottak volna és ellenállás nélkül Allahhoz fohászodva pusztultak volna el a rettenetes fogak között. Így se remélt más kimenetelt, de amint szeme a hősies alakon pihent, egész lényét bámulat remegtette meg. Az óriás férfiban a félelemnek semmi nyoma. Magatartása éppen olyan fenyegető, éppen olyan dacos, mint akár az oroszláné.

Az oroszlán már egész közel férközött hozzá, csak néhány lépés választotta el tőle. Lekuporodott, azután fülszaggató ordítással ugrott neki Tarzannak.

XI. John Caldvell.

Amint Numa el adrea szétterpesztett lábakkal, megfeszült izmokkal és összevicsorított foggal nekilődött Tarzannak, azt várta, hogy az a hitvány ember csakugyan kész zsákmánya lesz, mint annyi más, akit letepert. Az embert is csak ügyetlen, lassú mozgású,

védtelen teremtésnek ismerte, nem érzett iránta tiszteletet. De ezúttal azt kellett tapasztalnia, hogy éppen oly mozgékony, fürge teremtés száll szembe vele, mint akár ő maga. Mikor hatalmas teste lecsapott arra a helyre, amelyen az ember állott, az már villámsebessen félreszökött volt előle.

A figyelő leány szinte megkövült a csodálkozástól, hogy milyen könnyűséggel került ki a férfi a nagy mancsokat.

És most, — Allah legyen irgalmas, — a fekete vadállat válla mögé rohant, sebesebben, mint ahogy az megtudott fordulni, s megragadta a sörényénél. Az felágaskodott mint egy paripa. Tarzan tudta, hogy azt fogja tenni és elkészült rá. Egy óriási kar fogta át a feketsörényű nyakat és egyszer, kétszer, vagy tizenkétszer éles penge szúrt a feketefényű balváll mögötti oldalhúsba.

Numa ugrásai eszeveszettek voltak, fájdalmas és dühös ordítása borzongató, — de az óriást nem tudta lerázni a hátáról. Nem tudta foga és karma hatalmába keríteni, míg élet volt a nagyfejű királyban. Mire Tarzan elbocsátotta, már nem volt benne pára.

És ekkor a sivatag leánya olyasminek volt tanuja, ami még jobban megrémítette, mint az eleven oroszlán. A férfi lábát prédája tetemére helyezte, keményélű arcát a hold felé emelte és olyan rémes üvöltést hallatott, amilyen még sohase érte a fülét.

Félelmében halkán felkiáltott a leány és elhúzódott tőle. Azt hitte, hogy az irtózatos küzdelem megörjítette a férfit. Tarzan azonban, amint ördögi harciriadójának utolsó hangjai elhaltak a távoli ekhóban, tekintetét a földnek irányította s a leányon nyugtatta.

Arcát egyszerre besugározta a jóindulatú mosoly, amely azonnal bebizonyította lelkének nyugalalmát, s a leány könnyebbülten lélezett fel és visszamosolygott rá.

— Miféle fajtából való vagy te? — kérdezte. Halatlan dolgot műveltél. Még most se tudom elhinni,

hogy egy férfi egymagában, pusztá késsel, nemcsak hogy sértetlenül megküzd el adreával, de még le is gyűri. És ez az üvöltés, ez nem embertől való. Miért kiáltotál úgy?

Tarzan elpirult. — Azért, mert néha elfelejtem, hogy civilizált ember vagyok. Ha ölök, akkor úgy látszik, másféle lény bujik ki belőlem. Nem igyekezett tovább magyarázni, mert attól tartott, hogy egy asszony bizonyosan gyűlölséggel nézne az olyanra, aki még most is félig állat.

Tovább folytatták útjukat. Már egy órája fenn volt a nap, amikor túl a hegyeken, újra kiérték a sivatagba. Egy kis patak mellett ott találták legelészve a leány lovait. Egészen odáig vágattak a hazafelé vezető úton, de minthogy félelmük okozója elmaradt tőlük, megálltak és legelésztek.

Tarzannak s a leánynak könnyen sikerült elfogni őket s a hátukra vetve magukat, a sivatagon keresztül Kadur ben Saden douarja felé nyargaltak.

Az üldözésnek nem látták jeleit, s körülbelül kilenc óra tájban megérkeztek rendeltetésük helyére.

A sejk csak nemrégén tért haza. Szinte beleőrült a fájdalomba, mikor leányát nem találta otthon. Azt hitte, újra rablók hurcolták el. Már ötven emberrel éppen a keresésére indult, amikor a két utas belovagolt a douarba. Leányának szerencsés hazatérésén való öröme éppen akkora volt, mint a hálája Tarzan iránt, hogy épségben hazahozta az éjszaka veszedelmein át és éppen olyan nagy volt a megelégedettsége, hogy leányának sikerült megmenteni annak a férfinak az életét, akinek a magáét köszönhette.

Kadur ben Saden mindennel elhalmozta a majomembert, amivel a nagyrabecsülését és barátságát kifejezhette. Mikor pedig a leány elmondta El adrea megöletésének történetét, Tarzant rajongó tekintettel fogták körül az arabok; határtalan bámulattal töltötte el őket ez a hőstett.

Kadur ben Saden mindenáron azt akarta, hogy ma-

radjon nála Tarzan, legyen a vendége meghatározatlan ideig. Törzsének tagjává akarta fogadni. És a majomemberben meg is volt a hajlandóság arra, hogy végkép ott maradjon a vad harcosok körében, akiket megértett és akik, mintha megértették volna. A leány iránt érzett barátsága és vonzalma is erősen hozzájárult ahhoz, hogy erre az elhatározásra készítse.

Ha férfi lenne ez a barát, nem is habozott volna, mert ez olyan barátságna*k* ígérkezett, amilyent a szive csak óhajtott. Lovagolhatott, vadászgathatott volna vele. De mert leány volt, megszokásos korlátok közé volnának szorítva, amelyek a vad nomád népeknél, jól tudta, még szűkebbek, mint civilizált embertársai körében. S rövid időn belül majd férjhez adják a leányt valamelyik harcoshoz s barátságuknak vége kellene hogy szakadjon. Ezért nem fogadta el a sejk indítványát, de vendégük maradt meg egy héten át.

Mikor távozni készült, Kadur ben Saden ötven fehér ruhás arabbal kísérte el Bou Saada-ba. Az indulás reggelén, amíg Kadur ben Saden douarjában a többiek lóra szálltak, a leány elbúcsúzott Tarzantól.

— Mindeddig azért imádkoztam, hogy maradj ve-lünk, — mondta a leány, amint a férfi lehajolt a nyereg-ből, hogy búcsúzóul megszorítsa a kezét. Most azért fogok imádkozni, hogy térj vissza.

Szép szemében, szájaszélének mélabús lehajlá-sában szomorúság ült. Tarzan is elérzékenyedett.

— Ki tudja. — Azután elfordult és ellovagolt a többiekkel.

Bou Saada előtt istenhozzádot mondott Kadur ben Sadennek és embereinek. Nyomós okai voltak, amiké*r*t jobban szeretett a legnagyobb titokban vonulni be a városba. Megmagyarázta Kadur ben Sadennek és az helybenhagyta elhatározását. Az araboknak megpa-rancsolták, hogy menjenek előre Bou Saada-ba és ne szóljanak semmit Tarzánról. Ő majd később egyedül fog bevonulni s egy szerény odaváló korcsmába száll.

Ilyenformán alkonyat után a városba érve, senkise

látta meg azok közül, akik ismerték és észrevétlenül mehetett a fogadóba. Miután megvendégelte Kadur ben Sadent, elment az ő régebbi szállodájába. Egy hátsó ajtón át lépett be és felkereste a tulajdonost, aki roppantúl meglepődött azon, hogy még él.

Tarzan kérdéseire elmondta, hogy levelei érkeztek, mindjárt el is hozza, de senkinek se tesz említést monsieur visszatéréséről. Az egyik a főnökétől való volt azzal a paranccsal, hogy hagyja abba jelenlegi ügyét és az első hajón, amelyet el tud érní, siessen Fokvárosba. További utasításokat majd ott talál egy másik megbízottnál, akinek nevét és címét megadta. Tarzan tehát intézkedett, hogy másnap korán reggel elhagyhassa Bou Saadat. Aztán a helyőrségi laktanyába ment, hogy meglátogassa Gérard kapitányt, akiről a fogadós mondotta, hogy előző nap visszatért a különítményével. Meg is találta a tisztet a lakásán, akit csodálkozással és örömmel töltött el, mikor Tarzant élve és jó egészségben viszontlátta.

— Mikor Gernois hadnagy visszatért és jelentette, hogy nem találta Önt azon a helyen, amelyet pihenésére kiválasztott, mialatt a járőrök harcoltak, nagyon aggódtam. Napokig kutattunk a hegyekben, aztán azt a hírt kaptuk, hogy egy oroszlának lett martaléka. Tanuságul elhozták a puskáját. Lova két nappal az eltűnése után visszatért a táborunkba. Így semmi kétségünk sem maradt. Gernois hadnagy egészen le volt törve és önönmagát okolta. Ő akarta mindenáron vezetni a kutatást, ő találta meg egy arabnál az Ön puskáját. Boldog lesz, ha meghallja, hogy Ön életben van.

— Kétségkívül, — mondta Tarzan fanyar mosolylyal.

— Most éppen a városban van, különben érte küldenék, — folytatta Gérard kapitány, — mihelyt visszatér, elmondom neki.

Tarzan nem zavarta meg a tisztet abban a hitében, hogy ő eltévedt volt és végül bolyongásai közben Kadur ben Saden douarjába jutott, aki őt ide, Bou

Saadaba kísérté. Mihelyt teheté, búcsút mondott a jószívű katonának és visszatért a városba.

A korcsmában Kadur ben Saden érdekes híreket közölt vele. Elmondta, hogy a bennszülöttek szerint egy fekete szakállú, fehérarcú ember, aki állandóan arab ruhában jár és kézcsuklótöréssel bajlódott itt egy ideig, az utóbbi időben távolt volt Bou Saadától, de mostanában visszatért. Tarzan megtudta a lakhelyét és oda igyekezett.

Keskeny, hűvös sikátorokon át botorkált végig, melyek olyan sötétek voltak, mint a pokol, míg végre egy omladozó lépcsőhöz ért, melynek végében zárt ajtó és egy kis üveg nélküli ablak feketéllett. Az ablak magasan, a lenyúló eresz alatt volt elhelyezve. Tarzan éppen a párkányig ért fel. Lassan fölemelkedett, míg a szeme egy szintbe került a párkánnyal és benézett. A szobában világ égett s Rokoff és Gernois ültek az asztalnál és beszélgettek.

— Rokoff, maga valóságos ördög, — mondta éppen a tiszt. — Addig üldözött, míg becsületem utolsó foszlányát is elvesztettem. Gyilkosságba hajszolt bele, mert Tarzannak a vére az én fejemre száll. Ha nem volna a világon az a másik ördög, az a fickó, Paulvitch, aki szintén tudja titkomat, itt helyben, a puszta kezemmel megölném.

Rokoff nevetett. — Ezt nem tenné meg, kedves hadnagyom, abban a percben, amikor a gyilkosság útján való halálomat jelentenék, az én hű Alexisem beküldené a hadügyminiszternek minden bizonyítékát annak az ügynek, amelyet Ön annyira titkol s nagyon jól fogja tudni, hogy kit vádoljon meg a gyilkosságomért. — Ugyan, legyen esze, én vagyok a legjobb barátja, hát nem védtem meg a becsületét, akár a magamét?

Gernois gúnyosan nevetett és káromkodott.

— Csak éppen még egy kis pénzt, — folytatta Rokoff, — és azt a pár iratot, aztán becsületszavamra

mondom, nem kérek Öntől többet egy centet se, se bármiféle közlést.

— S arra meg is lesz az alapos oka, — morogta Gernois, — mert amit most követel, az megrabol az utolsó centemtől és kiveszi a kezemből az egyetlen fontos katonai titkot, amelyet még rábízta. Magának kellene fizetnie ezért a közlésért, nemhogy még nekem.

— Én fizetek is azzal, hogy a nyelvemet féken tartom, — felelte Rokoff. — Na, de végezzünk valahára. Három percet adok a megfontolásra, vagy akarja, vagy nem. Ha nem teszi meg, a parancsnoka kezében lesz még ma este ez a néhány sor és az lesz a vége, hogy lefokozzák, mint Dreyfuss kapitányt, azzal a különbséggel, hogy ő nem szolgált rá.

Gernois lehajtott fővel hallgatott egy percig, végre felkelt. Két iratot vett ki a zubbonyából. — Fogja, — mondta reménytelen csüggedéssel. — Nálam vannak, hiszen tudtam, hogy rákerül a sor. — Odanyújtotta őket az oroszoknak.

Rokoff kegyetlen arcán felvillant az öröm. Megragadta a papírokat.

— Helyesen cselekedett, Gernois, — mondotta, — most nem alkalmatlankodom többé. Ha csak nem tesz szert még valami újabb tudnivalóra.

— Kutya! engem többé nem bántasz! — sziszegte Gernois, — megöllek, ha még egyszer megkörnyékezel. Ma is majdnem megtettem, egy óra hosszat ültem az asztalom előtt, kezemben ezzel a két írással, mielőtt idejöttem. Ott feküdt előttem a töltött pisztolyom, töprengtem, hogy melyiket hozzam ide. Legközelebb nem lesz nehéz a választás. Most elkerülted még a halált, ne hívd ki még egyszer a sorsot, Rokoff!

Gernois felkelt, hogy távozzon. Tarzannak alig volt ideje, hogy leereszkedjen a felső lépcsőfokra és elrejtőzzön az árnyékban. Még így is alig remélte, hogy elkerülje a fölfedeztetést. A lépcsőfej igen keskeny volt, bár Tarzan egészen a falhoz lapult, mégis

alig egy lépésre volt az ajtó küszöbétől. Az ajtó kinyitott, Gernois kilépett rajta, Rokoff követte. Nem szólt egyikük sem. Gernois mintegy három lépcsőfokot ment lefelé, aztán megállt, és félig visszafordult, mintha vissza akarna térni.

Tarzan látta, hogy a fölfedeztetés kikerülhetetlen. Rokoff még mindig a küszöbön állott, de az ellenkező oldal felé nézett, Gernois irányában. A katonatiszt, úgy látszik, mégis meggondolta a dolgot és folytatta útját. Rokoff megkönnyebbülten lélezett fel, aztán elengedte a vendégét és visszament a szobájába.

Tarzan várt, míg Gernois annyira eltávolodott, hogy hang ne érhesse, azután belökte az ajtót és a szobába lépett. Mielőtt még Rokoff felkelhetett a székéből, amelyben ülve vizsgálgatta a Gernois-tól kapott papirosokat, a majomember rávetette magát. Rokoff fölpillantott s amint meglátta, krétafehérré vált.

— Tarzan! — hebegte.

— Igen, — felelte Tarzan.

— Mit akar? — lihegte Rokoff rémulten, — meg fog gyilkolni? Azt nem meri megtenni, hatalmas védelmezőim vannak. A guillotinerá kerülne.

— Ettől nem kell tartanom, Rokoff, — felelte Tarzan, — mert senki se tud arról, hogy itt vagy, még kevésbé arról, hogy én itt vagyok és Paulvitch legfőlebb azt jelentené, hogy Gernois tett el láb alól, hiszen te magad mondtad neki az imént. És, ha megtudná is valaki, hogy megöltelek, azzal se törődném, az élvezet olyan nagy lenne, hogy bőségesen kárpótolna a legkeményebb büntetésért. Te vagy a leggyalázatosabb, a leggyávább kutya, akivel eddig találkoztam, beléd kellene fojtani a lelket, nagy kedvem volna reá. S Tarzan még közelebb hajolt hozzá.

Rokoff idegei a szakadásig megfeszültek. A szomszéd szoba felé igyekezett szökni, de acélujjak markolták meg a torkát és a nagy, gyáva ember ordított, mint a disznó, melyet ölnek, míg csak Tarzan belé nem szorította a hangot. Fojtogatva, a hasztalanul kapálódzó

oroszt, a majomember visszavonszolta őt székéhez, s amikor már félholtra vált, elengedte a torkát. S akkor újra kezdte a szót.

— Ime, kaptál egy kis izelítőt a haláltusából, de most nem öllek meg. Egy nagyon derék asszony kedvéért nem teszem meg, akinek a szerencsétlensége, hogy veled egy anyától származik. De most utoljára kiméltel meg az ő kedvéért. Ha még egyszer megtudom, hogy akár a férjét, akár őt magát bántod, vagy ha még egyszer alkalmatlankodnál nekem, ha meghallanám, hogy valaha is visszatértél Franciaországba, vagy akár miféle francia területre, az lesz a legfontosabb dolgom, hogy a kezembe kerítselek és befejezem ezt a mai fojtogatást. Aztán az asztal felé fordult és fölvette az ott heverő kéziratot. Rokoff fölszisszent rémületében.

Tarzan megvizsgálta a csekket, aztán a másik írást. Elcsudálkozott azon az információon, melyet az utóbbi tartalmazott. Rokoff részben már átolvasta, de senkise tarthatta meg emlékezetében a sok számszerű adatot, pedig csak ezeknek volt jelentőségük Franciaország ellenségei számára.

Ezek a papírok érdekelni fogják a vezérkar főnökét, — mondotta, amint a zsebébe csúsztatta őket. Rokoff felhördült, de nem mert káromkodni.

Másnap reggel Tarzan északnak vette útját, Bouira és Algir felé. Amint ellovagolt a szálloda előtt, Gernois hadnagy ott állott a verandán, meglátta s elfehéredett, mint a fal. A majomember szívesen elkerülte volna a vele való találkozást, de nem lehetett. Köszöntötte a tisztet. Gernois gépiesen viszonzta a köszöntést, rémesen tágranyilt szemei kifejezéstelenül, hosszan követték a lovast, mintha egy halott egy kísértetet bámulna.

Sidi Aissában Tarzan találkozott egy francia tiszttel, akivel első ottlétekor ismerkedett meg.

— Korán indult el Bou Saadából? — kérdezte. — Akkor alkalmasint nem hallotta a szegény Gernois esetét.

— Láttam, közvetlenül, mielőtt a városból ellovagoltam. Mi van vele?

— Meghalt, ma reggel nyolc órakor, agyonlőtte magát.

Két nappal később Tarzan Algirba érkezett, ott megtudta, hogy két napig kell még várakoznia a hajóra, amely Fokvárosba indul. Azzal töltötte el az időt, hogy részletes jelentést írt küldetéséről. A titkos iratokat, amelyeket Rokofftól szedett el, nem mellékelte, nem merte kiadni a kezéből, amíg felhatalmazást nem nyert, hogy átadja egy másik megbizottnak, vagy amíg maga nem tér velük vissza Párisba. Mikor Tarzan végre hajóra szállt, igen hosszúnak tetsző várakozás után két ember figyelte a felső fedélzetről. Mindakettő divatosan volt öltözve és simára borotválkozva. A magasabbiknak hamvas szőke volt a haja, a szemöldöke egészen fekete. A nap későbbi szakában véletlenül találkoztak Tarzannal a fedélzeten. De éppen akkor, amikor Tarzan elhaladt mellettük, valami a tenger felé fordította figyelmüket, arra néztek és Tarzan nem láthatta az arcvonásaikat. Különben sem figyelt rájuk. Utasításához híven, álnév alatt váltotta meg a hajójegyét, John Caldvell, London, néven, Nem igen értette, mi szükség erre és azon törte a fejét, hogy milyen szerepet szántak neki Fokvárosban.

— Mindegy, csakhogy megszabadultam Rokofftól, — gondolta magában, — már nagyon is bosszantott a dolog. Talán csak nem civilizálódtam annyira, hogy idegeskedem, de ha valaki, hát ez a Rokoff idegesített, mert ilyen hitvány módon alattomoskodik ellenem. Az ember sohase tudhatja róla, hogy milyen eszközökkel sújt le a legközelebbi alkalommal. Mintha csak Numa, az oroszlán rábirta volna Tantort, az elefántot, és Histalit, a kígyót, hogy szövetkezzenek vele az én meggyilkolásomra. Sohase tudtam volna, hogy melyik percben, honnan támadnak meg, és az állatoktól még csak ki sem telik olyan aljas fondorkodás, mint az embertől.

Az estebédnél Tarzan egy fiatal nő mellé került, aki a kapitány balján foglalt helyet. A kapitány bemutatatta őket egymásnak.

— Miss Strong! — Ugyan, hol és mikor is hallotta már ezt a nevet. Olyan ismerősnek tetszett. Ekkor a leány anyja megadta neki a rejtély kulcsát, mikor a lányához fordult és Hazel néven szólította.

Hazel Strong! Micsoda emlékeket idézett föl ez a név! Ehhez a leányhoz intézte Jane Porter szép keze azt a levelet, amelyből az első hírt kapta arról a nőről, akit szeretett. Élénken emlékezett arra az éjszakára, amikor kilopta ezt a levelet rég elhalt atyja kunyhójának íróasztalából, amelynél megleste Jane Portert, odakünn kuporogva a sötétségben, míg a leány odabenn írt, késő éjszakáig. Hogy megrémült volna szégyény, ha tudja, hogy a vad dzsungel-állat az ablaka alatt telepedett meg és lesi minden mozdulatát.

Hát ez volt Hazel Strong! Jane Porter legjobb barátnője.

XII. Hajók, amelyek találkoznak.

Térjünk vissza egy kissé a multba, s vessünk egy pillantást néhány hónappal azelőttre, észak Visconsin egyik kicsi vasútállomásának széles perronjára. Az erdőégésnek füstje megfekszi az egész környéket és csipős korom marja a szemét egy hattagú kis társaságnak, amely a délfelé induló vonatra vár. Archimedes Porter professzor, kezét összekulcsolva járkal fel és alá, míg hűséges titkárja, Samuel Philander, szemével követi. Az elmúlt néhány perc alatt már vagy kétszer indult a sineken át a közeli mocsarak felé, ahonnan a fáradhatatlan Philander mindannyiszor visszavonszolta. Jane Porter, a professzor leánya kényszeredetten társalog Cecil William Claytonnal és Tarzannal, a dzsungel fiával. A kicsi váróteremben alig egy perccel azelőtt szerelmi vallomás hangzott el, s azt rög-

tön lemondás követte, amely a társaság két tagjának élete boldogságát semmisítette meg. Cecil William Clayton, Lord Greystoke, nem volt a boldogtalanok közül való. Miss Porter mögött ott tipegett az anyáskodó Esmeralda. Az boldog volt, hisz visszatérhet kedves Maryland-jébe, máris láthatja a közeledő mozdony vöröses lámpafényét. A férfiak kezdték összeszedni a kézipodgyászt.

Clayton hirtelen felkiáltott:

— Jupiterre! A váróteremben hagytam az ulsterkabátomat. — És besietett, hogy elhozza.

— Isten vele, Jane, — mondotta Tarzan kezét nyújtva, — az isten áldja meg.

— Isten áldja! — felelte halk szóval a leány. — Próbáljon elfeledni — de mégsem, nem tudnám elviselni a gondolatot, hogy elfelejtett.

— Attól nincs mit félnie, — felelte a férfi, — bár tudnék felejteni, akkor könnyebben átvergődnék az életen, mint azzal az örökös gondolattal, hogy mi lehetett volna. Szentül hiszem, hogy boldog lesz, boldognak kell lennie. — Mondja meg kérem a többieknek, hogy én Newyork felé fordítottam az autót. Claytontól nem tudok elbúcsúzni, szeretnék jó szívvel emlékezni rá, de attól tartok, még mindig nagyon erős bennem a vadállat, semhogy sokáig féken tudnám tartani az indulatomat annak az embernek a láttára, aki elszakította tőlem az egyetlen embert, akit magamnak kívánnék.

Amikor Clayton a váróterembe érve lehajolt, hogy a kabátját felvegye, egy a földön heverő sürgönyblankettára esett a pillantása és fölvette, abban a hiszemben, hogy fontos hír, amelyet talán valaki elejtett. Futólag megnézte, s akkor hirtelen megfeledkezett a kabátjáról, a közelgő vonatról és minden egyébről a világon. Nem látott egyebet, csak azt a sárga papírszelvényt a kezében. Kétszer is elolvasta, míg egészen felfogta a jelentését. Borzasztó súlyos volt az ránézve. Mikor a papírszelvényt felemelte, angol mágnás volt,

nagy uradalmak gazdag tulajdonosa, egy perccel utóbb megtudta, hogy rang és pénznélküli koldus. D'Arnotnak Tarzanhöz intézett kábelsürgönye volt az.

Ujjlenyomatok bizonyítják, hogy te vagy Grey-stoke. Gratulálok.

D'Arnot.

Megtántorodott, mintha halálos ütést mértek volna rá. A többiek már hívták, hogy siessen, mert a vonat berobogott a kis perronra.

Szinte kábultan kapta fel a kabátját. Majd elmondja a sürgöny tartalmát, ha együtt lesznek a vasuti kocsiban. A mozdony már kettőt füttyentett, jelezve az indulást, társai a kocsiból kihajolva kiáltották felé, hogy siessen.

Mikor már elhelyezkedett köztük, csak akkor vette észre, hogy Tarzan nincs ott.

— Hát Tarzan hova lett? — kérdezte Jane Porter-től. — Talán a másik fülkében van?

— Nem, — válaszolta a leány, — az utolsó percben elhatározta, hogy visszafordítja autóját Newyork felé. Visszatér Franciaországba.

Clayton elgondolkodott. Vajjon feleségül jönne-e hozzá a leány akkor is, ha egyszerűen Mrs Clayton lesz? Azon törte a fejét, hogy találjon helyes szavakat, hogy megmagyarázza Jane Porternek a szerencsétlenséget, amely őket érte. Hirtelen fenyegetőleg jelent meg képzeletében az a rettentő áldozat, amelyet egyiküknek meg kell hoznia. Vajjon Tarzan fogja-e követelni a jussát? Hisz a majomembernek már ismernie kellett a sürgöny tartalmát, amikor azt állította, hogy semmit sem tud a rokonságáról. Ráhagyta hogy Kala, a majom volt az anyja.

Már pedig, ha a sürgöny tanuságát nem használta fel, hát talán nem is akarja érvényesíteni öröklött jogát. Akkor pedig, mi oka van neki, Claytonnak, hogy keresztesse e különös ember kívánságát és megfossa őt az érdemtől, hogy feláldozza magát?

Ilyenfélekép okoskodott, míg a nemes elhatározás, hogy elmond mindent Jane-nak, háttérbe nem szorúlt, az önérdek sugallta szofizmák súlya alatt. De a kirándulás hátralevő részén s még utána is napokig, kedvetlen és szórakozott volt, az járt a fejében, hogy Tarzan egy szép napon megtalálja banni nagylelkűségét és visszaköveteli a jussát.

Néhány nappal azután, hogy Baltimoreba érkeztek, Clayton szóba hozta, hogy az esküvőt jó lenne hamarosan megtartani. — Hogy érti azt, hogy hamarosan? — kérdezte a leány.

— Ugy, hogy néhány napon belül vissza kell térnem Angliába és magát már szeretném magammal vinni.

— Nem tudok ilyen hamar elkészülni, — felelte Jane, — még legalább egy hónapra van szükségem.

Abban reménykedett, hogy ami Claytont most visszahívja Angliába, az talán még továbbra is kitolja az esküvőt. Becsületesen akarta állni, amit vállalt, de kereste a halasztást.

— Jól van, Jane, — mondotta a férfi, — nehezemre esik a csalódás, de elhalasztom az utazásomat, hadd mehessünk együtt.

A hónap végére járt, s akkor a leány új ürügyet talált a halasztásra, végre Clayton, kedvetlenül és gyanakodva, kénytelen volt magában visszatérni Angliába.

Az a néhány levél, amit váltottak, Claytont nem hozta közelebb reménysége teljesüléséhez, úgy, hogy Porter professzorhoz fordult és az ő tanácsát kérte. Az öreg ember mindig nagyon pártolta ezt a házasságot, szerette Claytont, mert nagy fontosságot tulajdonított a rangnak, a régi familiának, mely a leányának keveset, vagy éppen semmitse jelentett.

Clayton arra bízta a professzort, legyen a vendége Londonban egész házanépével. A fiatal angol úgy okoskodott, hogy Jane, ha egyszer Londonban lesz, s az otthon kötelékei elszakadnak, emlékei elhalványod-

nak, könnyebben elhatározza magát a döntő lépésre.

A professzor még aznap este, amikor Clayton levelét megkapta, kijelentette, hogy a következő héten Londonba indulnak. De Jane Porter Londonban éppolyan nehezen volt megközelíthető, mint Baltimoreban. Egyik kifogást a másik után eszelte ki és elragadtatással fogadta Tannington lord meghívását, hogy kerüljék meg az ő jachtján Afrikát. S az esküvőt akkorra halasztotta, mire erről az útról visszatérnek. Clayton ezerszer elátkozta a lordot ezért a kirándulásért. Lord Tanningtonnak az volt az útiterve, hogy a Földközi tengeren és a Vörös tengeren át az Indiai óceánba hajóznak és Afrika keleti partja mentén haladva, minden valamirevaló kikötőben megállapodnak.

Igy történt aztán, hogy egy szép napon két hajó haladt át a Gibraltár-szoroson. A kisebbik egy csinos, fehér yacht, kelet felé sietett; a fedélzeten egy fiatal nő ült és bús szemekkel nézett egy gyémánttal kirakott medaillonra, gondolatai távol jártak, a délövi dzsungel árnyas, lombos sűrűjében és a szive is ott járt, ahol a gondolatai. A másik hajó, egy nagy óceánjáró, ugyancsak kelet felé tartott és azon ült a dzsungel fia egy másik nővel, s mindketten hasztalanul találgatták, hogy miféle hajó az a kicsi, kecsesen tovasikló bárka, a lomha tengeren. A férfi a jacht után nézett, aztán újra felvette a beszélgetés fonalát.

— Igen, mondotta, — megszerettem Amerikát, mert néhány olyan embert találtam ott, akiket érdemes volt megismerni. Különösen egy családra emlékezem, Miss Strong, az Ön szülővárosából, a Porter professzor családjára.

— Jane Porter! — kiáltott fel a leány. — Csakugyan ismerte Jane Portert! Hiszen ő az én legkedvesebb barátnőm, gyermekkoromtól fogva.

— Nem is lehet olyan nagyon messze az a gyermekkor, — mosolygott a férfi.

— Ne gúnyolódjék, barátom, mi igazán kicsi körunktől kezdve valósággal összeforrunk, mintha test-

vérek lennének és most, hogy el kell őt veszítenem, szinte belészakad a szívem.

— Miért kell elveszítenie? — kiáltott fel Tarzan. — Ugy-e, csak azt akarja ezzel mondani, hogy Jane Porter Angliába megy férjhez, s így ritkán, vagy sohase fogja látni.

— Igen, — mondta a leány, — a legszomorúbb pedig az, hogy nem is ahhoz megy, akit szeret. Látja, ez irtózatos, mikor valaki kötelességtudásból megy férjhez. Én ezt rossznak, gonosz dolognak tartom, meg is mondtam neki. Én vagyok az egyedüli, a vérrokonokon kívül, akit meg akartak hívni az esküvőre, de én visszautasítottam, mert nem akarok tanuja lenni ennek a rút komédiának. De Jane keményfejű leány, ő a fejébe vette, hogy ez az egyetlen helyes dolog, amit meg kell tennie, s így semmire fogja eltéríteni attól, hogy lord Greystoke felesége legyen, hacsak maga Greystoke nem, vagy a halál.

— Ez szomorú, — mondotta Tarzan.

— Szomorú annak a férfinak a sorsa, akit szeret, — felelte a leány. — Tudom, hogy az is szereti őt és bár sohase láttam, tudom mindabból, amiket Jane elmondott, hogy csodálatos egyéniség lehet. Ugy látszik, egy afrikai dzsungelben született és vad emberszabású majmok között nőtt fel. Sohase látott fehér embert, se asszonyt, mindaddig, míg Porter professzort és a társaságát oda nem vetette a véletlen arra a partra, éppen az ő kunyhójának a küszöbe elé. Rettenetes bestiáktól mentette meg Porteréket, hihetetlen hőstetteket vitt véghez és beleszeretett Janeba, ez meg viszont belé. De Jane csak akkor eszmélt rá erre, mikor már elígérkezett lord Greystokenak.

— Igazán csodálatos, — mormogta Tarzan és azon törte a fejét, hogy miféle ürüggyel adhatna más fordulatot a beszélgetésnek. Gyönyörúsége telt benne, amíg Hazel Strong Janeről beszélt, de mikor ő maga lett a beszélgetés tárgya, az zavarba hozta. Csakhamar a leány anyja mentette meg a kínos helyzetből, csatla-

kozott hozzájuk és a társalgás más dolgokra tere-
lődött.

A következő napok simán folytak le, a tenger nyu-
godt volt, az ég tiszta, a gőzös egyenletesen haladt
délnek. Tarzan majdnem egész idejét miss Stronggal
és az anyjával töltötte, olvastak, beszélgettek, vagy
fényképeztek, miss Hazel fényképezőgépevel.

Egy nap Tarzan, miss Stronggal sétálgatva, egy
idegennel került szembe, akit nem látott a hajón. Az
idegen meghajtotta magát a leány előtt és tovább
ment.

— Várjon csak, monsieur Turan, mondotta miss
Strong, — hadd ismertessem meg Caldvell úrral, úti-
társak vagyunk, hadd ismerjük meg egymást.

A két férfi kezét szorított s Tarzan meglepődött
az idegen ismerős arckifejezésén.

Alighanem találkoztunk már, uram, bár nem em-
lékszem, milyen körülmények között. Monsieur Turan
feszengett.

— Igazán nem tudom, uram, lehet, hogy úgy van.
Magam is voltam így már néha, mikor először láttam
valakit.

— Turan úr éppen néhány érdekes titkot magya-
rázott meg nekem a hajózásról.

Tarzan nem igen figyelt a társalgásra, inkább az
motoszkált benne, hogy mikor láthatta ő már ezt az
urat. Ebben a percben a nap fénye érte őket, s a leány
megkérte Turant, tolja a székét az árnyékba. Tarzan
tekintete a férfi kezére tévedt, és akkor látta, hogy a
bal kézcsuklója merev.

Turan úr mindenképpen búcsúzni igyekezett s fel-
használta az első zökkenőt, amely a társalgásban be-
állott, mélyen meghajolt miss Strong előtt és fejét
Tarzan felé biccentve, távozni készült.

Egy percre, — mondotta Tarzan, — ha miss Strong
megengedi, elkísérem. Rögtön itt vagyok megint. Mi-
kor a két férfi eltűnt a leány szemei elől, Tarzan meg-
állt s a keze keményen súlyosodott a másik vállára.

— Hát most mi járatban van, Rokoff? — kérdezte.

— Elhagyom Franciaországot, ahogy azt Önnek megígértem, — válaszolta az kelletlen hangon.

— Azt látom, — válaszolta Tarzan, de annyira már mégis ismerem, hogy nem tulajdonítom pusztá véletlennek, ha ugyanazon a hajón utazik, amelyen én. Az álsruhája semmi esetre se tűr kétséget e tekintetben.

— Ugyan kérem, — morogta Rokoff, — mit akar ezzel mondani? Ezen a hajón angol lobogó leng és én ugyanannyi joggal utazom rajta, mint Ön. Ami az álsruhát illeti, Ön is álnév alatt van itt, nekem is megvannak a magam okai.

— Erről nem vitázom Önnel, Rokoff, csak arra figyelmeztetem, hogy tartsa távol magát miss Strongtól, az tisztességes úrileány.

Rokoff arca vérvörösre vált.

— Ha nem vigyáz magára, áthajítom a hajó korlátján, — folytatta Tarzan, — ne felejtse, alig várom, hogy erre okom legyen. — Aztán sarkonfordult és ott hagyta Rokoffot, aki reszketett az elfojtott indulattól.

Napokig nem látta viszont az orosz. Az fülkéjében káromkodott, dühöngött Paulvitch előtt és rettentő bosszúval fenyegetőzött.

— Még ma a vízbe hajítanám, — kiabált, ha nem tudnám, hogy azok az iratok nála vannak, nem akarom, hogy vele együtt a tengerbe vesszenek azok is. Csak ne lennél gyáva és ostoba, Alexis, találnál módot arra, hogy behatolj a fülkéjébe és kikutasd, nincsenek-e a holmija közt.

Paulvitch mosolygott. — Hiszen maga a szövetkezet esze, drága Miklósom, — felelte, — miért nem talál maga útat, módot arra, hogy kikutassa Caldvell úr fülkéjét, — tessék?

Két órával később kedvezett nekik a sors. Paulvitch, aki állandóan lesben állt, látta, hogy Tarzan elhagyja a fülkét és nem zárja be az ajtót maga után.

Sietve elhívta Rokoffot és az úgy helyezkedett el, hogy jelt adhasson, ha Tarzan esetleg visszatérne,

Paulvitch pedig ügyesen átmotozta a majomember podgyászát. Már szinte kétségbeesetten adta fel a kutatást, mikor végre egy kabát belső zsebében hivatalos borítékot markolt meg a keze. Gyors pillantást vetett annak tartalmába és széles mosoly öntötte el az arcát.

A fölkében rendben hagyott mindent, hogy Tarzan ne is sejtthesse a kutatást. Paulvitch mester volt ezen a téren.

Mikor fölkéjük magányában átadta a papírcsomót Rokoffnak, az csengetett a pincérnek és pezsgőt rendelt.

— Ezt megünnepeljük, pajtás!

— Igazán szerencsénk volt, — magyarázta Paulvitch, — nyilvánvaló, hogy állandóan magánál hordta az iratokat és pusztá véletlen, hogy az előbb, amikor kabátot váltott, megfeledkezett róluk. Csak észre ne vegye a veszteséget, rögtön magára gyanakodnék s lenne hadd el hadd.

— Tökéletesen mindegy, hogy kire fog gyanakodni, csak a mai éjszaka muljon el, — mondta Rokoff, kegyetlen vigyorgással.

Tarzan, miután miss Strong aludni tért, még fönn maradt a födélzeten s a korlátnak támaszkodva, messze kinézett a tengerre. Így tett minden este, néha egy óra hosszat is elmerengett így. És azok a szemek, amelyek hajóra szállása óta lesték minden mozdulát, jól ismerték ezt a szokását.

Az utolsó utasok is elhagyták már a fedélzetet, tiszta, de holdtalan éjszaka volt, a hajón levő tárgyak körvonalai eltűntek a sötétségben.

A kormányosi kabin árnyékából két alak kúszott lopva a majomember felé. A hullámok loccsanása, a hajócsavar berregése, a gépek zakatolása elnyelte közeledésük neszt.

Egészen melléje értek, leguggolva, mintha alacsony tüzön nyársot forgatnának. Hangtalan kézjelre, mint egyetlen ember, úgy vetette magát a két támadó áldozatára. Egy-egy lábszárát ragadta meg mindegyik és a

dzsungel fia, mielőtt csak meg is fordulhatott volna, máris átlendült az alacsony korláton a tenger hullámai közé.

Strong Hazel fülkéje sötétségéből kibámult a tengerre. Hirtelen egy test repült el a szeme előtt. Olyan gyorsan hullott, az alatta elnyúló sötét vízbe, hogy nem is eszmélt rá egészen, mi lehetett az. Hallgatózott, várt arra a rémesen hangzó felkiáltásra, amelyet már hallott egy ízben, „valaki a tengerbe esett!” Némaság volt fönn a hajón és lenn a tengeren.

Talán káprázott a szeme, vagy egy halom szemét volt az, amit a legénység dobott a tengerbe, — gondolta a leány s megnyugodva lefeküdt.

XIII. A „Lady Alice“ hajótörést szenved.

Másnap a reggelinél üres volt Tarzan helye. Miss Strong kissé csodálkozott, mert Caldvell mindig úgy rendezte a dolgát, hogy együtt reggelizhessen vele és anyjával. Mikor később kiült a fedélzetre, Turan úr állt meg előtte, hogy néhány barátságos szót váltson vele. Feltűnően jókedvűnek látszott, s mikor tovább ment, miss Strong úgy vélte, hogy Turan valóban szeretetreméltó ember.

Lassan telt el ez a napja, erősen nélkülözötte Caldvell nyugodt, tartalmas társalgását, — volt valami a lényében, ami az első perctől kezdve megfogta a leányt. Érdekesen tudott mesélni mindarról, amit látott, népekről és szokásokról, a vadállatokról. Olyan különös módon tudta szembeállítani egymással a civilizált embereket és a vadállatokat.

Mikor Turan délután megint csatlakozott hozzá, örült, hogy legalább megszakítja az idő egyhangúságát. Egyébként kezdett aggódni Caldvell miatt s önkéntelenül eszébe jutott a tegnapi esti ijedelme, mikor az a sötét tömeg ablaka előtt a tengerbe zuhant. Meg is pendítette Turannak a dolgot.

— Találkozott Caldvell úrral a mai nap folyamán? Nem? Hogy lehet az? Már a reggelinél sem volt ott a rendes helyén, tegnap óta nem láttam.

— Nem tudom, — felelte Turan meleg érdeklődés hangján, — nem ismerem Caldvell urat közelebbről, de igen rokonszenves úriembernek látszik. Csak nem beteg talán, hogy a szobájában marad?

— Persze, hogy az is könnyen megeshetik, de valami megmagyarázhatatlan sejtés van bennem, hogy baj érte. Olyan különös érzésem van, mintha tudnám, hogy Caldvell már nincs a hajón.

Turan úr kedvesen mosolygott. Ugyan, az ég szerelmére, miss Strong, hát hol volna? Hisz napok óta nem láttunk szárazföldet.

— Természetes, hisz egész nevetséges a feltevés, — hagyta helyben a leány — különben, mit kínzom magam, majd rögtön megtudom, hol van, mr. Caldvell. — Intett egy arra menő pincérnek.

Ezt nehezebb lesz megtudnod, mintsem gondolnád, kedves lányom, — gondolta magában Turan úr, de hangosan csak ennyit mondott: — Igaza van.

— Keresse meg kérem, Caldvell urat, — szólt a leány a pincérnek, — és mondja meg neki, hogy barátai nagyon aggódnak a távolmaradása miatt.

— Ön nagyon kedveli Caldvell urat? — Találgatta monsieur Turan.

— Én nagyszerű embernek tartom és a mamát is egészen megbűvölte. Olyan ritka fajta férfi, akivel szemben az embernek tökéletes biztonságérzése van. Alig hiszem, hogy valakinek ne nyerné meg a bizalmát.

Pár perc múlva a pincér visszatért és jelentette, hogy Caldvell úr nincs a fülkéjében.

— Nem tudom megtalálni, miss Strong és — kissé habozott — megtudtam, hogy az éjjel nem is foglalta el az ágyát. Be kell jelentenem a dolgot a kapitánynak.

— Okvetlenül, — felelte miss Strong, — én ma-

gam is a kapitányhoz megyek. Tudom, hogy itt valami rémes dolog történt, nem csalt meg az első érzésem.

A kapitányhoz egy perccel utóbb egy halálsápadt fiatal leány és egy izgatott pincér állított be. Az csendben hallgatta végig a beszédüket. Aggodalom ült az arcán, amikor a pincér biztosította arról, hogy a hajó minden részén kereste a hiányzó utast, de sehelse találta.

— És Ön, miss Strong, biztos arról, hogy egy testet látott tegnap este a tengerbe esni?

— A legcsekélyebb kétségem sincs, — válaszolta. De semmiféle kiáltás nem hallatszott, azért azt hittem, hogy valami élettelen tárgy. De ha Caldvell urat nem lehet megtalálni a hajón, akkor őt láttam az ablakom előtt a vízbe zuhanni.

A kapitány azonnal elrendelte a legtüzetesebb kutatást. Miss Strong ezalatt a kapitány kabinjában várta a vizsgálat eredményét. Sok kérdést intéztek hozzá, de semmi egyebet nem mondhatott, mint amennyit rövid ismeretségük alatt ő maga megfigyelt. Csak akkor vette észre, hogy milyen keveset mesélt el Caldvell önmagáról és a multjáról. Csak annyit tudott róla, hogy Afrikában született és Párisban él, és még ezt a jelentéktelen közlést is csak annak köszönhette, mert megütődött azon, hogy Tarzan, angol ember létére ilyen erős francia akcentussal ejti a franciát.

— Ellenségeiről nem tett említést?

— Soha.

— Ismert valakit a többi utas közül?

— Ismert, de csak futólagosan, úgy, ahogy engem.

— Hm. Mit gondol, miss Strong, nem ivott mértéktelenül?

— Sose vettem észre, hogy egyáltalában ivott volna, különben pedig egy félórával azelőtt, hogy azt a testet a vízbe esni láttam, beszélgettem vele a fedélzeten, s akkor nyoma sem volt rajta semmiféle ittaságnak.

— Különös, különös, — mondta a kapitány. Nem

látszott olyan embernek, akinek ájulási rohamai vannak? Valahogy úgy kell lennie, hogy erőszakkal dobták a tengerbe és ha Ön nem hallott semmiféle kiáltást, miss Strong, akkor azt kell hinnem, hogy megölték, mielőtt ledobták.

A leány összerázkodott. Egész óra telt bele, míg a hajó első hadnagya visszatért és jelentést tett a kutatás eredményéről.

— Caldvell úr nincs a hajón.

— Attól tartok, Brantly hadnagy, hogy itt még rosszabb dolog történt, mint pusztá szerencsétlenség, — mondotta a kapitány. Szeretném, ha személyesen gondosan megvizsgálná a Caldvell úr holmiját és megállapítaná, nincs-e valami jel, amely öngyilkosságra, vagy gyilkosságra mutat. Járjon a végére a dolognak.

— Igenis, kapitány úr, — felelte Brantly hadnagy, és távozott, hogy megkezdje a vizsgálatot.

Strong Hazel két napon át nem hagyta el a fürkét, mikor végre mégis feljött a fedélzetre, sáppadt volt és megfogyott, szemei alatt nagy karikák sötétlettek. Ébren, vagy álmában folyvást azt a lezuhanó tetemet látta, amint gyorsan és csendesen belemerül a hideg, kegyetlen tengerbe.

Mihelyt megjelent a fődélzeten, monsieur Turan csatlakozott hozzá és meleg szavakkal fejezte ki a részvétét.

— Igazán szörnyűség, miss Strong, nem is tudok szabadulni attól a gondolattól.

— Én sem, — mondta fáradtan a leány. Ugy érzem, hogy megmenthettem volna, ha idejekorán megadom a vészjelt.

— Kedves miss Strong, ne tegyen magának szemrehányást, más se tett volna egyebet a helyében, biztatta Turan. — Ha valaki hangtalanul a tengerbe zuhan, akkor csak nem gondolhatja senki, hogy ember volt? És még, ha akkor szólt volna is, akkor is bizonyosan ideges asszonyi rémlátásnak minősítették volna a dolgot. Legalább is hosszú idő telt volna bele, míg a

hajót megállítják és lebocsátják a mentőcsónakot. Látnivaló, hogy semmitse tehetett volna a szerencsétlen ember érdekében. Ellenkezőleg, Önnek köszönheti azt, hogy egyáltalán észrevették már a szerencsétlenséget, hisz Ön indította meg a kutatást. Ön többet tett szegény Caldvellért, mint akármelyikünk.

A leánynak önkéntelenül jólestek az enyhítő szavak és hálás volt értük. Turan most gyakran, szinte állandóan velük volt és a leány megkedvelte. Monsieur Turannak viszont tudomására jutott, hogy a szép baltimorei leány nemcsak dúsgazdag szülők gyermeke, hanem máris függetlenül rendelkezik vagyonáról, azonkívül pedig akkora örökségnek várományosa, amelyeknek pusztá elgondolására is elakadt a lélegzete. Mint-hogy igen sűrűn gondolt erre a csudálatos örökségre, szinte csoda, hogy egyáltalában lélekzethez jutott. Turan úr eredeti terve az volt, hogy az első kikötőben, amelyet Tarzan eltűnése után érintenek, otthagyja a hajót, hiszen az, aminek a kedvéért erre a hajóra szállt, már ott volt a zsebében. Sietett a szárazföldre, hogy az első expressvonattal Szentpétervárra repülhessen. Egy új ötlet azonban más útra terelte a szándékát. Ezt az amerikai vagyont meg kell kaparintani, — gondolta, — annál is inkább, minthogy a tulajdonosa rendkívül vonzó és bájos.

Sapristi! Ez volna csak a szenzáció Szentpéterváron!

Monsieur Turan annakidején már jó néhány száz-ezer dollárt elvert és felfedezte, hogy a költekezés az ő igazi hivatása és kedvtelése. Éppen ezért hirtelenül elhatározta most, hogy Fokvárosig utazik.

Miss Strong ugyanis elmondotta neki, hogy Fokvárosban meglátogatják anyja testvérét és alighanem ott maradnak pár hónapig. A leány a legnagyobb örömmel hallotta Turan úrtól, hogy neki is vannak ott fontos elintéznivalói.

— Remélem, meglátogat bennünket, mihelyt ott rendben leszünk.

Monsieur Turan, persze, hálásan fogadta a meghívást, Strongné azonban kevésbé örvendett az ösmeretségnek, mint a leánya.

— Nem tudom miért, — mondta egy nap Hazelnek, — de egy csepp bizalmat se érzek ez iránt a Turan iránt. Hiszen igazi úriembernek látszik minden tekintetben, de van valami kifejezés a szeme körül, ami egy cseppet se tetszik nekem. — A leány nevetett. — Milyen hóbortjaid vannak neked, drága anyuskám.

— Lehet, de mondhatom, nagyon sajnálom, hogy nem inkább Caldvell urat látom a társaságunkban.

— Azt eleget bánom én is, — felelte a leány.

Fokvárosban monsieur Turan gyakori látogatója lett Strongék házának. Nagy figyelmességgel bánt Hazellel, elleste minden óhaját s így mindinkább nélkülözhetetlenné vált. Ha kísérőre volt szüksége, akár neki, akár anyjának, vagy unokanővérének, ha szükség volt akármiféle baráti szolgálatra, ott volt a kedves Turan úr, aki mindig, mindenütt rendelkezésre állott. Sikerült megbűvölnie az egész családot, s végül egy alkalmasnak tetsző pillanatban megkérte Hazel Strong kezét.

A lányt annyira meglepte a dolog, hogy azt se tudta, mit szóljon.

— Nem is sejtettem, monsieur Turan, hogy Ön ilyenféle érzelmekkel gondol rám, — mondta neki, — mindig igazi kedves barátomnak tekintettem, most nem adhatok választ, felejtse el kérem, hogy megkért felelőségül, legyünk úgy egymással, mint ahogy eddig voltunk. Hadd érintkezhessem magával tovább is elfogulatlanul. Lehet, hogy még kiderül, hogy amit maga iránt érzek, több a barátságnál, de eddig, őszintén megmondom, egy percig se jutott az eszembe, hogy szerelmes vagyok magába.

Monsieur Turan azt mondta, hogy egyelőre hálásan veszi ezt a választ is, ő már olyan régen és olyan odaadóan szereti Hazelt, azt hitte, mindenkinek észre

kellett már vennie, de a viláért se akarja erőszakolni a dolgot.

— Szeretem magát, Hazel, az első perctől fogva, hogy megláttam. Türelemmel várok, mert biztosan hiszem, hogy az olyan nagy és tiszta szerelem, mint az enyém, elnyeri jutalmát. Csak azt mondja meg nekem, hogy nem adta-e másnak a szivét? Ugy-e, megmondja nekem?

— Sohase voltam még szerelmes életemben, — felelte a leány és Turan úr meg volt elégedve ezzel a válasszal. Hazamenet képzeletében már egy gőzyachtot vásárolt és egy milliós villát építtetett a Fekete-tenger partján.

Másnap Hazel Strongot életének egyik legboldogabb meglepetése érte. Amint egy ékszerboltból kilépett, szemtől-szembe került Jane Porterrel.

— Micsoda! Jane! — kiáltotta. — Honnan a csudából cseppentél ide? Alig hiszek a szememnek!

— Na de ilyet! — Örvendezett az hasonlóképen, — én bizony Baltimoreban képzeltelek és tessék, micsoda pompás meglepetés!

Barátnője köré fonta a karját és össze-vissza csókolt.

Elmagyaráztak egymásnak mindent. Hazel megtudta, hogy lord Tannington yachtja befutott Fokvárosba és csak egy heti ott tartózkodás után folytatja útját a nyugati partok mentén végig, vissza Angliába. S ott aztán, — fejezte be Jane csendes hangon, — megszerez az esküvőm.

— Hát te még nem mentél férjhez? — kérdezte Hazel.

— Még nem, — felelte Jane, s kisvártatva hozzátette: bár egy millió mérföldnyire volna ide Anglia.

Hazel rokonai és a yacht utasai összeismerkedtek. Ebédeket, kirándulásokat rendeztek, szórakoztatták a vendégeket. Monsieur Turan is szívesen látott vendég volt a körükben. Sikerült neki lord Tenningtonnal is megkedveltetnie magát, a rendes módszerével élt, min-

denféle apró szívességet tett neki. Amikor egy napon egyedül volt az angollal, megragadta az alkalmat, hogy tudassa vele miss Stronggal való eljegyzését, melyet publikálni fognak, mihelyt Amerikába visszatérnek.

— De, kedves Tennington, egy szót se erről, tudja, egyetlen szót se.

— Kérlek, barátom, — mondta Tennington, — erről nyugodt lehetsz. Egyébként, mondhatom szerencsés fickó vagy, igazán ennivaló teremtés.

Másnap csakugyan bekövetkezett az, amire Turan számított. Lord Tennington meghívta mrs Strongot, Hazelt és Turant, hogy legyenek vendégei a yachtján. Mrs Strong ugyanis megemlítette, hogy mennyire élvezték fokvárosi tartózkodásukat, de hogy azt, sajnálatára, most már meg kell szakítania, mert az ügyvédje levele sürgősen visszahívja Baltimoreba.

— Mikor indulnak? — kérdezte Tennington.

— Jövő hét első napján, — válaszolta mrs Strong.

— Igazán? No annak csakugyan örülök, — szólt közbe monsieur Turan, — nekem is éppen oda kell utaznom, milyen szerencse, hogy elkísérhetem a hölgyeket.

— Ön nagyon szeretetreméltó, monsieur Turan, — mondotta mrs Strong, — de a szive mélyén azt óhajtott, bár menekülhetnének előle. Maga se tudta volna megmondani, hogy miért.

— Jupiterre mondom! — kiáltott fel lord Tennington, — nagyszerű eszmém támadt.

— Persze, persze, Tennington, — szólt közbe Clayton, — ha a te eszméd, akkor okvetlenül nagyszerű, hát csak halljuk. Nem Kinába akarsz talán vitorlázni, esetleg a déli sarkon át?

— Hallod, Clayton, — felelte Tennington, — nem kell azért úgy rám támadnod, mert véletlenül nem te indítványoztad ezt a kirándulást. Mondhatom, amióta csak elindultunk, úgy viselkedel, mint valami serdülő ifjú, aki még egy kissé nevetlen. — No hát ezúttal tényleg nagyszerű az eszmém és azt hiszem, ezúttal te

is egyetértesz velem. Vigyük magunkkal a yachton Mrs Strongot és a lányát, és Turant is, ha velünk akar jönni, egész Angliáig. Hát nem nagyszerű eszme?

— Bocsáss meg, öreg Tenny, — kiáltott fel Clayton, — nem is hittem volna, hogy ilyen jó eszme is származhatik tőled. Biztos, hogy tőled származik?

— S a jövő hét első napján indulunk, vagy amelyik nap Önnek kellemes, Mrs Strong, — folytatta a jókedvű lord, mintha már minden rendben volna és csak az indulás napját kellene meghatározni.

— Kedves lordom, — szólalt meg Strongné, — hiszen még annyi időt se engedett nekünk, hogy megköszönjük a nagylelkű meghívását, annál kevésbbé arra, hogy megítéljük, vajjon elfogadhatjuk-e?

— Ó, hát csak eljönnek? Persze, hogy eljönnek! — felelte Tennington, jobb dolguk lesz, mint akár melyik óceánjárón. Meglesz minden kényelmük. Okvetlenül számítunk a társaságukra és nem fogadunk el tagadó választ.

Igy aztán csakugyan megállapodtak abban, hogy a következő hétfőn együtt indulnak.

Két napja voltak már a nyílt tengeren, a lányok Hazel kabinjában ültek és nézegették azokat a képeket, amelyeket Hazel Amerikából való indulása óta vett fel és Fokvárosban kidolgoztatott.

Jane sokat kérdezősködött és Hazel beszédesen szolgált magyarázattal.

— És itt, — mondotta hirtelenül. — Itt látsz egy férfit, akit jól ismersz, szegény fiú! Már sokszor szóba akartam hozni, de valami mindig elhallgattatott.

Egy kis képet tartott a kezében, úgy hogy Jane nem láthatta a férfi arcát.

— John Caldvellnek' hívták, — folytatta Hazel, emlékszel rá? Azt mondta, találkozott veled Amerikában, angol ember.

— Sohase hallottam ezt a nevet, de mutasd a képét!

— Szegény fiú a korlátokon át a tengerbe zuhant,

mikor Fokváros felé jöttünk, — mondta Hazel és át-nyújtotta Janenak a képet.

— A tengerbe zuhant — úristen, Hazel! Hazel! ne mondd ezt! Ne mondd, hogy odaveszett, hogy a tengerbe fulladt! Hazel, miért nem mondd még mindig, hogy csak tréfáltál? — És mielőtt még a meglepett miss Strong megragadhatta volna Jane Portert, az ájultan vágódott hanyatt.

Rövidesen sikerült őt eszméltre téríteni, s akkor sokáig nézték egymást szótlantul.

— Nem tudhattam, Jane, — mondotta Hazel szomorúan, hogy Caldvell ennyire jó barátod volt, nem sejthettem, hogy ennyire megráz a halála híre.

— Caldvell John? — kérdezte Jane. — Hazel, hát te nem tudod, hogy ki volt ez az ember?

— Már hogyan tudnám, nagyonis jól tudom. Caldvell Johnnak hitták és Londonból való volt.

— Ó, Hazel, bár úgy lenne, — sóhajtott a leány, — bár elhithetném! De ezek az arcvonások olyan mélyen bevésődtek az emlékezetembe és a szívembe, hogy megismerném őt százezer közül.

— Mit akarsz mondani, Jane? — kérdezte aggodva Hazel. — Hát mit gondolsz, ki az a Caldvell?

— Én nem gondolok semmit, Hazel, én tudom, tudom, hogy ez az arckép Tarzannak, a dzsungel fiának a képmása.

— De Jane!

— Semmi kétség. Hazel, hát bizonyos vagy abban, hogy meghalt, hogy elpusztult, hogy a tenger hullámaiba veszett, nyomorultul megfulladt! Nem lehet itt valami tévedés?

— Attól tartok, édesem, hogy itt nincs tévedés, — felelte Hazel szomorúan. Bár te tévednél. De most hirtelen csakugyan eszembe jut sok apróság, ami a te igazadat bizonyítja. Amíg John Caldvellnek tartottam, fel se tűnt nekem. Mondotta, hogy Afrikában született és Franciaországban nevelkedett. S a hajóstiszt, aki megmotozta a podgyászát, semmit se talált nála,

ami azt bizonyította volna, hogy ő John Caldvell, Londonból. A holmija közt csak T. és J. C. T. betűs jelzések voltak. Mi azt hittük, inkognitóban utazik és a J. C.-t John Caldvellnek vettük.

— Tudom, hogy ő volt, eddig is tudtam, — mondta Jane ugyanazon a monoton hangon — és most vége. Hazel, de hisz ez irtózatos! Ott halt meg egymagában, a gyilkos, hideg óceánban. Hogy lehet, hogy ez a bátor szív nem dobog többé, hogy azok a félelmetes izmok örökre mozdulatlanok, hogy az az izmos test jéghideg! Hogy ő, aki maga volt az élet, az egészség és a férfias erő, azoknak a nyálkás hullőknek a zsákmánya lett... — Nem tudta folytatni, halk nyögéssel karjábarejtette az arcát és zokogva borúlt a földre.

Jane Porter napokon át beteg volt, senkit, Hazelen és a hűséges Esmeraldán kívül látni nem akart. Mikor végre újra megjelent a fedélzeten, mindenki megdöbbsent azon a változáson, amely rajta végbe ment. Nem volt már az az élénk, fürge amerikai leány, akinek ismerték, aki mindenkit elbűvölt. Egy nagyon hallgatag és nagyon szomorú nő lett belőle, arcán reménytelen bús kifejezés, melynek magyarázatát csak Hazel Strong tudta.

Az egész társaság azon volt, hogy felvidítsa, szórakoztassa, mind hiába. A vígkedélyű lord Tenningtonnak néha sikerült egy sápadt mosolyt csalni az ajkára, de legtöbbszörre tágranyilt szemekkel bámult a tengerre, mozdulatlanul.

Jane Porter betegségével mintha egyik szerencsétlenség a másik után érte volna a yachtot. Előbb egy gép romlott el, vagy két napig ide-oda hányódtak a tengeren, míg valahogyan tökéletlenül ki tudták javítani. Aztán vihar lepte meg őket, amely szinte minden mozgatható tárgyat a tengerbe söpört a fedélzetről. Majd két matróz tűzött össze, úgy, hogy az egyik súlyosan megsebesült, a másikat pedig vasra kellett verni.

A szerencsétlenségek sorozata után, a legénység is, a vendégek is levertek voltak, mindannyian féltek még

súlyosabb csapásoktól, különösen a babonás matrózok, akik most egyszerre mindenféle rossz ómenre emlékeztek még az utazás elejéről, amelyekről most megállapították, hogy mind előfutárjai voltak valami kegyetlen, szörnyű tragédiának.

A vészmadaraknak nem is kellett soká várakozniuk. Egy hajós altiszt egy viharos éjszakán a tengerbe esett és megfulladt, mielőtt a segítség elérhette volna. A yacht vagy tíz óra hosszat cirkált az óceánon, de nyomát se találta többé a szerencsétlennek. És alig néhány nappal azután a kis yacht megfeneklett. Hajnali egy óra tájban rettenetes lökés hajította ki ágyaikból, fülkéikből az alvó vendégeket és a személyzet pihenő részét. A gyenge bárka megrázkódott s egészen a jobb oldalára hasalt. A gépek megálltak, egy percig negyvenöt foknyi szögben lebegett a hajó a víz fölött, aztán tompa, szakgatott hanggal visszasiklott és újra felemelkedett.

A férfiak felrohantak a fedélzetre, az asszonyok nyomon követték őket. Felhős volt az éj, de alig volt szél és hullámverés, s a sötétségben is jól lehetett látni a hajó homlokzati nyílása előtt, hogy egy sötét tömeg úszik előttük.

— Hajóroncs, — volt az ügyeletes tiszt szűkszavú magyarázata. Ebben a percben a hajó mérnöke sietett a fedélzetre és jelentkezett a kapitánynál.

— Az a folt, amit a tartályra raktunk, levált, kapitány úr, — jelentette, — s a hajó rohamosan telik meg vízzel.

Majd egy matróz rohant fel alulról.

— Uraim, — kiáltotta, — a hajó fenéke fel van hasítva, húsz percig se maradunk felszínen.

— Fogd be a szádat! — ordította Tennington. — Hölgyeim, most hidegvér a fő. Csomagolják össze a legszükségesebb holmijukat. Nem valószínű, de lehetséges, hogy talán a mentőcsónakokba kell szállnunk, mindig jobb, ha az ember minden eshetőségre elkészül.

— Jerrold kapitány, kérem, állapítsa meg a mér-

nökkel a rongálás nagyságát és lássa el élelmiszerekkel a csónakokat.

A tulajdonos nyugodt, egyenletes hangja kissé lecsillapította a társaságot, mindannyian dologhoz láttak. Mire a hölgyek visszatértek a födélzetre, a mentőcsónakok el voltak látva élelmiszerral és egyéb szükséges holmival, a hajóstiszt pedig már feljött jelentéstételre.

— Nos, kapitány úr, — kérdezte Tennington, — látva a tiszt habozását.

— Nem szívesen ijesztem meg a hölgyeket, de meg kell mondanom, hogy a hajó, nézetem szerint, húsz percnél tovább alig úszhatik már. Akkora nyílás van a fenekén, hogy egy borjas tehenet keresztül lehetne rajta hajtani.

A „Lady Alice“ mindjobban előre dőlt, a hajó fara magasan a levegőbe nyúlt, úgy, hogy a fedélzeten szinte lehetetlen volt megállni. A négy mentőcsónakot lebocsátották a vízre. Miután az utasok beszálltak, gyorsan eleveztek a sülyedő hajótól.

Jane Porter éppen visszafordult, amikor nagy robaj hallatszott a hajó belsejéből. A hajó gépezete tört el és alkatrészei mind a hajó orra felő lódultak, magukkal ragadva a közbenső falakat. Erre a hajó fara még jobban az égnek meredt, az egész alkotmány árbócként nyúlt ki az óceánból, azután pedig gyorsuló mozgással bukott bele a hullámokba.

A mentőcsónakok egyikében a derék Tennington szemét elfutotta a könny. Nem a vagyont siratta, amely itt a tengerbe merült, hanem egy kedves, szép barátját, akit szeretett.

Végre elmúlt a hosszú éjszaka és a tropikus nap sugarai csillogtak a hullámokban. Jane Porter nyugtalan, zaklatott álomba merült, az éles reggeli világosság fölfelé fordított arcát érte és fölriasztotta. Körülnézett. Rajta kívül három matróz, Clayton és Monsieur Turan voltak a mentőcsónakban. Köröskörül a többi csónak nem látszott sehol. Egyedül voltak egy kis csónakban a nagy vízszivattyú közepén.

XIV. Vissza a primitív világba.

Mikor Tarzan a vízbe zuhant, első ösztöne az volt, hogy mentől messzebre ússzon el a propellerek, hajócsavarok veszedelmes közelségéből. Jól tudta, kinek köszönheti balsorsát, s amint az első megrázkódtatás után nyugodtan elterült a vízen, éppencsak gyenge kézmozdulatokkal tartva fenn magát, az volt a legfőbb bánata, hogy Rokoff Miklós ilyen könnyen túljárt az eszén.

Egy ideig a hátán feküdt, figyelte a hajó gyorsan távolodó világosságát és még csak eszébe se jutott, hogy segítségért kiáltson. Egész élete arra szoktatta rá, hogy a maga bátorságára, a maga leleményességére támaszkodjék. Sohase volt senkije, aki a hívására oda-sietett volna. Mire eszébe jutott, hogy kiálthatna is, a hajó már messze járt. Könnyedén úszott, hosszú tempókkal, a tenger csöndes volt és ő tudta, hogy izmai nem egykönnyen fáradnak el. A csillagok tájékoztatták és ő kelet felé siklott tova. Cipőit, nadrágját levette, kabátját is letolta volna, de nem tette az értékes iratok miatt, amelyeket a zsebében vélt. Odanyúlt, hogy megbizonyosodjék, megvannak-e még, s akkor megdöbbenéssel tapasztalta, hogy az iratok nincsenek már ott. Most már tudta, hogy nem pusztá bosszúvágy vezette Rokoffot, amikor áthajította őt a hajó korlátján. Az orosz gazember valahogy visszakerítette tőle a zsákmányát. A majomember káromkodott egyet, aztán teljesen megszabadította magát a ruháitól és egyenletes, erős tempókkal lökte magát kelet felé.

Mikor a hajnal első pirja elhalaványította a csillagokat, egy úszó fekete tömeg bukkant fel előtte. Hajóroncs feneke volt az és Tarzan fölmászott rá, hogy megpihenjen. Nem akarta tétlenül bevárni, míg éhség és szomjúság pusztítja el, küzdeni fog az életéért, ameddig ereje bírja. Összekuporodott az iszapos gerendákon és hamarosan elnyomta az álmot.

Kora délután azonban felébresztette a forróság.

Szomjúság volt az első, fél-éber érzése, amely az erősbödő eszmélettel szinte gyötrelmévé nőtt. De a következő percben már elfeledtette vele egy nagy fölfedezés öröme. Egy különvált, közelben úszó gerendahalmaz közepében hasára fordult mentőcsónak himbálódzott s egy halványas elmosódó vonal a távoli horizonton, kelet felé földet, talán szárazföldet, sejtetett. Tarzan egy pillanat alatt a vízbe vetette magát s a mentőcsónakhoz úszott. A hűvös óceán fölfrissítette s ő újult erővel vonszolta a mentőcsónakot a hajóroncs mellé, felkapaszkodott és felhúzta magával. A csónak ép volt, egy perc múlva vígan úszott a hajóroncs mellett.

Tarzan kiválasztott néhány gerendadarabot, amelyek evezőlapátul szolgálhattak és hatalmas csapásokkal haladt a távoli part felé.

Késő délutánra járhatott az idő, mire megtudta különböztetni a part alakulását és egyes tárgyakat. Körülzárt, kis öbölnek látszott és az erdős kiszögelések észak felé csodálatosan ismerősnek tetszettek előtte. Lehetséges volna, hogy a sors éppen dzsungel-hazája közelében vetette volna őt a tengerbe? Nem sokáig maradtak kétségei. Amint csónakja orrával az öböl torkolatán befordult, bent, a távolabbi parton, őserdő árnyékában ott állt előtte saját régi kunyhója, amelyet születése előtt John Clayton, épített valaha. Gyors csapásokkal lendítette előre csónakját és sietve ugrott a partra. A szíve sebesen dobogott, úgy, mint mikor a régi, ismert tárgyak a szemébe tűntek. Ott volt a kunyhó, a kis patak, a sűrű dzsungel, az áthatlan sötét őserdő ezer csodája, ékestollú madárnépe, búja, tropikus te nyésztésű folyondárok. A rengeteg fatörzsek, amelyekről nagy gyűrűzetekben csüngtek alá a folyondárok.

Tarzan újra elfoglalta ősi birtokát, valóságos diadalmámor fogta el, amely újra az ajkára csalta törzsének ijesztő, vad rivalgását. Egy percig csend uralkodott a dzsungelben, azután mély, félelmetes hangon megérkezett a válasz — Numának, az oroszlánnak

vérfagyasztó ordítása és még messzebből, gyengébb hangon, a himmajom üvöltése.

Tarzan először is a patakhöz ment, hogy szomjúságát oltsa, aztán régi kúnyhójához sietett. Az ajtó még el volt reteszelve, úgy, ahogy ő d'Arnot-val akkoriban hagyta. Eltolta a reteszt és belépett. Érintetlen volt minden, az asztal, az ágy, a kis bölcső, melyet apja készített. A polcok és a pohárszék, amelyek úgy összefűződtek gyermekkorá emlékeivel s amiket itthagyt, majd két évvel ezelőtt.

De nem volt ideje soká elmélázni, az éhség mardosta és sarkalta, hogy táplálék után nézzen. Fegyvere nem volt, ellenben ott lógott a falon egyik fűből font kötele, amelyet régen sutba tett, mert több helyen el volt szakadozva és újabbal cserélte volt el. Sajnos, nem volt kése sem, de sebj, majd lesz hamarosan, dárdája is, nyila is, mielőtt még a nap leáldozna, erről majd gondoskodik a kötél. Egyelőre eledelt kell szereznie vele.

Gondosan összezsavarta, vállára vetette, elzárta maga mögött az ajtót és vadászatra indult. A dzsungel fia újra visszavedlett táplálékát kereső vadállattá. Egy ideig a föld színén szimatolta valami húspréda nyomát, de nem talált s így a fákra mászott. Az első szédítő lendülés, mellyel egyik fáról a másikra vetette magát, rég visszavágyott életörömmel töltötte el. Minden tompa szívfájdalom és mélabú el volt feledve, élvezte az igazi és tökéletes szabadság boldogságát. Ugyan, ki vágya vissza a civilizált emberek fullasztó, gonosz városaiba, mikor a nagyszerű dzsungel hatalmas lehelete és szabadsága veszi körül? Ó bizonyosan nem.

Tarzan egy dzsungel patakmenti gázolóhoz ért, ahová az erdei vadak jártak inni. Éjjelenként ott lehetett láni Sabort, vagy Numát, amint a körülágaskodó sűrű bozótban lapultak, antilopra, vagy szarvasra lesve. Odalátogatott Horta, a vaddisznó és számtalanszor jött oda Tarzan, a dzsungel fia, prédára éhesen, azelőtt is.

Egy alacsony ágon telepedett meg a csapás felett. Vagy egy óra hosszat kellett várnia, és már leereszkedett a sötétség, amikor a gázoló melletti vaksűrű lombozatból puha lábak nesze hallatszott fel hozzá, és hallotta, amint egy nagy test horzsolja a magas fület és a folyondárok összebogozott ágait. Tarzan éles füle meghallotta ezt az észrevehetetlen neszt és jól tudta, mit jelent amit hall, Numa közeledett, az oroszlán, hasonló szándékkal, mint ő maga. Tarzan mosolygott. Hallotta, amint az állat óvatosan közeledik a csapás mentén egészen a gázolóig. Horta volt, a vaddisznó. Ennek aztán ízletes a húsa. Tarzan szájában összefolyt a nyál. Veszedelmesen csöndesek lettek azok a fűszálak, amelyek közt Numa lapult meg. Horta Tarzan alá közeledett, még egynéhány lépés és elérhető távolságban lesz Numa ugrása számára. Tarzan élénken el tudta képzelni, mint fénylenek most Numa szemei, hogy szívja be a lélekzetét és készül arra az ordításra, amely prédáját megdermeszti, arra a percre, amely elég neki, hogy ráugorjon, hogy belé vájja a csontjáig, rettenetes fogát.

De, míg Numa készülődött, vékony kötél repült elő az alacsony ágak közül, hurok szorította Horta nyakát. Ijedt rőfögés, sivítás, azután Numa látta, mint vonszolják el kiszemelt prédáját vissza a csapáson. Amikor pedig ugrott, akkor Horta, a vaddisznó már fölfelé lebegett a fák ágai közé, kikerülve a veszedelmes karmokat, és egy gúnyos szempár meredt rá a magasból. Numa dühödten ordította el magát, haragosan, fenyegetően, éhesen lépkedett föl és alá, a gúnyoló majomember alatt. Hirtelen megállt és izmos hátsó lábára emelkedve, nekiesett a fának, amely ellenségét védte és óriási karmait a fa kérgébe mélyesztve, hatalmas darabokat tépett le róla dühében.

Tarzan eközben felhúzta a kapálódzó Hortát, izmos ujjai befejezték a hurok munkáját. Kése nem volt a majomembernek, de csillogó fogai beléharaptak a véres húsba, mintha sohase ült volna párisi vendéglő

asztalánál, s a dühöngő oroszlán tehetetlenül nézte alulról, mint élvezi más a zsákmányt, amelyet már biztos sajátjának tartott. Egészen sötét lett, mire Tarzan betelt a préda friss, vértől duzzadó meleg húsától. Véres kezét letörölte egy lombcsomón, a préda maradványait a vállára vetette és fáról-fára lendítve magát, visszatért kúnyhójába ugyanakkor, amikor Cecil William Clayton és Jane Porter finom úri ebédétől keltek fel a „Lady Alice“-on, ezernyi mértfölddel keletre tőle, az Indiai-óceánon.

Tarzan, amint fáról-fára szökdelt, láthatta, hogy az oroszlán zöld, baljóslatú szemei kísérik őt útjában. Numa most nem ordított, ellenkezőleg alattomosan haladt, nesztelenül, mintha csak egy nagy macska árnyéka volna. De azért minden lépése nesztét figyelte a majomember éles füle. Tarzan remélte, hogy nem kíséri el egészen a kúnyhó ajtajáig, mert ha igen, ez azt jelentené, hogy az éjszakát egy faágon töltheti összekuporodva. Pedig szívesebben pihent volna a szénaágyon, bent a kúnyhóban. De, ha csakugyan kinn szorult volna az éjszakára, jól ismerte a legkényelmesebb fát és annak legkényelmesebb ágát, amely nem egyszer volt már éjjeli szállása.

De Numa feladta a hajszát. Morgott és nyögött, dúlt-fúlt egy darabig, aztán haragosan megfordult és más, könnyebben hozzáférhető préda után látott. Így Tarzan kíséret nélkül jutott el kúnyhójába s néhány pillanat múlva, álomtalan álommal nyugodott azokon a penészes maradványokon, amelyek egykor illatos fűágyát alkották. Ilyen könnyen levált monsieur Jean Clayton Tarzanról a mesterséges kulturáltság vékony máza, és boldogan és megelégedetten aludta a jóllakott vadállat kéjes álmát. És mégis, egy nő igenje örökre ahhoz a másik élethez tudta volna kötni, úgy, hogy ennek a paradicsomi állapotnak még a pusztá gondolata is undorító lett volna neki akkoriban.

Tarzan jó későn ébredt fel másnap, kialudta az óceánon töltött éj és nap fáradalmait, meg a dzsungeli

kis kinándulását, amely már két éve alig használt izmokat hozott új működésbe. Először is a patakhoz futott inni, azután a tengerbe ugrott és úszott vagy egy negyedóraig, majd visszatért a kúnyhózába és Horta húsából megreggelizett. Aztán a kúnyhó előtt a lágy földbe temette az állat megmaradt részeit. Eltette estebédre. Megint előszedte kötelét és eltűnt a dzsungel sűrűjében. Ezúttal nemesebb vadat üzött: embert. Neki ugyan más volt a véleménye e tekintetben és sok dzsungellakót tudott volna felsorolni, akit magasabbrendűnek tartott, mint embertársait, akiket most akart üzőbe venni. Fegyverre volt szüksége, most azon tűnődött, vajjon az asszonyok és gyermekek megmaradtak-e Mbonga falúzában, azután, hogy a francia hajó büntető expediciója kiirtotta az összes harcosokat, mikor bosszút állt, d'Arnot vélt halálán? Remélte, hogy csak talál ott még valakit. Ellenkező esetben isten tudja, meddig kell még bolyongania, amíg emberre akad. A majomember gyorsan áthatolt az erdőn és körülbelül déltájban elérkezett a falu tájékára, de kellemtlen meglepetésére azt látta, hogy a bozót benötte a pizang-mezőket és a zsupfödeles kúnyhók rombadőltek. Embernek semmi nyoma. A romok közt bujkált vagy félórahosszat, remélte, hogy akad még valami elfelejtett fegyverre, de keresése eredménytelen volt és így újra elindult a folyó mentén; azt tudta, hogy leginkább a friss víz mellett találhat telepet. Utközben vadászott, mint azelőtt szokta, a majomnépség módján, ahogy Kala tanította meg vadászni, felborítva a feloszlásban levő fatörzsöket, felkúszva a magas fákra, hogy madártojást raboljon, vagy macskafürgeséggel kapva el valami kicsi rágcsálót. Néha-néha elmosolyodott, mikor eszébe jutott valamelyik barátja, aki éppen most talán párisi klubjának helyiségében szórakozik, de gondolatai hirtelen megtorpantak, mihelyst a lanyha szellő éber szaglószerveihez eljuttatta valamely újabb zsákmány, vagy veszedelmes ellenség szagát.

Ezt az éjszakát távol a kúnyhózá védelmétől egy

óriási fán töltötte, vagy száz lábnyi magasságban a föld fölött. Ezúttal szarvaspecsenye volt az estebédje.

Másnap kora reggel tovább haladt délkeletnek, a folyó irányában. Három napi járás után végre az ősvadonnak olyan részére érkezett, ahol soha azelőtt nem járt. Az erdő sokkal ritkább volt errefelé és a messzeségben, a fákon keresztül, hatalmas hegyláncok kontúrjai emelkedtek ki a síkságból. Antilop és zebra-gulyák voltak a táj vadjai. Tarzan el volt ragadtatva új vadászterületétől és elhatározta, hogy itt hosszasan időzik.

A negyedik nap reggelén hirtelen új szag ütötte meg az orrát. Emberszag volt, amely igen messziről jött. A majomember minden érzéke feszült éberséggel figyelt, amint alattomosan osont előre a fákon keresztül, szél ellenében, zsákmánya felé. Csakhamar el is érte. Magányos harcos volt, aki gondtalanul lépdelt a dzsungelen át. Tarzan a fákon követte prédáját, egy ritkásabb erdőrészt várva, ahol lehajíthatná hurkos kötelét. Közben új gondolatok merültek fel a majomemberben, amelyeket a civilizáció csiszolása, meg kegyetlensége váltott ki benne. Eszébe ötlött, hogy a kultúr-ember sohase öli meg társát valamiféle ürügy nélkül. Igaz, neki szüksége volt ennek az embernek a fegyverére és még fantasztikus diszítéseit is megkívánta, de vajjon azért meg kell-e fosztani az életétől? Valahogy visszataszító volt most neki ez a gondolat, s amint végigfutott az agyán, és el akarta dönteni magában, hogy mit tegyen, egy kis irtásra érkeztek, amelynek túlsó oldalán cölöpkerítéssel körülvett falú terület el, méhkasszerűen felsorakozó kúnyhókkal. Amint a harcos kilépett a sűrűségből, Tarzan valami barnásszínű állatot pillantott meg, amely a bozótos füveken keresztül furakodott. Ekkor vette csak észre, hogy Numa, az oroszlán megint csak vetélytársa volt. Az is a fekete embert űzte. Tarzan azonnal felismerte a benszüllött veszedelmét és hirtelen ötlettel a zsákmánynak szánt ember bajtársa lett, a közös ellenséggel szemben. Mikor

az oroszlán leshelyéből a fekete harcos felé ugrott, Tarzan intő kiáltást hallatott, még éppen elég jókor, hogy az megfordulhasson és lássa, hogy rántja vissza Numát egy vékony fűkötél hurka, amely halálos pontossággal fonódott a nyaka köré.

A majomember olyan gyorsasággal cselekedett, hogy nem volt ideje annak az ellenállásnak a leküzdésére, amelyet Numa nagy súlya fejtett ki. S így bár a kötélmegakasztotta a vadállat ugrását, mielőtt még karmait a fekete ember húsába vághatta volna, Tarzan maga, egyensúlyát veszítve, lebukott a fáról, alig hat lépésnyire a feldühödött bestia előtt. Mint a villám, úgy fordult szembe Numa új ellenségével, és a dzsungel Tarzanja soha közelebb nem volt a halálhoz, mint ebben a percben. A feketebőrű jól látta, hogy csak csoda mentheti meg ezt az embert, aki őt a halál torkából ragadta ki. Lándzsát tartó karja gondolatsebességgel hátra mozdult s előre pattant, ébenfekete fényes izmainak teljes erejével. A vasvégű fegyver biztossággal repült Numa felé és átszúrta testét a jobb lágyékától a balváll alatti izmokig. A vérszomjas állat dühödött ordítással fordult vissza fekete ellensége megtámadására, de ekkor ismét a másiknak a kötele szorította meg, míg a vashegyű nyilak mind mélyebben fúródtak vergődő testébe. Tarzannak volt ideje egy nagy fa törzse köré csavarni és ott megerősíteni a kötélmegakasztott végét.

A feketebőrű vigyorogva értette meg a fogást, de Tarzan jól tudta, hogy még mindig nagy a veszedelem s Numának még éppen elég ereje van arra, hogy hatalmas fogával széttépje rabszíjját. Egy másodperc műve volt, hogy a szerencsénhez ugrott s annak hosszú kését kiragadva hüvelyéből, intett neki, hogy folytassa a nyilazást, míg ő maga védett helyről igyekezett megközelíteni a küzdő vadat. Ágaskodva, nyihogva, morogva, üvöltve küzdött Numa, hiábavaló igyekezettel majd az egyik, majd a másik kínzója ellen.

Végtére sikerült a fürge majomembernek, hogy az állat hatalmas lapockája mögé mélyessze a hosszú va-

dáskést. Tarzan felemelkedett, a fekete meg a fehér ember egymás szemébe néztek, elejtett prédájuk tetemén keresztül. A néger megadta a béke és barátság jelét és a dzsungel fia viszonzta azt.

XV. Majomból vadember.

A Numával való viaskodás zaja a közeli faluból izgatott vademberek egész tömegét csődítette az erdőbe és kisvártatva karcsú, ébenfafekete harcosok fogták körül a két férfit és heves taglejtéssel összevissza kiabálva ezer kérdést tettek, amelyeknek a válaszáat azonban elnyelte a zaj.

Azután az asszonyok és gyermekek kerültek elő s kandi kíváncsiságuk még csak fokozódott az idegen fehérember láttára. A majomember új barátjának végre sikerült szóhoz jutnia és mikor befejezte elbeszélését, a falu férfiai és asszonyai vetélkedve halmozták el tiszteletük jeleivel a furcsa idegent, aki megmentette társuk életét és egymagában egy gyatra kötéllel küzdött meg a vadon királyával.

Aztán elvezették a falujukba, kecskét, tyúkot és főtt ételt kínáltak neki, mikor pedig Tarzan a fegyvereikre mutatott, sietve hoztak elébe lándzsát és pajzsot, nyilat és tegezt. Új barátja pedig megajándékozta azzal a késsel, amellyel Numát megölte. Nem kérhetett volna semmit tőlük, amit oda ne adtak volna.

— Ez mégis csak könnyebb és kellemesebb módszer, — gondolta Tarzan — mintha gyilkoltam és raboltam volna. Milyen könnyen megölte volna ezt az embert, akit soha addig nem látott, és aki most minden kincsét és barátságát így a lába elé rakja. Ezentúl legalább is jobban megfontolja, hogy megérdemli-e valaki tőle a halált.

Ez a gondolat Rokoffot juttatta az eszébe. Nagyon odakívánta a dzsungel közepére. Ha valaki, hát ez az

ember rászolgált, hogy torkonragadja. És ha láthatta volna az oroszot ebben a pillanatban, amikor makacs kitartással dolgozott azon a feladaton, hogy belopja magát a szép miss Hazel szívébe, bizonyosan még jobban megkívánta volna a gyilkos csapást.

Az első éjszaka, melyet Tarzan a vademberek között töltött, az ő tiszteletére rendezett vad orgiák közt telt el. Nagy lakoma volt, a vadászok antilopot és zebrát ejtettek el és hordószámra fogyasztották a bennszülöttek készíttette gyenge sört. Mikor a tűz fényénél táncaikat lejtették, Tarzan elgyönyörködött ruganyos testük ritmusában és arcvonásaik szabályosságában, amely annyira elütő volt a nyugati partvidék vadembereinek jellegzetes lapos orrától és vastag ajkaitól. Értelmes és méltóságteljes volt a férfiak arca és az asszonyoké elég gyakran kellemes és megnyerő. Férfiak is, asszonyok is nagy számban viseltek arany ékességeket, különösen nagysúlyú kar- és lábperecet. Amikor Tarzan érdeklődve közelebb hajolt valamelyikhez, hogy jobban szemügyre vegye, tulajdonosa azonnal levetette az ékszeret és élénk mozdulatokkal és jelekkel arra kérte, hogy fogadja el ajándékol.

Tarzan látta, hogy színaranyból van a karika s ezen nagyon elcsodálkozott, mert még eddig sohasem talált arany ékszeret az afrikai vademberek között, legföljebb azokat a kisértékű csecsebecsét, amelyeket a partvidék lakói európaiaktól vásároltak. Sehogyse tudhatta meg tőlük, hogy és honnan szerezték a nemes fémet.

A tánc végeszakadtával hajnaltájban Tarzan tovább akart menni, de szinte esengve könyörögtek neki, hogy fogadja el szállásul az egyik nagy kunyhót, amelyet a törzsfőnök az ő számára jelölt ki kizárólagos használatra. Váltig magyarázgatta nekik, hogy másnap reggelre visszatér, nem értették meg. Végre mégis elindult s a négerek teljességgel kétségben maradtak szándékait illetőleg.

Tarzan azonban jól tudta, mit csinál. Jól ismerte a bennszülöttek telepeit, és bár nem volt túlságosan

finnyás, mégis jobban szerette az imbolygó fák friss levegőjét, mint a kunyhók fülledtségét és férgeit.

A benszülöttek követték egészen odáig, ahol egy nagy fa hajolt a cölöpkerítés fölé és amikor Tarzan egy alacsonyabb ágra felszökött és eltűnt a magas lombzatban, mint akár Manu, a majom, meglepetés és csodálkozás moraja hangzott fel. Vagy félórahosszat hivatották, hogy térjen vissza, de minthogy nem felelt, abbahagyták és hazatértek kunyhóikba.

Tarzan kissé beljebb hatolt az erdőbe, s egy óriás törzs tágas üregében összekuporodva, mély álomba merült.

Másnap reggel éppen olyan hirtelenül cseppent a falu utcájába, mint amilyen hirtelenül tűnt el az előző este. A benszülöttek egy pillanatra megijedtek, de amikor felismerték vendégüket, nagyhangú kiáltásokkal és nevetéssel üdvözölték. Aznap csatlakozott egy harcos csoporthoz, amely a közeli síkságokra ment vadászni és a fehér ember olyan ügyesnek bizonyult az ő kezdetleges fegyvereik forгатásában, hogy csak még nagyobb tisztelettel és bámulattal néztek rá.

Heteken át élt Tarzan vadember barátai között, vadásztatott buffalóra, antilopra, zebrára, a husukért, és elefántra, elefántcsont végett. Hamarosan megtanulta egyszerű nyelvüket, megismerte szokásaikat, és törzséletük egyszerű etikáját. Megtudta, hogy nem emberevők, sőt, utálattal és megvetéssel beszéltek az olyan törzsekről, amelyeknél az emberevés szokásban volt.

Busuli, az a harcos, akit lopva követett a faluba, sok régi mondát beszélt el neki, miként vándorolt oda a népe északról sok évvel azelőtt, hogy valamikor nagy és hatalmas volt a törzsük, de a rabszolgahajcsárok olyan pusztítást vittek végbe köztük halálhozó puskákkal, hogy egykori számuk és hatalmuk egy töredékre zsugorodott.

— Üzöbe vettek bennünket, mint a vadállatot szokták, — mondta Busuli, — nem volt irgalom bennük. Ha

nem tudtak rabszolgát elfogni, raboltak tőlünk elefántcsontot, rendszerint mindakettőt. Férfiainkat megölték, asszonyainkat elhajtották, mint a birkát. Sokáig harcoltunk ellenük, keserves bátorsággal, de ijjaink és lándzsáink tehetetlenek voltak az ő tüzet és ólmot okádó rúdjaik ellen, amelyek messziről osztogatják a halált. Mikor apám még fiatalember volt, megint ellenünk jöttek az arabok, de harcosaink már jó messziről meglátták őket és Kovambi, az akkori törzsfőnökünk megparancsolta népünknek, hogy szedje össze ingóságait és vonuljon vele messze délvidékre, ameddig nem kóborolnak el az arab fosztogatók. S a nép úgy is cselekedett, magukkal vitték holmijukat, sok, sok elefántagyart is. Hónapokon át vándoroltak, retentő nélkülözések között, hatalmas hegyeken, sűrű bozótokon át s végre elérkeztek ide, és innen köröskörül kerestek még jobb helyet, de ennél jobbat nem találtak.

— S a fosztogatók itt nem találtak rátok többé? — kérdezte Tarzan.

— Vagy egy évvel ezelőtt egy kis arab és manjuema csapat ránk akadt, de elkergettük őket, sokat megöltünk közülük. Napokig a nyomukban voltunk, leselkedtünk rájuk, mint a vadállatokra, addig pusztítottuk őket, hogy végre alig egy maroknyi maradt belőlük, ezek aztán mégis megmenekültek.

Amint Busuli ezeket elbeszélte, ujjai egy karkötőt forgattak fényes fekete bőrén, Tarzan szemei az ékszeren nyugodtak, de a gondolata másutt kalandozott. Ekkor hirtelen eszébe jutott, az arany láttára, az a kérdés, amely egyszer már megvillant benne, de azután elfelejtette, nem törődött az arannyal, mert igazi őseMBER módjára élt itt és csak a mára volt gondja. Most hirtelen felkeltette benne az arany látása a benne lappangó kívánságot, a gazdagság utáni vágyat, amely a civilizált országokban ébredt benne. Tudta, hogy az arany hatalmat és élvezetet jelent. Rámutatott a csebecbecsére.

— Hol szerezted ezt a sárga karikát, Busuli? — kérdezte.

A fekete délkeleti irányba mutatott. — Egy hónapi járásra ide. Lehet, hogy még messzebről, — felelte.

— Magad voltál ott? — kérdezte Tarzan.

— Nem, de néhány emberünk járt arra, amikor apám még fiatalember volt. Amikor még elportyáztak jobb telephely keresésére. Arra délkelet felé, egy furcsa népre bukkantak, amelyik sok ilyen sárga ékszert viselt. Még a lándzsáik, meg a nyilaik hegyén is volt ilyen fényes arany és olyan edényekben főztek, amelyek ugyanilyenből valók, mint a karkötöm.

— Egy nagy faluban laktak, kunyhókban éltek, kőből épült kunyhókban, melyek nagy fallal voltak bekerítve. Nagyon kegyetlen nép volt és dühösen rátámadt a harcosainkra anélkül, hogy csak meg is tudakolta volna, hogy nem békés szándékkal jönnek-e. A mi embereink kevesen voltak, de egy kis sziklás dombon egész napnyugtáig megvédték magukat, míg az a kegyetlen nép vissza nem tért gonosz falujába. Akkor aztán a mi harcosaink lejöttek a dombjukról. Leszedték a sárga díszeket azoknak a hulláiról, akiket a domb alján megtaláltak, azután menekültek onnan és soha senki közülünk oda vissza nem tért.

— Gonosz nép az, se nem fehér, mint te, se nem olyan feketék, mint mi vagyunk és szőrösek, mint Bolhani, a gorilla. Bizony, bizony, rosszmájú emberek, és Kovambi boldog volt, mikor kivonulhatott az országukból.

— Mondd csak, senkisé is él már azok közül, akik Kovambival ott jártak és látták azokat a különös embereket és az ő városukat? — kérdezte Tarzan.

— Vaziri, a törzsfőnökünk velük volt, — felelte — Busuli. Nagyon fiatal ember volt még akkor, de elki-sérte Kovambit, az apját.

Tarzan még aznap este kikérdezte Vazirit erről a dologról, és Vaziri, aki már öreg ember volt, azt

mondta, hogy hosszú gyaloglás visz odáig, de hogy az utat nem nehéz megtalálni, ő még nagyon jól emlékszik rá.

— Tíz napon át, a falunk melletti folyó mentén, elmentünk egészen annak a forrásáig a hegyoldalban, aztán átvágtunk a hegyen s a tizedik napon, a hegység túlsó oldalán egy patakhoz értünk, amely a túlsó nagy erdő felé vezet. A patak aztán elvitt egy nagy folyóhoz, amely egy hatalmas völgy közepén folyik végig. Ezt a folyót is követtük fölfelé egészen a forrásáig és húsz nappal azután, hogy az országunkat elhagytuk, elértük a folyó forrását, mely a hegytetőkhöz közeli barlangban fakad.

— Még jól emlékszem, hogy ott táboroztunk az éjjel és nagyon hideg volt, mert a hegyek magasak. Másnap elhatároztuk, hogy megmásszuk a hegytetőt és onnan nézünk körül, hogy milyen vidék terül el a túlsó oldalon. És ha nem ígérkezik alkalmasabbnak, mint az, amelyen addig keresztülvonultunk, visszatérünk a falunkba és megmondjuk, hogy maradjunk szépen veszteg, ennél jobb hazát nem találtunk.

— Csakugyan felmáztunk a sziklás szirteken és elértük a hegytetőt. Alattunk keskeny völgy húzódott el és annak végén egy nagy kőfalú emelkedett, amelyből sok épület romba dőlt.

Aztán elmondta Vaziri azt, amit Tarzan körülbelül Busulitól is hallott.

— Szeretnék oda elmenni — mondotta Tarzan, — szeretném látni azt a különös kőfalut és hoznék én is a sárga díszekből.

— Messze út az, — felelte Vaziri, — és én már öreg ember vagyok, de azért, ha megvárod, míg az esőzésnek végeszakad és a folyók visszatérnek a medrükbe, összeszedek néhány elszánt harcost és veled megyek.

Tarzant nem nagyon elégítette ki az a válasz, legszívesebben mindjárt másnap útnak indult volna; olyan türelmetlen volt, mint egy gyermek.

Rákövetkező napon egy kis vadászcsapat délfelől azzal a jelentéssel tért vissza a faluba, hogy egy nagy elefántcsorda nyomára bukkantak. A fákról meglesték őket és megállapították, hogy több agyaras elefánt volt köztük. Nagyban készülődtek a vadászatra, lándzsákat hordtak össze, megtöltötték a tegezeket, kifesztítették az ijjakat és közben a falu kuruzslója a sürgőforgó tömegben járt-kelt, varázsigéket és amuletteket osztogatott, amelyek tulajdonosukat megvédik a sebesüléstől.

Kora hajnalban indultak el. Vagy ötven karcsú, feketebőrű harcos volt együtt s köztük fürgén, hajlékonyan Tarzan, a dzsungel fia, büszkén, akár egy fiatal erdei isten.

Díszei és fegyverei ugyanazok voltak, mint a vad harcosoké, az ő nyelvükön beszélt, nevetgélt, tréfált velük, ugrándozott és kiabált, mint ők, és velük táncolt az elindulás előtti rövid táncban. Csak napbarnított bőre ütközött ki társainak ébenfa színéből.

Eszébe jutottak civilizált barátai, különösen d'Arnot, és jóízű nevetése megmutatta erős, fehér fogait, amikor elképzelte a kitünő franciát, hogy milyen arcot vágna, ha most meglátná őt így a vadak között. Szegény Paul, azt hitte, hogy már egészen megnevelt engem, de gyorsan visszasülyedtem, — gondolta vidáman és a szíve mélyén egyáltalában nem tekintette sülyedésnek. Inkább szánta a szegény párisiakat, akik ostoba öltözeteikbe szorúlnak, akár a fegyencek, és rendőrök éber szeme előtt töltik el életüket, vigyázva, hogy semmitse cselekedjenek, ami nem mesterkéltséget és nem unalmas.

Két órai gyaloglás után elérték azt a helyet, amelyen előző napon az elefántcsordát látták. Azontúl igen csendesen haladtak előre és végre megtalálták a jól kijárt csapást. Libasorban követték azt, vagy félóra hosszat. Tarzan volt az első, aki felemelte a kezét, jelezve, hogy a vad közel van, — érzékeny orra még előbb figyelmeztette őt, mint társait.

A feketék nem igen akarták elhinni. — Jertek csak velem, — mondotta nekik Tarzan, majd meglátjuk.

Mókus ügyességgel szökött fel egy fára és fürgén felkúszott annak tetejére. Az egyik fekete lassan, óvatosan követte. Mikor elérte a majomembert, az délnek mutatott és csakugyan, néhány száz jardnyira egy csomó nagy, sötét hátat látott ide-oda mozogni a szercsen, amint a magas dzsungel-füben haladtak.

Jelezte az irányt társainak és a vadászok azonnal elindultak az elefántok irányában.

A néger leszállt a fáról és csatlakozott hozzájuk, ellenben Tarzan a maga módján, a lombos fák szintjén követte a prédát.

Nem gyerekjáték a vadember primitív fegyvereivel elefántra vadászni. Tarzan jól tudta, hogy kevés bennszülött törzs kísérelte azt meg és ő büszkén gondolt arra a törzsre, amelynek tagjává lett, hogy az megmeri tenni. Amint Tarzan csendben mozgott előre a fán, a harcosok odalenn félkörben közelítették meg a még mit sem sejtő elefántcsordát. Kiszemeltek két nagy agyaras elefántot és adott jelre ötven ember emelkedett fel rejtekhelyéről és egyszerre hajigálták harci lándzsáikat a kijelölt állatokra. Valamennyi lándzsa célba talált. Huszonöt szúródott bele mind-egyik állat oldalába. Az egyik meg se mozdult többé arról a helyről, ahol a lándzsák zuhataga érte, mert két, tökéletes mesterséggel irányított lándzsa a szívébe hatolt és az állat térdre bukva, küzdelem nélkül rogyott a földre.

A másik, amely fejjel a vadászok felé volt fordulva, nem volt olyan alkalmas célpont és egyik dárda se találta halálosan. A hatalmas hímefelefánt megtorpant, tülkölt dühében és fájdalomában, kicsi szemével kereste gyötrelme okozóit. A feketék visszavonultak az erdőbe, de az állat meghallotta gyors lépteik zaját és rettenetes recsegés között, amellyel a bozótot és az alacsony ágakat tördelte útjában, támadói ellen iramodott.

Éppen Busuli irányába került. Tarzan a közeli fák galyai közül figyelte a jelenetet, és amikor barátját veszedelemben látta, a feldühödött állat felé futott és hangos kiáltásokkal igyekezett magára terelni annak figyelmét.

Hasztalanul. Az állat csak a prédáját látta, vak és süket volt minden egyébbel szemben. Busuli kétségbeesetten rohant előtte és Tarzan jól látta, hogy csak csoda mentheti meg az életét. S ekkor ugyanazzal a nemtörődömséggel, amellyel nemrégiben halálra üldözte ezt az embert, most az elefánt útjába vetette magát, hogy megmentse fekete bajtársa életét.

Tantor már csak hat-nyolc lépésnyire volt áldozatától, mikor egy izmos, fehér vadász, mintha az égből pottyant volna az útjába. Hirtelen támadással ellene fordul a dühös kan, hogy végezzen bátor ellenségével, de Tarzan ereje és ügyessége, kétségbeesett megfeszítésével a legérzékenyebb pontnak hajította neki vashegyű dárdáját és a vastagbőrű óriás halálra sebzetten bukott a majomember lába elé.

Busuli nem látta a menekülés módját, de látta Vaziri, az öreg törzsfőnök és látták többen a harcosok közül, akik örömrivalgással üdvözölték Tarzant, amint köréje és hatalmas zsákmánya köré sereglettek. De mikor Tarzan ráugrott a nagy tetemre és rázendített a maga félelmetes riadójára, amellyel nagy győzelmét világgá kiáltotta, a feketék ijedten húzódtak vissza, mert ez az üvöltés a kegyetlen Bolhanit juttatta eszükbe, akitől éppúgy féltek, mint Numától, az orosz-lántól. Valami babonás félelem vegyült a csodálatukba, amellyel ezt az emberféle teremtetést tekintették és természetfeletti erőket tulajdonítottak neki.

Tarzan barátságos mosolya újra megnyugtatta őket, de sehogyse tudták megérteni ezt a furcsa lényt, aki úgy futott végig a fákon, akár Manu, és otthonosabb volt a földön, mint akár ők maguk, aki bőre színét kivéve, egészen hasonló volt hozzájuk, de oly erős, mint ők tizen együttvéve, aki egymagában is legény a tal-

pán, a vad dzsungel legfélelmetesebb lakóival szemben.

Mikor a harcosok valamennyien összegyűltek, folytatták a vadászatot és tovább követték az elefántcsordát. De alig haladtak néhány száz jardnyira, mikor mögöttük, nagy távolságból, különös pattogás halatszott.

Egy percre megálltak mozdulatlanul, mint egy szoborcsoport, és feszülten figyeltek. Aztán Tarzan szólalt meg:

— Puskák! A falut támadják!

— Vissza! — kiáltotta Vaziri. — Az arab fosztogatók rántkaltak újra, emberevő rabszolgáikkal, és el akarják rabolni elefántcsontunkat és asszonyainkat.

XVI. Az elefántcsontrablók.

Vaziri harcosai gyors futásban haladtak végig a dzsungelen, falujuk felé. A puskaropogás megritkult, végül teljesen megszűnt. De ez még inkább baljóslatú jel volt, hogy a védtelen falu máris áldozatul esett a hatalmasabb erő támadásának.

Már megtettek vagy három mérföldet abból az ötből, ami őket a falutól elválasztotta, mikor az első menekültekkel szembetalálkoztak.

Vagy egy tucat asszony, fiúk és leányok rohantak feléjük olyan felindulásban, hogy alig tudták megértetni magukat, amint Vazirinak elmondták a szerencsétlenséget, amely népüket érte.

— Anyian vannak, mint erdőben a levél! — kiáltotta az egyik asszony. — Sok köztük az arab és számtalan a manjuema, és valamennyinek puskája volt. Egészen közel kúsztak a faluhoz, észrevétlenül, üvöltve rohantak ránk, legyilkolták fiainkat, testvéreinket, sokan elestek, mindenki menekül. Azt nem tudom, ejtettek-e foglyokat, a manjuémák szitokszóval gyaláztak bennünket és azzal fenyegetőztek, hogy mindannyiun-

kat megesznek bosszúból, amiért a múlt évben annyi társukat megöltük.

A Nagy Szellem a megmondhatója, hogy menekültünk idáig.

Innen kezdve lassabban és óvatosabban folytatták útjukat a falu felé, Vaziri tudta, hogy a segítség már elkésett és csak bosszúra lehetett még gondolni. Egyre újabb menekültekkel találkoztak, férfiak is voltak közöttük s így nőtt a kis csapat harci ereje.

Néhány harcost előreküldtek a terep kikutatására, Vaziri a főcsapattal maradt, amely ritka sorokban haladt előre és nagy félkörben terjedt szét az erdőben. A törzsfő mellett Tarzan ment.

Az egyik kém visszatért és jelentést hozott. Ott vannak mind a kerítésen belül, suttopta.

— Jól van, — mondta Vaziri, — rájuk rontunk és benn pusztítjuk valamennyit.

Egyik ember a másiknak adta tovább a törzsfő parancsát, hogy meg kell állniok a tisztás szélén és ott várnak mindaddig, amíg őt, Vazirit, a falu felé nem látják rohanni. Akkor aztán kövessék valamennyien.

— Várjatok, — intette őket Tarzan, ha csak ötven puskás van is a kerítésen belül, visszavernek bennünket és megölnek. Hadd menjek én feléjük a fák galjain, majd onnan lenézek a faluba és kikémlelem, mennyien vannak, hogy van-e reménységünk a győzelemre. Többet érünk ravaszsággal, mint erőszakkal. — Megvársz, Vaziri?

— Igen, — felelte az öreg főnök, — eredj.

Tarzan tehát felszökött a fák közé és eltűnt a falu irányában. Óvatosabban mozgott, mint rendesen, jól tudta, hogy a puskagolyótól nem védik meg a fák. Szinte nesztelenül közeledett ahhoz a nagy fához, amely a kerítés fölé hajlott és onnan figyelte a vad hordát odalenn. Vagy ötven arab lehetett ott és a manjuémák száma talán ötször annyi. Parancsolóik szemeláttára tömték magukat azzal a lakomával, amely

győzelmük legfőbb jutalma volt, az elejtett ellenség húsával.

A majomember látta, hogy ezt a vad csapatot megtámadni, mikor puskákkal vannak felfegyverkezve és bezárt kapuk mögött védekezhetnek, kárbaveszett vállalkozás volna. Visszatért tehát Vazirhoz és azt tanácsolta neki, hogy várjanak, amíg valami ravaszabb tervet eszel ki.

Csakhogy kevéssel azelőtt az egyik menekült elmondta Vazirnak, hogy az öreg törzsfő feleségét milyen kegyetlen módon ölték meg a rablók. S az öreg ember ezen annyira felbőszült, hogy minden óvatosságot szélnek eresztett. Maga köré gyűjtötte harcosait, támadást parancsolt és a kicsiny, alig száz ember főnyi csapat, dárdáit meglóbálva, vad kiáltozással örülten vetett magát a falu kapujának. Az arabok a kerítés mögül megsemmisítő tüzelésbe kezdtek és Vaziri az első sortűznél elesett. A támadók harcikedve lelohadt. Egy második sortűz vagy féltucat harcost ejtett el. Néhányan mégis elértek a bezárt kapuig, de ott aztán tehetetlen áldozataivá lettek a tüzelő fegyverek fölényes erejének. Az egész támadás összeomlott, és csak kevés harcosnak sikerült visszamenekülnie az erdőbe.

A rablók kinyitották a kapukat, üzőbe vették őket, hogy az egész törzs kiirtásával fejezzék be harci diadalukat. Tarzan a menekülők között volt, vissza-vissza fordult, hogy üldözőinek testébe egy-egy jól irányított nyilvesszót röptessen. A dzsungelben egy kis csapat elszánt néger rejtőzött s Tarzan odakiáltott nekik, hogy oszoljanak széjjel s kerüljék a veszedelmet, amíg össze nem gyűjthetik harci erejüket a sötétség beállta után.

— Tegyetek úgy, ahogy mondom, — biztatta őket, — és meglátjátok, hogy győzni fogunk. Szóródjatok szét az erdőben, szedjétek össze a szétfutottakat s jöjjetek el ma este mind arra a helyre, ahol az elefántot megöltük. Ott elmondom a tervemet és tudom, hogy az mindnyájatoknak tetszeni fog. Gyenge erőnket és

egyszerű fegyvereinket így hiába mérjük össze az arabok és manjuémák számával és puskáival.

A négerek megfogadták a szavát. — Ha szétoszlatok, — magyarázta tovább Tarzan, — ellenségeitek is követni fognak, ők is elszélednek és akkor, ha éberek vagytok, nem egy manjuémát ejthettek el nyilaitokkal valamelyik fa törzse mögül.

Alig volt ideje ennyit szólni, az első rablók már átrohantak az irtáson és a sarkukban voltak. Tarzan a fákra vetette magát és ott, a lombkoronák felső részén, visszafelé vette az útját a falu felé. Ott aztán tapasztalta, hogy az arabok és manjuémák valamennyien részt vettek az üldözésben és egyetlen strázsával magára hagyták a kipusztított falut és néhány megkötött foglyukat.

Az őr a nyitott kapuban állt és az erdő irányába nézett, úgy, hogy nem vette észre a fürge óriást, aki a falu túlsó végén a földre szökött. Felajzott ijjal kúszott a majomember mit sem sejtő áldozata felé. A rabszíjon vergődő foglyok már felismerték őt, tágra nyitott szemükben csodálkozás és remény kifejezése villant fel, amint megmentőjük munkáját figyelték. Az most megállott, alig tiz lépésnyire a manjuémától. Egy pengetésszerű nesz, s a teljes erővel visszahúzott nyilvessző kirepült, a rabló pedig szótlánul bukott arcára. A nyilvessző szívet szúrta át és egy lábnyira nyúlt ki fekete testéből.

Tarzan most a lán cravert asszonyok és gyermekek felé fordította figyelmét. Arra, hogy láncukat megoldja, nem volt elég idő, csak odaszólt nekik, hogy kövessék, ahogy tudják, és ő magához ragadva az elesett őr puskáját és tölténytáskáját, vezette maga után a reménykedő csapatot az erdő felé.

Lassú és nehéz volt az előrehaladásuk, a rabszíjak akadályozták mozgásukat, el-el buktak, s aki elesett, magával rántott másokat is. Egy-egy puskalövés jelezte időnkint, hogy az arabok még mindig üldözik testvéreiket, de alkonyattájban a lövöldözés teljesen

megszűnt és ebből Tarzan azt következtette, hogy az arabok útnak eresztették a néhány bujdosót és visszatértek a faluba. ●

Tarzan titkos örömmel és diadalmosollyal gondolta el, mekkora lesz a dühük, ha felfedezik meggyilkolt örüket és meglátják, hogy foglyaikat valaki elszabadította.

Nagy kedve lett volna elefántcsont prédájukból is elrabolni valamit, hogy növelje ellenségeinek haragját, de nem volt szabad még jobban megterhelnie a szegény, agyonsanyargatott asszonyokat.

Éjfél után volt, mire Tarzan lassan előre haladó karavánjával közeledett ahhoz a helyhez, ahol a minap az elefántok heverték. A benszülöttek ott gyülekeztek egy kis leplezett tűz körül a bóma közepén, hogy ott melegedjenek körülötte és hogy elriasszák az oroszlánokat.

Tarzan halk kiáltással tudatta velük, hogy barát közelít, nem ellenség. Kitoró örömmel fogadták a szercsenek megláncolt rokonaikat. Már rég feladták a reményt, hogy velük és Tarzannal még összetalálkoznak. S most nagy kedvük lett volna egy egész éjen át tartó vígassággal ünnepelni a viszontlátást, Tarzan azonban csendet és pihenőt parancsolt.

Ezt a parancsot nem volt egykönnyű végrehajtani. Az asszonyok föl-föl zokogó jajszóval síratták elvesztett férjeiket, gyermekeiket és folytonos nyögésükkel verték fel az éjszaka csendjét. Tarzan váltig csitítgatta őket, hogy ne árulják el rejtekhelyüket az araboknak, hogy azok meggyilkolják valamennyiüket.

Mikor felderengett a hajnal, Tarzan megmagyarázta a harcosoknak a csatatervét és azok most már vak bizalommal fogadták meg a szavát.

Az asszonyokat és a gyerekeket vagy húsz öreg harcos védelme alatt elindították dél felé. Megmondották nekik, hogy készítsenek ott ideiglenes hajlékot és védő bómát, túskebokrokból, mert az ő harcuk so-

káig fog tartani és egyhamar ne számítsanak a visszatérésükre.

Két órával napkelte után a fekete harcosok ritka gyűrűje vette körül a falut. Az egyik harcos a fák magas ágain kapaszkodott, ahonnan le-le tudott tekinteni a kerítésen át. Egyszerre csak egy manjuéma, a falon belül elesett, egy magasról repülő nyilvesszőtől találva. Semmiféle támadó kiáltás, csataordítás, kevélykedően fenyegető dárdaforgatás nem jelezte előre a támadást, mint ahogy az a vademberek rendes szokása volt. Csak ez a hallgatag halálhírnök, a fák titokzatos lombozata felől.

Az arabok és szolgálók rettentő dühbe gurultak. A kapukhoz rohantak, hogy irtóztató bosszút álljanak, de nem tudták, merre keressék az ellenséget. Az, egy már előre kiszemelt fatörzs védelmébe lopózott és addig nem lőtt újra, míg egy fürkésző szempár nem intett neki, hogy senki se néz az ő fája felé. Háromszor indultak meg az arabok a halálos nyil irányában, de mindannyiszor egy másik nyil jött, és mindig hátulról és szedte a dézsmát soraikból.

Kétségbeesett dühvel indultak neki az erdő alapos átkutatásának. De a feketéket, mintha a föld nyelte volna el. A fejük fölött azonban a hatalmas fák sűrű lombjában, mintha a halál árnyéka lebegett volna. Megint egy manjuéma terült el társai lába előtt és senkise látta, merről érte a halálos nyil. A manjuémákat hamarosan pánik fogta el. Akár előre mentek, akár hátráltak, a veszedelmet nem kerülték el sehol. Hol itt, hol ott botlottak bele elesett társaik hullájába. S mindennél rémítőbb volt az, hogy az egész délelőtt folyamán színét se látták az ellenségnek, csak futó zajokat és recsegéseket hallottak a szélrózsa minden irányából.

Végre visszatértek a falujukba, de ott se volt jobb a helyzet. Hol itt, hol ott, őrző várakozások között egy-egy ember holtan bukott el közülük. A feketék könyörögtek arab uraiknak, hogy hagyják már ott ezt a

rettenetes helyet, de az arabok nem mertek nekiindulni a sötét erdőnek, amelyet egy kegyetlen démon szállt meg és nem akarták még otthagyni a gazdag elefántcsont-prédát, amelyet a faluban találtak.

Végül a zsuppfedeles kunyhókba menekült az egész csoport. Tarzan a falu fölötti fákról látta és megjegyezte azt a kunyhót, amelybe az arab vezetők szálltak és dárdáját, óriási izmainak minden erejével a zsupptetőn keresztül fúrta. Fájdalomordítás jelezte, hogy a dárda elevenbe talált. Ezzel a búcsúköszöntéssel meggyőzte a rablókat, hogy sehol sincs számukra biztonság, aztán visszatért az erdőbe és harcosaival délebbre vonult, hogy ott kipihenjék magukat és új erőt gyűjtsenek. Őrszemeket állítottak a falufelé vezető útakon, de üldözők nem mutatkoztak.

Az elmúlt napon nem érte őket veszteség, még csak sebesülés sem. Az ellenség közül viszont, odavetőleges becslés szerint is legalább húszan estek el a feketék nyilaitól. Harcosait egészen megvadította az öröm és egy diadalmas támadással akarták bevégezni a napot, hogy valamennyi ellenségüket lemészárolják. Már előre örültek a sokféle kínzásnak, és ujjongtak a manjuémák szenvedésein, de Tarzan megtiltotta a támadást.

— Örültek vagytok, — mondotta nekik, — hiszen látjátok, hogy ez az egyedüli mód, ahogy velük végezhethünk, nyílt támadásban megint csak ti pusztulnátok el, legalább is tizenkettő esett el közületek, anélkül, hogy csak egy árva arabot, vagy manjuémát is megöltetek volna! Vagy úgy harcoltak tovább is, ahogy én parancsolom, vagy itthagylak benneteket és visszatérek hazámba.

A négerek megijedtek erre a fenyegetésre és megígérték, hogy pontosan engedelmeskedni fognak, csak ne hagyja ott őket.

— Hát jól van, — mondotta Tarzan. — Ma éjszaka meghúzódnak az elefánt bómában; van egy tervem, amellyel izelítőt adhatunk az araboknak abból,

hogy mi vár rájuk, ha itt maradnak. De ehhez nincs szükségem a ti segítségetekre. Most gyerünk. Ha a nap folyamán megnyugosznak az ellenségeink, éjszaka még rémitőbb lesz nekik a visszatérő veszedelem.

Igy aztán az előző éjjeli táborukba tértek vissza, tüzet raktak, ettek, ittak és százszor is elismételgették a nap kalandjainak történetét. Tarzan éjfélig aludt, akkor felkelt és bekúszott az erdő sötétségébe. Egy órával azután a falu előtti irtás szélére érkezett. Táborotűz égett a cölöpkerítés mögött. A majomember egészen az eltorlaszolt kapunyílásig lopózott, s a nyíláson át kémlelte a tűz előtt járkáló strázsát.

Ijján, nyilain és kötélén kívül, magával hozta azt a puskát is, amelyet az előző napon az őrtől elvett. Egy alkalmas faüregbe rejtette mindezt, könnyedén a földre bocsátkozott a kerítésen belül, éppencsak hosszú kése volt a fegyvere. Az őr fáradtan leült és Tarzan a háta mögé osont, mint a macska, úgy közelített a bóbiskoló ember felé. Két lépésnyire volt most tőle, — még egy perc és a kés a legény szívét döfi át. Tarzan leguggolt, ugrásra készen, mint a dzsungel-állat, mikor az őr, valami finom ösztöntől hajtva, talpraugrott és szembe fordult támadójával.

XVII. A vazirik fehér törzsfője.

Mikor a fekete manjua szeme erre a jelenségre esett és meglátta a majomembert, fenyegető késével, szeme kitágult a rémülettől. Elfelejtette használni a puskát, melyet a kezében tartott, még kiáltó szava is elakadt. Egyetlen gondolata az volt, menekülni a félelmetes fehér vadember elől, a fehér óriás elől, akinek hatalmasan rengő izmain és széles mellkasán a tűz fénye játszott. De mielőtt még segítségért kiálthatott volna, Tarzan rávetette magát, egy acélos kéz szorította meg a torkát s hasztalan vergődött, a szörnyű ujjaktól nem volt menekvés, gyorsan és biztosan szorult ki be-

lőle a pára. Szeme kimeredt, a nyelve kinyúlt, arca ijesztően vörösre vált, görcsös rándulás futott végig a merevedő izmokon és a manjuéma ör mozdulatlanul terült el a földön.

A majomember széles vállaira emelte a holttestet, felvette a legény puskáját és óvatosan lépdelt kedves fája felé. A holttestet magával vitte fel a magasba. Ott aztán leszedte róla a tölténytáskáját meg az ékszereket, azokat is beszorította a fa üregébe, aztán fogta a puskát, elkúszott egy messzire kinyúló faágra, ahonnan jól szemügyre vehette a kúnyhókat. Jól célba vette azt a méhkasszerű alkotmányt, amelyben az arab törzsfőnököt tudta és elrántotta a kakast. Majdnem egyidejűleg, válaszkép, kurta nyögés hangzott el, Tarzan mosolygott, szerencsésen talált.

A lövés után néhány percig csend volt a táborban, aztán csak úgy özönlöttek ki kunyhóikból az arabok és a manjuémák, akárcsak egy raj haragos darázs. Egyébként nem is annyira haragosak, mint inkább rémültek voltak. Az előző nap feszültsége erősen fokozta a félelmet bennük és most ez az egy lövés megrémült agyukban szörnyű képeket ébresztett. Mikor felfedezték, hogy a strázsájuk eltűnt, rémületük még csak fokozódott, vaktában lövöldöztek mindenfelé, hogy így erősítsék a szívüket, Tarzan pedig felhasználta a lövöldözés siketítő zaját és felülről tüzelt a tömegbe.

Igy aztán megint egyikük se sejtette, hogy merről jött az a golyó, amelytől holtan terült el egy újabb társuk. Az arabok alig tudták visszatartani feketéiket, hogy derüre-borura széjjel ne fussanak a dzsungelben, akárhová, csak el ebből a megátkozott faluból. Tarzan egy kis pihenőt engedett nekik, de mikor már egy kissé biztonságban érezték magukat, egyszerre csak iszonyatos nyögést hallatott. A rablók felnéztek a nyögés irányába és akkor a majomember, hatalmasan meglóbálva az ör holttestét, hirtelen közibük lódította. Üvöltve menekült a tömeg, félelemizgatta képzeletükben az ör holtteste, amely széttárt karokkal és lábak-

kal esett közéjük, egy nagy vérszopó állat alakját öltötte fel. Semmire tartóztathatta fel őket többé. Sokan átmásztak a kerítésen, mások meg lerángatták a kapukról a vasrudakat és örült futásban iramodtak az irtáson át a dzsungel felé.

Tarzan jól tudta, hogy lesznek, akik visszatérnek, ahoz az ijesztő testhez és megvizsgálják s meglátják, hogy az csak legyilkolt társuk teteme. Azért csendesen eltűnt, délfelé vette útját, a fák koronáin át a Vaziri táborba.

Csakugyan, az egyik arab nemsokára megfordult és látta, hogy az a valami, ami a fáról leugrott, mozdulatlanul fekszik ott a falu utcája közepén. Óvatosan odamászott és látta, hogy az emberi hulla, s rövidesen felismerte benne az őrt álló manjuémát. Hívására köréje gyűltek a társai s egy percnyi izgatott társalgás után azt tették, amire Tarzan előre gondolt, egyik sortüzet a másik után adták le a fára, amelyről a holttestet ledobták. De az ellenségnek ott már csak hült helye volt.

Az arabok kétségbeesését még csak növelte, hogy a holttesten az erőszaknak egyéb jele nem volt, mint az óriási ujjnyomok megduzzadt nyakán. Tehát még benn kerítéses falujukban is megháborgatta őket a retentő ellenség. És pusztá kézzel el tudta pusztítani fegyveres örüket. Ez meghaladta értelmük határait. Most már nemcsak a babonás manjuémák tulajdonították balszerencséjüket természetfeletti hatalmaknak. Álmatlanul várták be a hajnalt és azt a pár manjuémát, aki még kitart itt az arabok mellett, csak azzal tudták maradásra birni, hogy pitymallatkor azonnal útnak indulnak saját országuk felé.

Ugy történt aztán, hogy Tarzan és harcosai, amikor másnap visszatértek, hogy nyílt támadással foglalják vissza falujukat, látták, hogy mint készülődnek a fosztogatók távozásra. A manjuémákat megrakták az elefántcsontzsákmánnyal. Tarzan gonoszul nevetett, mert tudta, hogy nem fogják messzire vinni azt. De

csakhamar olyan készülődést vettek észre, amely felkeltette az aggodalmukat. Néhány manjuéma, a még égő tábortűznél fáklyákat gyujtott, hogy felégessék a falút.

Tarzan egy magas fa tetején gubbaszkodott, néhány száz jardnyira a kerítéstől. Hirtelen ötlettel kezéből tölcsért alkotva, rettentő hangon lekiáltott arabul: aki a falút felgyujtja, halál fia!

Vagy tízszer ismételte üvöltve ezt a fenyegetést. A manjuémák haboztak, végre egyikük a tábori tűzbe hajította fáklyáját. A többiek is követni akarták példáját, de egy arab tiszt, vasbottal a kezében, néhányukra hatalmas csapást mérve, hajszolta őket a kúnyhók felé.

Tarzan ekkor vállához emelte az araboktól zsákmányolt puskáját, gondosan célzott és lőtt. Az arab tiszt holtan rogyott össze és a manjuémák veszett kiáltással elhajigálva fáklyáikat, rohantak ki a faluból.

Tarzan láthatta, amint kirohantak a dzsungel irányában, miközben előbbi parancsolóik a földön térdelve rájuk sütötték puskájukat.

Most már az arabok is belátták, hogy nem tehetnek egyebet, mint megszökött rabszolgáik. Feladták azt a szándékukat, hogy felgyujtsák az átokverte helyet, de magukban megesküdtek, hogy olyan harci erővel térnek vissza, amely az egész környékről el tudja seperni az utolsó ember nyomát is.

A megriasztó hang tulajdonosát hiába kémelelték, köröskörül. Bár rögtön sortüzet adtak abba az irányba, amelyből a lövés füstjét a fa lombja közül felszállni látták, a tüzelés hatásának semmiféle eredménye nem mutatkozott.

Tarzan, mihelyt a fegyverét elsütötte, villámgyorsan szökött tovább a földre ugorva s a mintegy száz jardnyi távolságban álló fa gallyai közt vonult meg.

Eszébejutott, hogy még jobban is megtréfálhatja a fosztogatókat. Most újra, másfelől hangzott el a fenyegető kiáltás: dobjátok le az elefántcsontot, holt embe-

reknek nincs szükségük prédára. Néhány rabszolga, akit az arabok korbácsa még ott tartott, le akarta tenni rakományát, de ezt már nem tűrhették a kapzsi arabok. Hangos gyalázkodással rászegezték fegyverüket a teherhordókra, rögtöni halált ígérve annak, aki le meri tenni terhét. Ezt a kincset érő vagyont nem fogják itt-hagyni, inkább ott pusztulnak valamennyien.

Igy vonultak el tehát a vazirik falujából. Rabszolgáik vállán ott volt az elefántcsont, elegendő akár hús király váltságdíjául. Északnak tartottak, arra a kikutatlan területre, amely a Kongó mögött terül el, a nagy erdő legmélyebb mélyén. Két oldalt pedig kísérte őket a láthatatlan és engesztelhetetlen ellenség, a fekete vaziri harcosok, akik Tarzan parancsai szerint helyezkedtek el a legsűrűbb bozótban.

Nagy ívekben állottak, s amint az oszlop elhaladt, egy-egy nyíl, vagy súlyos lándzsa teljes biztonsággal döfött át, vagy egy manjuémát, vagy egy arabot. Azután előre rohantak a vazirik, hogy újra lesbe álljanak. S a súlyosan megterhelt fosztogatóknak lassan haladó csapatja állandó rettegésben, folytonos veszteségek között haladt tovább. Küzködve, rabszolgáikat nagy nehézséggel tartva féken, meneteltek az arabok és éjszakára egy kis folyómelletti tisztáson hevenyészett bómát szerkesztettek és ott ütöttek táborn.

Alig állították fel őreiket, golyó süvített el a fejük felett és az egyik őr földre bukott. Mégis, a fehér ember makacs kapzsiságával ragaszkodtak az arabok még mindig a zsákmányukhoz és hajnalban megint csak összeszedték demoralizált manjuémáikat, hogy szedjék fel a halálos terhet és bukdácsoljanak tovább előre, a dzsungel rémei közt.

Három napig bírta még a ritkuló csapat a veszedelmet, minden órának megvolt a halált hozó nyila, vagy dárdája, minden éjszakának a nyugalomát láthatatlan golyók süvöltése verte fel s az őrszolgálat egyenlővé vált a halálos ítélettel.

A negyedik nap reggelén az arabok kénytelenek

voltak lelőni két szerezcsent, csak úgy tudták rákényszeríteni a többit, hogy a gyüölött elefántcsontot tovább cipeljék. Mikor a hátukra rakták azt, egy tiszta erőteljes hang szólalt meg a dzsungel felől: — Ma valamennyien meghaltok, manjuémák, ha le nem teszitek az elefántcsontot. Ne túrjátok kegyetlen uraitok zsarnokságát, végezzetek velük, és mi kegyelmesek leszünk hozzátok. Velünk jöhettek a falunkba s ott biztonságban és békében lesztek. Támadjátok meg uraitokat, ha nem teszitek, halál vár mindannyitokra!

Amint a hang elhalt, a rablók úgy álltak ott, mintha kővé meredtek volna. A manjuémák egymásra néztek, tétován, szemük vadul forgott, csak azt várták, hogy valaki megkezdje a lázadást. Vagy százötvenen voltak feketék, mind fegyveresen, arab uraik közül mintegy harminc volt még életben.

Az arabok összetömörültek, s a sejk kemény hangon adta ki parancsait a manjuémáknak, hogy folytassák útjukat. Puskáját rájuk emelve, felhúzta a kakast. De ebben a percben az egyik fekete eltökélten ledobta terhét, puskáját előrántva vaktában lőtt a fehérek csoportja felé. A tábor egyszerre káromkodó, üvöltő démonok tömegévé vált, amelyben puskával, késsel, pisztolylyal verekedtek egymás ellen. Az arabok bátran védték életüket, de a dzsungel felől is áradt feléjük a nyilak és dárdák özöne s tíz perccel azután, hogy az első teherhordó ledobta rakományát, az utolsó arab is halott volt.

A beálló csendben Tarzan újra szólt a manjuémákhoz: Vegyétek fel az elefántcsontot, hordjátok vissza a faluba, ahonnan elloptátok. Nem lesz többé bántó dástok.

Egy percig haboztak a manjuémák, nem volt inyükre, hogy újra megtegyék a nehéz, háromnapos utat. Suttogva tanakodtak egymással, s egyikük a dzsungel felé fordult, kiáltva szólítottatta azt a hangot, mely a lombozat közül beszélt hozzájuk.

— Honnan tudhassuk, nem fogtok-e legyilkolni, ha megint visszamegyünk a falutokba?

— Semmitse tudhattok, csak azt, hogy megigértük nektek és azt is tudjátok, hogy a hatalmunkban vagytok, és nyomban a halál fiait, ha az elrabolt kincset vissza nem cipelitek. Tegyétek meg, amit parancsolunk, és ne haragítsatok tovább.

— Ki vagy te, aki arab parancsolóink nyelvén szólsz hozzánk? — kérdezte a manjuémák szóvivője, — hadd lássunk szemtől-szembe, majd azután válaszolunk.

Tarzan kilépett a sűrüből, mintegy húsz lépésnyire tőlük.

— Nézzetek ide, — mondotta. — Mikor a szerecsenek megpillantották, aggodalom fogta el őket, mert még sohase láttak fehér vadembert, és elálmélkodtak óriás alakján és hatalmas izmain.

— Ne féljete, — mondotta Tarzan. — Mindaddig, amíg teljesítitek parancsaimat és nem tesztek kárt az embereimben, mi se bántunk benneteket. Szedjétek fel az elefántcsontot és vigyétek vissza békességben a falunkba, különben ugyanúgy pusztultok tovább is, mint az elmúlt három napon.

A manjuémák rövid tanakodás után, a három nap gyötrelmes emlékétől indítva, csakugyan felszedték a rakományt s a vazirik faluja felé vették utjukat. A harmadik nap végén bevonultak a falu kapuján, ahol a még életben maradottak üdvözölték győztesen visszatérő társaikat.

Tarzannak egész tekintélyére szüksége volt, hogy megakadályozza a vazirikat a bosszúállásban és megvédje a manjuémákat, akiket széjjelmarcangoltak volna fogaikkal és körmeikkel. De végre felülkerekedett okos és parancsoló szava hatalma s a hála és bámulat érzése, amellyel a vazirik nagy fehér megmentőjükre néztek.

Igy végre hajlottak szavára s megengedték az emberevőknek, hogy békén megpihenhessenek kerítésükön belül.

Azon az éjjelen nagy diadalmi tornát rendeztek győzelmük ünneplésére és megejtették az új törzsfő megválasztását.

Az öreg Vaziri halála óta hallgatólagosan Tarzannak engedték át a főhatalmat, s vezetése alatt olyan sikereket értek el, hogy szóba sem került más vezér kiszemelése. Csak a minap is tapasztalták, hogy milyen végzetes következményei volnának annak, ha a különös fehér ember tanácsaival szembehelyezkednek. Hiszen maga Vaziri is belehalt a szófogadatlanságába.

A legelőkelőbb harcosok körben ültek egy kicsi tűz mellett, hogy meghányják-vessék azok viszonylagos érdemeit, akik most Vaziri helyének végleges betöltésénél szóba jöhettek. Busuli szólalt meg először:

— Amióta Vaziri meghalt s nem hagyott maga után fiúutódot, csak egy embert ismerünk, aki alkalmasnak bizonyult arra, hogy jó királyunk legyen, csak ő vezethet bennünket eredményesen a fehérek puskái ellen és ő szerzett nekünk könnyű győzedelmet egyetlen életvesztése nélkül. Csak egyetlenegy van ilyen, az a fehér ember, aki az elmúlt napok harcaiban diadalra vezetett bennünket.

Busuli talpraugrott és magasra emelt lándzsával, félig meghajtott testtel lassú táncot lejtett Tarzan körül, lépteinek ritmusában dalolva hozzá: Vaziri, a vazirik királya! Vaziri, az arabölő! Vaziri, a vazirik királya!

Egymásután csatlakozott hozzá a többi harcos, belérendült az ünnepélyes táncba és ezzel tanusította, hogy ő is elfogadja királyul Tarzant.

Az asszonyok a kör szélén ültek keresztbe tett lábbal és tom-tomjaikat verdesték, kezükkel csapdos-tak a táncolók lépéseinek ütemére s a maguk hangját vegyítették a harcosok dalába. A kör közepén pedig ott ült Tarzan, a dzsungel fia, — Vaziri, a vazirik királya.

Neki is, mint elődeinek fel kellett vennie a törzs nevét.

Mind gyorsabban perdült a táncolók lépése, az asszonyok teli torokkal sivitva, hol felálltak, hol lebo-

rultak a földig. A lándzsákat keményen rengették, a táncolók, amint lehajoltak és pajzsaikat a keményre tiprott földhöz verdesték s az egész jelenet olyan ősemberi és vad volt, mintha az emberiség homályos kezdete idején megszámlálhatatlan évezredek előtt játszódott volna le. Mind izzóbb lett a hangulat, végre a majomember is talpra ugrott és csatlakozott a vad szertartáshoz. A fénylő fekete testek között ott szökdelt fehér alakja és üvöltött és rengette hatalmas lándzsáját ugyanolyan veszett önkívületben, mint vadember társai. Civilizációjának minden maradványa lefoszlott róla, igazi ősemberként élvezte vad életének szabadságát és örült új királyi méltóságának.

Vajjon, ha a finom s bájos de Coude grófné így látta volna, ráismert volna-e az elegánsan öltözött lovagias fiatalemberre, akinek előkelő vágású arca és gavalléros modora néhány hónappal azelőtt annyira meghódította? És Jane Porter, ugyan szerette volna-e még továbbra is ezt a vad harcos főnököt, aki mezítelenül járta táncát mezítelen alattvalói sorában? És mit szoltak volna vajjon peer társai a Lordok Házában, ha valaki megmutatta volna nekik ezt a táncoló óriást, bárbar fejdíszével és termésarany ékszereivel, — mondván: Ime, nemes lordok itt van John Clayton, Lord Greystoke!

XVIII. A halál sorsjátéka.

Jane Porter volt az első, aki a „Lady Alice“ hajótörése után a mentőcsónakban felébredt. A társaság többi tagjai görcsösen összehúzódva, kábult álomban pihentek a bárka fenekén.

Mikor a lány tudatára ébredt annak, hogy elszaktak a többiektől, aggodalom fogta el, ránehezedett a magányosság és tehetetlenség érzése a nagy óceán közepén és semmiféle reményt nem látott a jövőben. Biztosra vette, hogy elvesztek és, hogy segítségnek semmi lehetősége sincs.

Csakhamar Clayton is feleszmélt. Eltartott néhány percig, amíg össze tudta szedni gondolatait, felismerte helyzetét és visszaemlékezett az előző éjszaka szerencsétlenségére. Végül a lányra esett zavart tekintete.

— Jane! Hála Istennek, hogy együtt vagyunk!

— Teljesen egyedül vagyunk, — mondta egykedvűen a lány, és apatikus mozdulattal mutatott a horizontra.

Clayton végig kémlelte a víz színét minden irányban. — Hol lehetnek a többiek? — kérdezte, — nem sülyedhettek el, hiszen nem volt nagy hullámverés és valamennyien a felszínen voltak, amikor a yacht elmerült, én láttam őket.

Aztán felébresztette a többieket és megmagyarázta súlyos helyzetüket.

— Nem baj, hogy a csónakok szétszéledtek, uram, — mondta az egyik matróz, valamennyi el van látva élelemmel, e tekintetben nem szorulnak egymásra. Ha vihar lenne, nem sokat segíthetnének egymásnak. Ellenben így szétszórva az óceánon, több reményük van arra, hogy felszedik őket és megindítják a keresést.

Belátták, hogy a matrónak igaza van és ez a gondolat egy kissé megvígasztalta őket. De csakhamar újra elborult a kedvük, mikor elhatározták, hogy kelet felé fognak evezni, a szárazföld felé, és kiderült, hogy a matrózok a csónak mindkét evezőjét a tengerbe ejtették, mikor erőt vett rajtuk a kimerültség.

Haragos szavak és szemrehányások zudultak feléjük és Claytonnak csak nagynehezen sikerült lecsillapítani a felháborodott embereket. A következő percben azonban monsieur Turan majdnem újabb veszekedést idézett elő, mert csipős megjegyzéseket eresztett meg az angolok butaságáról általában, különösen az angol matrózok megbízhatóságáról.

— Ugyan, ugyan, — bajtársak, — szólalt meg az egyik legény, Tomkins, aki nem vett részt a viszálykodásban. — Ez a piszkálódás ugyan nem segít rajtunk.

Minek jártatjuk a szánkat. Okosabb, ha eszünk, míg van, mit.

— Na, ez csakugyan nem rossz gondolat, — mondta monsieur Turan, s odaszólt az egyik matrónak: hozza csak ide azokat a konzervdobozokat.

— Hozza el maga, — felelte kurtán a matróz, — itt ugyan ne parancsolgasson senki, legkevésbé egy pökhendi idegen.

A vége az lett, hogy Claytonnak kellett elhoznia a pléhdobozokat, amire azonban újabb veszekedés következett, mert az egyik matróz megvádolta Claytont és monsieur Turant, hogy maguknak akarják biztosítani az élelmiszerek oroszlánrészét.

— Valakinek át kellene vennie a csónak parancsnokságát, — mondta Jane Porter, felháborodva ezen a szégyenletes villongáson. — Elég baj, egyedül lenni az Atlanti-óceánon egy rozoga csónakon, miért tetézzük a bajunkat még folytonos egyenetlenséggel. Válasszának maguk közül egy vezetőt s aztán annak engedelmeskedjenek. Itt még nagyobb szükség van a fegyelemre, mint egy ép hajón.

Meg volt győződve róla, hogy Clayton legény lesz a talpán minden körülmények között, most elcsodálkozott, hogy nem látta olyan férfinak, aki egy szokatlan és veszedelmes helyzettel is meg tud birkózni, bár igyekezett elhárítani mindent, ami fokozhatta a kellemetlenségeket. Átengedte a pléhdobozokat a matrózoknak, mikor látta, hogy azok nem szívesen látják, ha ő nyitja ki őket.

A lány szavai egy kis csendet teremtettek, a férfiak elhatározták, hogy a két hordó vizet és a négy konzervdobozt kétfelé osztják, egyik felét a három matrónak adják, a másikat a három utasnak.

Igy a kis társaság két táborra oszlott s mindkét részen nekiláttak, hogy kinyissák a dobozokat és szétosztás az ételmet. A matrózoknak sikerült először kinyitni az egyik dobozt s a felhangzó szitkok és dühkitörések hallatára Clayton megkérdezte, hogy mi a baj.

— Baj! — ordította az egyik matróz, sokkal rosszabb, ez a pléhdoboz tele van petróleummal!

Clayton és monsieur Turan lázasan feszítették fel a maguk dobozát, de ugyanazt a szörnyű valóságot tapasztalták ők is. Nem élelem volt benne, hanem petróleum s amint a dobozokat sorra kibontották, haragos felkiáltások jelezték, hogy a hajón nincs egy falat élelem se.

— Még az a szerencse, hogy nem a vizeshordók voltak petróleummal töltve, — kiáltotta Tomkins, — könnyebb ellenni étel, mint ital nélkül. Legrosszabb esetben megehetjük a cipőnk talpát, de inni csak ihatnánk belőle.

Közben a másik matróz lyukat fúrt az egyik vizes hordóba, társa odatartott egy fémpoharat, kissé megbillentette a hordót, hogy önthessen belőle. Vékony, fekete sugár ömlött lassan a keskeny nyíláson át a pohár fenekére. A matróz hangos nyögéssel ejtette vissza a hordót s némán bámult a száraz fekete anyagra.

— Puskapor van a hordóban, — mondta halkan a matróz, — és csakugyan úgy volt.

— Petróleum és puskaapor! Sapristri! — kiáltotta monsieur Turan, — ez aztán gyönyörű étrend hajótörött tengerészeknek.

Az a tudat, hogy sem eledel, sem ital, nincs a csónakban, egyszerre megszázszorozta az éhség és szomjúság kínjait és szerencsétlenségük a maga teljes komolyságában súlyosodott rájuk.

A helyzet óráról-órára rémesebb lett, égő szemek kutatták végig a látóhatárt, míg végre a kimerült figyelmük egymásután kerültek el a csónak fenekén s ott kábult álmoktól zaklatott szendergéssel enyhítették az ébrenlét gyötrelmeit.

A tengerészek bőrvüket, cipőiket és sapkájuk bélést harapdálták kínjukban, bár Clayton és Monsieur Turan, mindent elkövettek, hogy megértessék velük, mennyire fokozza az majd még kínjaikat.

— Elgyengülve és reményük vesztetten várták a ha-

lált, a kegyetlen tropikus nap sugarai alatt. Az első napok szakgató fájdalmait az urak egyre tompábban érezték, de a matrózok kínjai annál rettenetesebbek voltak. Tomkins volt az első, aki összeroskadt. Irtózatos görcsök között halt meg, egy héttel azután, hogy a „Lady Alice“ elmerült. Eltorzult arca négy óra hosszat vigyorgott a csónak túlsó végén levőkre, míg végre Jane Porter nem bírta tovább a dolgot.

— Nem lehetne azt a testet a tengerbe dobni, William? — kérdezte. Clayton nagynehezen felkelt és a holttestem felé vánszorgott. A két életben maradt tengerész baljóslatúan fénylő szemekkel vizsgálta. Hiába erőlködött az angol, hogy felemelje a holttestet a csónak szélén, nem győzte erővel. — Segítsen, Wilson, — mondotta.

— Mért akarja kihajítani? — kérdezte az kellenül.

— Meg kell tennünk, amíg még telik az erőnkből, — felelte Clayton, — holnap már borzalmas szaga lesz a perzselő napon.

— Ugyan, hagyja csak békében, — morogta Wilson, — szükségünk lesz még rá, a holnapi nap előtt.

Clayton csak lassan eszmélt rá, hogy mire gondol a matróz.

— Uristen! — suttogta rémült hangon, — csak nem akarja...

— Mért ne? — morogta Wilson, — mi még megélhetünk, ő pedig halott, neki egészen mindegy.

— Jöjjön csak ide, Turan, — mondotta az orosz felé fordulva, — ha nem szabadulunk meg ettől a holttesttől, itt olyasmi történik, ami még rosszabb, mint a halál. Wilson gépiesen feltápáskodott, hogy megküzdjön a holttestért, de mikor még pajtása, Spider is Clayton pártjára állott, megadta magát és mohó szemmel nézett a tetem után, melyet a három férfi közös erőlködéssel hengerített a tengerbe.

Egész nap azontúl Wilson folyvást Claytonra bámult és szemében az örület lángja égett. Estefelé, amint

a nap a tengerbe hanyatlott, elkezdett magában nevetni és mormogni és közben folyton szemmel tartotta Clayton-t. Mikor már egészen besötétedett, Clayton még mindig magán érezte ezeket a rémes szemeket. Nem mert elaludni, de nagy kimerültségében csak folytonos erőlködéssel tudta ébrentartani magát. Örökkévalónak tetsző kínlás után a feje lehanyatlott és elaludt. Nem tudta, meddig tarthatott az eszméletlensége, mikor egyszerre csoszogás ébresztette fel. A hold már feljött s amint Clayton kinyitotta ijedt szemét, a matrózt pillantotta meg, amint fölébe hajolt vigyorgó szemmel s duzzadt nyelvét rá öltögette.

Jane Portert is felébresztette ez a gyenge nesz s rémülten kiáltott fel, amikor a rettenetes alak Claytonra vetette magát. Mint a vadállat, fogával zsákmányának a torkát kereste, de Clayton, gyengesége dacára, távol tudta tartani magától a félőrült ember száját.

Jane Porter kiáltására Turan és Spider is felébredtek. Látva az ijedelem okát, a két férfi odamászott Clayton megmentésére s úgy hármásban sikerült nekik megfékezni és a csónak fenekére hajítani eszeveszett társukat. Az néhány percig ott feküdt, fogát viscsorgatva és röhögve, aztán hirtelen, mielőtt megakadályozhatták volna, vérfagyasztó kiáltással felemelkedett és a tengerbe ugrott.

A rettenetes feszültség és izgalom még jobban le-törte a pár életben maradt embert. A szélesmellű Spider zokogott, mint a gyermek, Jane Porter lehunytt szemmel imádkozott, Clayton halkán káromkodott, monsieur Turan pedig, fejét a kezébe hajtva, gondolkodott. Elméltetésének eredményeként másnap reggel a következő indítványt tette Claytonnak és Spidernek:

— Uraim, önök látják, hogy milyen sors vár ránk, ha még egy, vagy két napon belül ránk nem akadnak. Hogy erre kevés a remény, az világos. Mert hiszen napok óta egyetlen füstoszlop se mutatkozott a láthatáron. Nincs más választásunk, csak ez: Vagy együtt

halunk meg mindahárman, vagy egyikünket fel kell áldozni, hogy a többiek még megmenekülhessenek. Megértenek engem?

Jane Porter megrémült, mikor ezeket a szavakat hallotta. Ha egy szegény tudatlan matróz teszi ezt az indítványt, talán nem lepte volna meg annyira. De hogy ez az ember áll elő vele, aki mindig a finom és művelt gentlemant adta, az szinte képtelenség volt.

— Hát akkor inkább együtt halunk meg, — mondotta Clayton.

— Ezt majd a többség dönti el, — felelte monsieur Turan, — s minthogy csak mi hármunk egyikéről lehet szó, mi fogunk határozni. Miss Porter nem forog veszedelemben.

— Hogy állapítsuk meg, ki legyen az első? — kérdezte Spider.

— Ezt sorsolással egész jól meg lehet állapítani, — felelte Turan úr. Van egy pár frank a zsebemben, kiválasztunk egy bizonyos dátumot és aki azt a dátumot húzza, az lesz az első.

— Nem akarok tudni az ilyen ördögi tervről, — mormogta Clayton, — még mindig lehetséges, hogy megpillantjuk a szárazföldet, vagy megment egy hajó.

— Ön is azt fogja tenni, amit a többség határoz, — mondotta fenyegető hangon monsieur Turan, — vagy pedig éppen ön lesz az első, minden sorshúzás nélkül. Gyerünk urak, szavazzunk a tervről. Én mellette szavazok. Hát maga Spider?

— Én is, — felelte a matróz.

— Tehát ez a többség akarata, — jelentette ki monsieur Turan. — Most ne vesztegessük az időt, hanem húzzunk sorsot. Hogy három ember esetleg megélhessen, egyikünknek néhány órával hamarabb kell meghalnia, mint ahogy különben elpusztulna.

Ezzel hozzálátott a halálos sorsjáték előkészítéséhez, miközben Jane Porter tágranyílt szemekkel irtózva gubbasztott a padon, várva a történeendőket.

Monsieur Turan kiterítette kabátját a csónak fe-

nekére és egy csomó pénzdarab közül kiválasztott hatot. A másik két férfi előrehajolt, hogy megvizsgálják a pénzdarabokat, végül Turan odaadta őket Claytonnak.

— Nézze meg gondosan, — mondotta, — a legrégebb keltezés 1875 és csak egy van ebből az évfolyamból. Clayton és a matróz szemügyre vettek minden egyes pénzdarabot, más különbséget nem tudtak közöttük fölfedezni, mint a dátumot. Azt nem tudták, hogy monsieur Turan, mint hamiskártyás, olyan finom tapintató érzékre tett szert, hogy pusztá érintésből is meg tudta különböztetni még a kártyák lapjait is. Az 1875-ös frank egy hajszállal vékonyabb volt, mint a többi, de se Clayton, se Spider nem tudta volna ezt megállapítani mikrométer nélkül.

— Milyen sorrendben húzzunk? — kérdezte Turan, aki régi tapasztalatból tudta, hogy a legtöbb ember sorsjátékban szívesebben húz később, legszívesebben utoljára. Különösen akkor, ha a nyeremény valami kellemetlen dolog.

Monsieur Turannak meg volt a maga oka, hogy inkább előbb húzzon s így, amikor Spider utolsónak akart maradni, nagy kegyesen vállalkozott, hogy ő kezdi meg a sorshúzást. Csak egy percig volt a keze a kabát alatt, de azok a gyors ügyes ujjak, végig tapogatták az összes pénzeket és ellökték a végzetes darabot. Mikor kihúzta a kezét, egy 1888-as frankot tartott benne.

Claytonon volt a sor. Jane Porter előrehajolt, izgalom és ijedtség ült az arcán, míg annak a férfinak a keze, kinek feleségül ígérkezett el, a kabát alatt motoszkált. Csakhamar előtűnt a kéz és benne a frank. Egy pillanatig nem mert odanézni, de monsieur Turan, ki előrehajolva meglátta a dátumot, felkiáltott, hogy biztonságban van. Jane Porter remegve hanyatlott a csónak oldalához. Ha most Spider se húzza ki a rettenetes dátumot, újra kezdődik az egész.

A matróz keze már a kabát alatt volt, homlokáról

a verejték gyöngyözött. Reszketett, mintha a hideg rázná. Káromkodott, hogy minek választotta az utolsó húzást, hiszen a menekülés esélye most úgy állott, mint három az egyhez, holott monsieur Turané öt az egyhez és Claytoné négy az egyhez volt.

Az orosz nagyon türelmesen várt, abban a nyugodt tudatban, hogy ő úgyszólván biztonságban van, akár kihúzzák a végzetes dátumot, akár nem.

Mikor a matróz kihúzta a kezét és ránézett az egyfrankosra, szédülten rogyott a csónak fenekére. Clayton és Turan odasiettek, a férfi mellett ott feküdt a kezéből elgurult pénzdarab. Nem volt rajta a fatális dátum, de a rémitő feszültség úgy hatott Spiderre, mintha csak a halálos darabot húzta volna.

Ujra kellett kezdeni az egész eljárást. Az orosz megint csak közömbös pénzt húzott és Clayton nyúlt a kabát alá. Spider táguult szemmel figyelte a sorsdöntő húzást. William Cecil Clayton, lord Greystoke szorosán megmarkolta a pénzdarabot és nem merte kinyitni öklét.

— Gyorsan! — sziszegte Spider: Istenem! lásuk már.

Spider volt az első, aki meglátta a dátumot és mielőtt még valaki sejthette volna szándékát, fölkelte s a vízbe vetette magát, örökre eltűnve az örök mélységben.

A rettentő feszültség után kimerülten feküdtek a csónakban a hátramaradottak, gyengeségük, reménytelenségük nőttön-nőtt.

Végre monsieur Turan odakúszott Clayton mellé.

— Mégegyszer sorsot kell húznunk, különben annyira elgyengülünk, hogy enni se tudunk.

Clayton már alig volt ura szavának. Jane Porter ajkát három nap óta nem hagyta el hang. Clayton tudta, hogy haldoklik. Akármilyen szörnyű volt is a gondolat, Clayton mégis azt remélte, hogy az ő, vagy Turan feláldozása árán még újabb erőt gyűjthetne Jane és azért rögtön beleegyezett az orosz javaslatába.

Éppenúgy húztak, mint az első alkalommal és az eredmény nem lehetett kétséges. Az 1875-ös frank végül is Clayton kezébe került. Az orosz szó nélkül kihúzta a zsebkését és megpróbálta kinyitni.

— Nem várhatnánk estig? — kérdezte Clayton, — nekem már mindegy, de ennek a lánynak nem szabad látnia. Tudja meg, úgy volt, hogy férj és feleség leszünk.

Monsieur Turan arcán a mohó kívánság csalódásra vált.

— Jól van, — mondta aztán habozva, — nincs messze az este. Vártam annyi nap óta, várhatok még néhány órát.

— Köszönöm, barátom, — suttogta Clayton — oda-kúszott a lányhoz, hogy vele töltsön még néhány órát. Jane nem volt eszméletén és a férfi örült, hogy úgy van. Megfogta a kezét és száraz ajkához emelte. Sokáig csókolgatta a lesóványodott, karomszerű valamit, amely valamikor Baltimore egyik viruló szépségének imádott fehér keze volt.

Sötét volt már s alig vette észre, de csakhamar ráeszmélt mindenre, mikor egy hang szólalt meg az éjszakában.

Az orosz hívta őt végzete felé. Háromszor kísérelte meg Clayton, hogy kezén és térdén odacsússzon, ahol a halál várta, de az elmúlt órák úgy elgyöngítettek, hogy nem jutott el odáig.

— Már csak maga lesz kénytelen értem jönni, — mondotta gyöngé hangon. Nagyon fogytán van az erőm.

— Saprستي! — motyogta monsieur Turan, — ön ki akar engem játszani!

Clayton hallotta, hogy botorkál a másik a csónak fenekén, majd kétségbeesett nyögés hallatszott.

— Már késő, — jajgatott az orosz, a térdemre se tudok felállni. Becsaptál engem, angol kutya!

— Hazugság — válaszolt Clayton, — mindent elkövettem, hogy előbbre csússzam, és újra megpróbálom,

tegye meg ön is, talán a fél útat még megtudjuk tenni mindaketten.

Mindketten megfeszítették erejüket, hogy egymás felé közelítsenek, nagysokára sikerült az angolnak feltámaszkodni, de az első mozdulatnál az arcára bukott. Hanyat fordult s ott hevert, a csillagokat nézve és hallgatta az orosz kínlódó botorkolását és zihálását. Ugy tetszett neki, mintha egy örökkévalóságig tartana ez a közeledés s várva-várta, hogy véget érjen a nyomorúsága. Egészen közelből hallotta már az oroszzt, de mind hosszabb szünetek ékelődtek annak erőlködései közé, végre hallott egy csuklásszerű nevetést, valami megérintette az arcát és akkor elvesztette az eszméletét.

XIX. Az aranyváros.

Ugyanazon az éjszakán, mikor Tarzan, a dzsungel fia, a vazirik törzsfője lett, kétszáz mértföldnyire tőle, egy kis csónakban haldoklott az a nő, akit szeretett.

Míg Tarzan vadember társai között táncolt mezítelenül s a tűzfény megvilágította acélos termetét, addig az a nő, akit szeretett, csontig lefogyva, az éhhalált megelőző vonaglások között vergődött.

Tarzan néhány harcosával elkísérte a manjuémakat az északi határig, amint azt megígérte volt. Mielőtt elbocsátotta őket, megígértette velük, hogy soha többé a vazirik ellen expedíciót nem indítanak. Ezt szívesen meg is ígérték, semmi kedvük se volt még egyszer szembeszállni az új vaziri törzsfő harcmódorával.

Tarzan, mihelyt visszatértek a faluba, hozzáfogott egy expedíció előkészítéséhez, hogy felkutassák a rombadőlt aranyvárost, amelyet még Vaziri írt le neki. Kiválasztotta ötven legderekabb harcosát, csupa olyat, aki szívesen elkísérte őt a fárasztó útra és lelkesen vállalta az ismeretlen ellenséges ország veszedelmeit.

Tarzan nem tudta kiverni a fejéből a mesés kin-

csek képét, amióta Vaziri elmondta egykori különös hadjáratuk kalandjait. Kalandvágý és az arany utáni kívánczóság egyaránt ösztökélte erre a kirándulásra, nem felejtette el azt a varázst, amelyet a sárga fém a civilizált világban gyakorol. Hogy mit csinálna egy nagy aranykinccsel itt a vad Afrika szívében, azon most nem sokat töprengett. Mégis csak izgatta az a csodatevő hatalom, amelyet az arannyal összefüggésben látott.

Igy tehát egy gyönyörű tropikus reggelen a vazirik törzsfője, ötven jól termett harcos élén megindult kaland és kincs után. Napokig meneteltek az egykori úton, a leírt folyókat, hegytetőket és forrásokat keresve, míg végre, a huszonötödik nap végén tábort ütöttek egy hegyoldalon, amelynek tetejéről remélték, hogy megláthatják a csodálatos kincses várost.

Másnap korán reggel indultak el és majdnem dél volt, mikor Tarzan a kapaszkodó harcosok ritka sorának élén, megmászta az utolsó sziklacsúcsot és a hegytető egy kis lapályán állapotodott meg.

Mindkét oldalról ezer lábbal magasabb hegycsúcsok emelkedtek, mint a hágó, amelyen át a tiltott völgybe behatoltak. Mögöttük terült el az a lombos völgy, melyen át napok óta haladtak s azon túl az alacsony hegylánc, mely országuk határát jelezte.

De előttük olyan látvány tárult fel, amely Tarzan figyelmét teljesen lekötötte. Emitt egy pusztá völgy, sekély, keskeny, körülötte nagy dombok, messze a völgy legtávolabbi oldalán egy hatalmas városnak tetsző valami, nagy falak, magas tornyok, minarettek, s a napfényben vöröslő és sárgálló kupolák halvány körvonalai. Tarzan szemében csodálatos szépségűnek tetszett ez a város és képzelete benépesítette széles utait és nagy templomait boldog és tevékeny emberek tömegeivel.

Egy óra hosszat pihent a kis expedició a hegytetőn, aztán elindította őket Tarzan a völgy felé. A völgybe érkezve már gyorsabban haladhettek és még nem ál-

dozott le a nap, mikor megérkeztek az ódon város falai alá.

A külső fal vagy ötven láb magas lehetett ott, ahol nem dőlt romba. S ott, ahol letöredezett, ott is legfőbb tíz, vagy húsz lábbal volt alacsonyabb. Hatalmas védelmet alkottak romlott állapotukban is. Itt-ott részek mutatkoztak a falon és Tarzannak úgy tetszett, mintha mögöttük mozgó lények volnának, akik talán lesik is őket védőbástyáik mögül. Gyakran láthatatlan szemek pillantását érezte magán, de egyszer se tudott meggyőződni róla, hogy nem képzelődés-e az egész.

Ezen az éjszakán a városon kívül táboroztak.

Éjfél tájban éles sikoltás ébresztette fel őket, amely a nagy falon túlról jött. Egész magas hangon kezdődött ez a kiáltás és mind alább szállt, végre borzalmas nyögésekben végződött. A feketéket egészen megbénította ennek a hangnak az iszonyata és sok időbe telt, míg végre újra lecsendesedtek és elaludtak.

Még reggel is rémülten gondoltak vissza erre az éjszakai hangra és irtózó pillantást vetettek az előttük meredő építményre.

Tarzannak össze kellett szednie minden tekintélyét és hatalmát, hogy a feketéket további előrehaladásra bírja, de arra a fenyegetésre, hogyha cserben hagyják főnöküket, ő egymagában indul neki a félelmes városnak, mégis elröstelkedtek és kitartottak mellette.

Negyedórai keresgélés után egy bejárásra találtak. Keskeny, mintegy húsz arasznyi nyílás volt ott és durva kőlépcsők emelkedtek, kivájva az évszázados koptatástól s egy keskeny járat hirtelen fordulójához vezettek.

Ebbe a keskeny sikátorba nyomult be Tarzan, oldalvást fordítva óriási vállait, mögötte fekete harcosai. A fordulónál megszűntek a lépcsők s az út szerpentin módjára kanyarodott, míg hirtelen, éles szög alatt beletorkollott egy keskeny zsákutcába. Azon túl egy belső fal emelkedett, ugyanakkora magasságú,

mint a külső. Ennek a belső falnak a tetején kicsi, ke-
rek tornyok és hegyes monolitok váltakoztak. Helyen-
kint ezek is le voltak omolva s a fal megromlott, de
azért sokkal jobb állapotban volt, mint a külső.

Egy keskeny folyosó vezetett át ezen a falon, vé-
gül Tarzan és harcosai egy széles útra értek, amely ső-
téten és fenyegetően emelkedő nyers gránitkő épületek-
hez vezetett. Düledező falaik homlokzatán növényzet
kapaszkodott meg, folyondárok kúsztak be és ki a tá-
tongó ablaküregekben. Egyik szomszédos épület ke-
vésbé volt rongált, mint a többi. Nagy, tömör épület-
halmaz volt, óriási kupola fedte. A hatalmas bejárat
mindkét oldalán magas oszlopsor emelkedett, az osz-
lopok fején egy-egy nagy, groteszk madár volt mono-
litból kifaragva.

Mialatt a majomember és társai csodálkozva szem-
lélték a régi várost a vad Afrika közepében, néhányan
észrevették, hogy benn az épületben valami mozgás
van. Mintha különös, árnyékszerű alakok járnának ide-
oda a félhomályos belső részben. Semmi kézzelfogha-
tót ki nem vehetett a szem s mégis, ott, ahol úgy lát-
szott, már nyoma sem volt életnek, ebben a varázslatos,
halott városban, mintha az életnek valami rejtélyes és
félelmetes jelei mutatkoztak volna.

Tarzan homályosan emlékezett arra, hogy Páris
nagyyszerű könyvtárában olvasott egyszer valamit egy
nyomaveszett fehér emberfajtaról, amelyről a legenda
azt tartja, hogy Afrika szívében él, eltűnődött, vajjon
nem éppen ennek a különös, régi népnek a nyomaira
akadt-e itt, a hatalmas romok közt?

Amíg így elgondolkodott, egyúttal figyelte a lo-
pódzó, titkos mozgást az előtte levő nagy templom fa-
lai mögött.

— Jertek, — mondotta végre a vaziriknak. Né-
zük meg, mi van a romfalak mögött.

Feketéi nem szívesen követték, de mikor Tarzan
bátran belépett a fenyegető kapun, néhány lépéssel
mögötte, egy csoportban összehúzódva követték őt.

Egyetlen olyan sikoltás, mint amelyet az éjjel hallottak, elég lett volna, hogy szétugrassa a babonás csapatot.

Amint Tarzan belépett az épületbe, határozottan érezte, hogy sok szem szegződik reá. Zizegés hangzott a közeli folyosó árnyékából és meg mert volna esküdni, hogy látta, amint egy emberi kéz húzódott vissza azon ablakpárkányról, amely a fölötte domboruló, dómszerű építménybe nyílt.

A terem padlózata nyers kőből volt, a falak sima gránitból, amelybe különös ember és állat alakok voltak vésvé. Egyes részeken sárga fémtáblák mélyedtek a falba. Közelebről megszemlélte ezeket a táblácskákat és látta, hogy aranyból valók és hieroglifok borítják őket. Az első termen kívül volt még több és belül az épület óriási mellékszárnyakra ágazott. Tarzan több termen ment végig és mindenütt tanúságát látta az egykori építkezők mesés gazdagságának. Az egyik csarnokban hét tömör aranyoszlop állott, egy másikban az egész padló ebből a nemes fémből való volt. Míg ő így kutatott és figyelt, feketéi szorosán egymáshoz simulva közvetlen a háta mögött jártak, előttük és mellettük különös árnyékok lebegtek, de sohasem elég közel ahhoz, hogy valami biztosat lehetett volna megállapítani róluk.

Az izgatott vazirik már könyörögtek Tarzannak, hogy térjenek vissza a napvilágra, az elátkozott romok közül. Azt mondták, hogy nem lehet jó vége ennek a vállalkozásnak, mert a régi lakók szellemei kísértenek ott és bosszút állnak rajtuk.

— Ők figyelnek bennünket, ó király, — suttozta Busuli, csak azt lesik, hogy bekerüljünk a legbelső helyiségbe és akkor majd ránk támadnak és széjjel szaggatnak bennünket fogaikkal. Ugy szokták azt a kísértetek. Anyám nagybátyja, ki híres csodatevő volt, sokszor elmondotta nekem.

Tarzan nevetett. — Hát csak szaladjatok vissza a napvilágra, én is majd utánatok jövök, ha felkutattam

ezt a romot és megtaláltam az aranyat, vagy meggyőződtem arról, hogy nincs egyéb, mint ezek a táblácskák. Legföljeb ezeket visszük el, bár nem lesz gyerekjáték kiszedni őket az oszlopokból. De én azt hiszem, hogy kell itt lenni nagy raktárhelyiségeknek, kincseskamráknak, telisteli arannyal, amit a hátunkon el tudnánk hordani. Hát csak fussatok ki a friss levegőre.

Néhány harcos meg is indult kifelé, és Busuli több társával habozott. Királyuk iránti hűségük s szeretetük küzdött bennük babonás félelmükkel. De ekkor váratlanul olyasvalami történt, ami egyszerre végetvetett habozásuknak. A romtemplom csendjéből, közvetlen közelből ugyanaz az irtózatoss sikoltás hangzott fel, amelyet az éjjel hallottak és a fekete harcosok rémült kiáltással menekültek az évszázados épület üres terméin át.

Tarzan ott állott. Kemény mosollyal várta az ellenséget, aki rá fog rohanni. De újra csend lett, csak éppen, mintha meztelen lábak nesze futna végig a padlón.

Akkor Tarzan sarkon fordult és a templom mélyébe hatolt. Teremről teremre haladt, míg egy durva, eltorlaszolt ajtóra talált, ott megállt. S mikor a vállát nekifeszítette, hogy betaszítsa, újra felhangzott az a vészes kiáltás, közvetlenül mellette. Nyilván őt akarták visszatartani attól, hogy megszentse azt a szobát. Talán éppen ott benn voltak a titkos kincsek?

Mindenesetre az a pusztaság tény is, hogy a félelmetes hely különös, láthatatlan őrei valamely oknál fogva nem akarják megengedni, hogy ő oda belépjen, megsokszorozták Tarzan kívánságát és, bár a sikoltás többször ismétlődött, addig-addig feszítette vállát az ajtónak, míg az engedett óriási erejének és nyikorogva kinyílott.

Odabenn sötét volt minden, mint egy sírboltban. Nem volt nyílás, amelyen a legkisebb fénysugár is behatolhatott volna és a sötét folyosó felől se áradt bele világosság. Dárdája hegyével a padlón tapogatózva,

belépett Tarzan az alvilági feketeségbe. Ekkor hirtelen bezárult mögötte az ajtó és a sötétből kinyuló kezek markolták meg mindenfelől.

A létért való küzdelem dühe, megszázsorozta a majomember herkulesi erejét, de bár érezte, hogy ütései találtak és fogai lágy húsba mélyedtek, mindig új meg új kezek akadtak azok helyébe, amelyeket lerázott. Végül is leteperték és lassankint lenyügözték számuk túlerejével. Kezét a háta mögé kötözték és lábait a kezéhez erősítették.

Zajt nem hallott, csak ellenségeinek zihálása és a csendes küzdelem zöreje hangzott. Nem tudta, miféle teremtményekkel van dolga, de csak emberi lények lehettek, hiszen megkötözték őt.

Érezte, hogy felemelik és félig tólva, félig vonszolva kiviszik egy másik ajtón át a templom valamelyik belső udvarába. Itt azután meglátta őket. Vagy százan lehettek, alacsony, zömök termetű férfiak, nagy szakálluk majdnem egész arcukat benőtte és szőrös mellükre csüngött.

A sűrű, kócos haj mélyen benőtt alacsony homlokukba, vállaikat és hátukat fődte. Görbe lábaik rövidek és vastagok voltak, karjuk hosszú, izmos, lágyékuk körül leopárd és oroszlánbőrt viseltek és azon állatok karmaiból nagy nyakláncok lógtak a mellükön. Tömör színarany karikák szorították karjukat és lábukat. Vaskos, bunkós-buzogány volt a fegyverük és övükbe, amely egyedüli ruhadarabjukat összetartotta, hosszú, félelmetes kés volt dugva.

De, ami foglyunkat legjobban megdöbbenett, az bőrük fehér színe volt. Néger származásnak semmi nyoma se látszott rajtuk. De erősen visszanyuló homlokuk, gonosz tekintetű, kicsi, egymáshoz közel ülő szemük és sárga körmük éppen nem tette megnyerővé a külsejüket.

Eddig egy szó se esett. De most többen rőfögő, egytagú társalgásba kezdtek.

Olyan nyelven, amelyet a majomember nem ismert. Aztán magára hagyták őt a kőpadlón és rövid lábukkal eltipegtek.

Amint Tarzan ott feküdt a hátán és látta, hogy minden oldalról magas falak fogják körül a kis templomudvart, legfelülről egy kicsiny darabka kék ég villant elő és az egyik oldalon egy ablaknyíláson át sötét lombozat kandikált be. Az udvar körül nyílt folyosó sorok húzódtak a templom tetejéig és a fogoly fényes szemeket látott, amelyek bozontos hajtömegből néztek rá.

A majomember óvatosan megvizsgálta kötelékeinek erősségét. Ugy tetszett neki, mintha izmai erőfeszítésével meg tudna birkózni velük, ha majd elérkezik az alkalom. Egyelőre várta a sötétséget, amikor a kémkedő szemek már nem látják mozdulatait. Hosszú órákon át feküdt így az udvarban, míg végre mezítelen lábak koppanását hallotta a körüllevő folyosókból. A fölötte levő folyosók megteltek ravasz, alattomos ábrázatokkal és vagy húszan az udvarra jöttek. Egyszerre minden szem a déli napra tekintett, aztán mind az udvaron levők, mind a folyosókon állók egyetlen ütemre, mélyhangú rejtélyes himnuszba kezdtek. A Tarzan közelében álló csoport a lassú, méltóságteljes ének ütemére táncba kezdett. Ügyetlen, csoszogó medvékhez hasonló léptekkel táncolták őt körül, közben kis szemüket állandóan a napra szegezték. Vagy tíz percen át folyt az egyhangú ének és tánc, akkor hirtelenül valamennyien ugyanabban a pillanatban áldozatuk felé fordultak, felemelték buzogányukat és rémes üvöltéseket hallattak, mialatt arcvonásaikat a legördögibb módon eltorzítva rárohantak.

Ebben a percben azonban egy női alak nyilegyenesen a vérszomjas banda elé vetette magát és felemelt buzogányával, amely hasonló volt a férfiakéhoz, de tiszta aranyból készült, visszaverte a közeledőket.

Tarzan egy pillanatig azt hitte, hogy valami csoda mentette meg, de mikor látta, hogy milyen könnyűséggel hátrálnak a gorillaszerű hímek egyetlen lány intéseére, aki valami monoton, énekszerű hangon szólt hozzájuk, mely vallásos szertartásra vallott, megsejtette, hogy mindaz, ami történt, valami ritushoz tartozik. Csakhamar a leány kést vont elő övéből és Tarzan fölé hajolva, szétvágta kötelékeit. Aztán pedig, miután a férfiak abbahagyták a táncot és közelebb jöttek, intett Tarzannak, hogy keljen fel. A kötelet a nyaka köré tette és úgy vezette őt át az udvaron, míg a férfiak kettős sorban követték őket.

Tekergőző folyosókon vezették mind tovább és tovább, míg egy nagy terembe értek, amelynek közepén oltár állott.

Most már világos lett Tarzan előtt a szertartás értelme. A régi napimádók leszármazottainak kezébe került. Látszólagos megmentése csak része volt a pogány szertartásnak, a nap, amely rátekintett az udvaron, magának követelte és a főpapnő azért jött elő a templom belsejéből, hogy kiragadja őt a világiak szentségtörő kezéből és megmentse, áldozatul a lángoló isten számára.

Tekintete ráesett a barnás, száraz foltokra, amelyek az oltárt s az oltárt körülvevő padlót ellepték és az emberi koponyákra, amelyek számtalan mélyedésből vigyorogtak le a magas falakról.

A papnő az oltár lépcsőjéhez vezette az áldozatot. A fent húzódó folyosók újra megteltek nézőkkel, mialatt az ivelt kapun át, a terem keleti oldaláról egy nőből álló menet vonult be. A nők testét is csak állatbőrök fedték, mint a férfiakét, nagy aranylánc fogta össze a bőrdarabokat, fekete hajtömegüket aranyos fejék díszítette, mely számos abroncsból állt, és mintegy fémsapka módjára illeszkedett fejükre s két-

felől hosszú arany gyöngyfűzerek csüngtek le a derekukig.

Az asszonyoknak arányosabb volt a teste, mint a férfiaké, arcvonásaik tökéletesebbek és fejük formája, meg a nagy, lágytekintetű fekete szemük több értelemről és emberiesebb lélekről tanuskodtak, mint uraiké. Mindegyik papnő két aranyserleget vitt. S amíg ők az oltár egyik oldalán sorakoztak, a férfiak velük szemben helyezkedtek el, majd előre lépve, mindegyik a vele szemben álló nőtől elvette az egyik aranyserleget. Azután újra kezdődött az ének és az oltár alatti sötét feljáróból egy másik nőalak emelkedett fel a terem alatti mélységből.

A főpapnő, — gondolta Tarzan. — Fiatal volt, elég értelmes és formás arcú.

Ugyanolyan ékességeket hordott, mint többi társnője, csak sokkal díszesebbeket. Sok ékszerén gyémánt csillogott. Meztelen karjait és lábait szinte elborították az ékszerek és a leopárdbőrt, amely testhez álló övét alkotta, számtalan apró gyémánttal teleszórt aranyabroncs tartotta össze. Drágakövekkel kirakott hosszú kés volt az övébe dugva s a kezében karcsú aranypálcát tartott buzogány helyett.

Amint az oltár elébe ért, elnémult az énekszó. A papok és papnők letérdeltek előtte, és ő pálcáját fölébük emelve, hosszú és fárasztó imát mondott. A hangja lágy volt és zengzetes. Tarzan alig bírta elképzelni, hogy ennek a lágy asszonyhangnak a tulajdonosa, néhány perc múlva, vallásos fanatizmusának hevében, vadtekintetű, vérszomjas hóhérrá változik majd át, aki véres késsel kezében, elsőnek issza áldozatának piros, meleg véréből abból a kicsiny aranyserlegből, amely az oltáron állott.

Mikor befejezte az imádságot, Tarzanra vetette a pillantását. Leplezetlen kíváncsisággal nézte végig a foglyot, aztán kérdő szóval megszólította és válaszra várt.

Nem értem a nyelvüket, — mondta magában Tar-

zan, aztán megkísérelte franciául, angolul, arabul, a vazirik nyelvén, majd a nyugati partvidék keverék nyelvét használta, de nyilván nem értették egyiket se.

A papnő a fejét rázta, s mintha a hangjában bizonyos csüggedés rezgett volna, mikor megparancsolta a papoknak, hogy folytassák a szertartást. Azok most újra folytatták lomha táncukat, míg végre a papnő intésére, ki mindvégig mozdulatlanul állt ott és Tarzant szemlélte, abba hagyták azt.

A nőnek egy kézmozdulatára a papok a majomemberre rohantak, felemelték és az oltárra fektették, azután két sorba álltak a papok és a papnők, készenlétben tartva a kis aranyserlegeket, hogy majd abba fogják fel a véret.

Hirtelen viszály támadt a papok sorában, hogy kié legyen az első hely. Egy durva, zömök alak, kinek állatias arcán egy gorilla intellektusa tükröződött, egy apróbb embert hátra akart lökni a második helyre. Emez a papnőhöz fordult igazságért s az hideg, parancsoló szóval a sor legvégére küldte a magosabbikat. Dohogva és morogva engedelmeskedett ez és elfoglalta alantásabb helyét.

A papnő valami invokációba kezdett és lassan felemelte vékony éles kését. Tarzan feszülten várta a szúrást s közben hallotta, amint az elégedetlen pap a sor alsó végén, mind hangosabban és hangosabban halatja morgó szavát. A főpapnő egy pillanatra abba hagyta a szertartást, korholó tekintetet vetett a szentségtörőre. Tarzan felpillantott s meglátta, hogy ront rá az állatias arcú pap a vele szemben álló asszonyra s mint loccsantja szét annak agyát vaskos buzogányával. A megfenyített pappal az történt, amit Tarzan először tapasztalt dzsungel vadonának lakói közt, a majmok törzsében. Ahogy megesett akárhányszor Kercsákkal, Tublával és Terkozzal, vagy más hatalmas himmajmokkal, és megesett Tantorral, az elefánttal és akárhány más erős himvaddal az erdőben, — a felbőszült pap egyszerűen megvadult és súlyos buzogányával

garázdálkodni kezdett a társai közt. Dühös ordítással ugrált ide-oda, nagyokat sujtva hatalmas fegyverével, majd sárga karmait vájva egy szerencsétlen áldozat húsába.

A főpapnő rémült tekintetét körüljáratta a megzavart csoporton, amelyben mind nagyobb kavarodást okozott a lázadó.

A megrémült papok hasztalanul próbáltak szembe szállni megvadult társuk gorilla-dühével és fékeveszett erejével. Csakhamar hullák heverték a földön és a babonás férfiak és asszonyok hanyat-homlok menekültek ki a megüresedő teremből. Csak az áldozat az oltáron, a főpapnő és az örült maradtak ott. Mikor az örült lázban égő szeme a nőre esett, új és hirtelen támadt kéj lángja gyúlt ki benne. Lassan kúszott feléje és tagolatlan hangokkal szólította meg. Ezúttal Tarzan meglepett fülét olyan nyelv hangjai érték, amelyet jól ismert, de amelynek használata eszébe se jutott volna, amikor emberekhez akart szólni, — a nagy emberszabású majmok mély, torokhangú ugatása volt az, saját anyanyelvének hangjai. És az asszony ugyanezen a nyelven felelt. A férfi fenyegetőzött, a nő pedig észre akarta téríteni, de látta, hogy parancsszavának nincs hatalma többé. Az állatias lény egészen közel jött hozzá és karmos kezeit feléje nyújtotta.

Ekkor Tarzan teljes erejével feszíteni kezdte a köteléket, amelyek kezeit összefogták. A nő nem látta ezt, a fenyegető veszély elfeledtette vele az áldozatot. Amint a hím elugrott mellette, hogy rávesse magát a zsákmányra, a majomember még egy hatalmasat rántott bilincsein, olyan erővel, amelytől a földre gurult az oltár hátsó oldalán. Mikor talpraugrott, azon vette észre magát, hogy egyes egyedül van a templomban, a főpapnő és az örült pap eltűntek.

De ugyanakkor egy elfojtott kiáltást hallott az áldozati oltár alatt levő fekete mélységből, ahonnan a papnő a templomba jött volt.

Tarzan egy percig se gondolt most a maga bizton-

ságával s a menekülés szerencsés lehetőségét elfeledtette vele a veszedelemben forgó nő segélykiáltása. Könnyed szökéssel lenn termett a földalatti helyiség tátongó bejáratánál és rohant le az ősrégi kőlépcsőkön, amelyekről nem tudta, hova torkollanak.

A gyenge világosság, amely felülről beszivárgott, egy tágas, alacsony, kriptaszerű helyiséget tárt fel, amelyből több koromsötétségbe vezető ajtó nyílt. De nem kellett messzire mennie. Előtte heverték, akiket keresett; az örült a leányt a földre teperte és gorilla-ujjait maniakus erővel tapasztotta a torkára, amint az vergődve igyekezett menekülni az örült dühe elől. Mikor Tarzan súlyos keze a papra esett, az hirtelen elengedte áldozatát és szembefordult támadójával. Habzó szájjal és vicsorgó fogakkal, az eszeveszett ember tizszeres erejével küzdött. Vérengző kéjének indulata hirtelen visszateremtette vadállattá, megfélemezett az övébe szúrt törőről, csak fogát és karmait használta.

De itt olyan ellenfélre akadt, aki a vad hadviselés módszereiben még jártasabb volt, mint ő.

Tarzan, a dzsungel fia és az örült napimádó tépték, marcangolták egymást, mint két himmajom az őserdő közepén, míg az asszony, a nőtény, a falhoz lapulva, tágranyilt szemmel leste a lábai előtt dulakodó, fogukat csattogtató vadállatokat.

Végre látta, hogy az idegen hatalmas kezével toronragadja ellenfelét és lesújt a vadember felfelé fordított arcára. Aztán ellöki magától a mozdulatlaná vált testet és felkelve, megrázza magát, mint az oroszlán. Aztán az előtte fekvő tetemre helyezte egyik lábát, hogy elharsogja törzsének győzelmi rivalgását, de amint felemelte fejét és tekintete a fölötte levő nyílásra szegődött, az emberi áldozatok temploma felé, elfojtotta azt.

A leány, akit a félelem megbénított, éppen azon tűnődött, hogy az örült karmaiból kimenekült és annak a hatalmába jutott, akit néhány perccel azelőtt maga

akart megölni. Körülnézett, menekülést keresve. Az egyik folyosó feketén tátongó ajtaja felé húzódott, hogy azon át eltűnjön, de a majomember tekintete ráesett, gyors szökéssel mellette termett és egy visszatartó kéz nehezedett a karjára.

— Várjon, — mondotta Tarzan a Kertsák törzsének nyelvén. — A leány csodálkozva nézett rá. — Ki vagy, hogy őseink nyelvén szólsz hozzám?

— Tarzan, a majmok törzséből, — felelte a férfi.

— Mit akarsz tőlem? — folytatta a leány, — miért mentettél meg Tha kezéből?

— Csak nem nézhettem, hogy elpusztítson.

— De most mit akarsz velem, — kérdezte az tovább.

— Semmit, de te segíthetsz rajtam, megszabadíthatsz ebből a kelepcéből.

Csak úgy vaktában mondta ezt és el volt készülve rá, hogy az áldozati ünnepség végül is ott folytatódik, ahol az előbb megszakadt, de azt is tudta, hogy hosszú törrel a kezében, most nehezebben fognak elbánni vele, mint az előbb.

A leány egy darabig szótlanul nézte, aztán megszólalt: — Csodálatos férfi vagy, olyan, amelyet álmaimban láttam sokszor, kicsi leánykorom óta. Olyan, amilyenek a régiak lehettek, azok a nagyok, akik ezt a hatalmas várost építették itt a vadon-világ közepén, hogy kiássák a föld belsejéből a sárga kincset.

— Nem értem, miért mentettél meg engem az imént és azt se értem, hogy most, mikor hatalmadban vagyok, miért nem állsz bosszút rajtam, aki halálra ítételek?

— Azt cselekedted, válaszolta a majomember, amit vallásod szokása parancsol. De mondd, miféle nép közé kerültem és ki vagy te?

— Én La vagyok, a napisten templomának főpapnője, Opar városában. Nagy őseink sokezer évvel ezelőtt jöttek ebbe a vadonba, aranyat keresve, városaik elterültek az egyik nagy tengertől, amelyből a nap felkel, egészen addig a nagy vízig, amelybe éjszakára le-

száll, hogy hűsítse forró homlokát. Gazdag és hatalmas nép volt az, de az évnek csak kevés napját töltötték itteni gyönyörű palotáikban, aztán megint útra keltek távoli hazájuk felé, messze-messze északra. Olyankor csak kevesen maradtak itt, hogy vigyázzanak a fekete rabszolgákra, akik a bányákban dolgoztak. Maguk a kereskedők és a katonák, akik a várost és a bányákat őrizték. Egy ilyen időszakban történt meg a nagy szerencsétlenség. Mikor elérkezett az idő, hogy visszajöjjenek, hiába várták őket. Sokáig, sokáig vártak, aztán kiküldtek egy nagy hajót, hogy megtudják, miért nem jött vissza senki a nagy északi országból, de hosszú hónapokon át hasztalanul hajóztak, nem tudták megtalálni egykori országuk nyomát, az elmerült a tengerben. És ettől a naptól kezdődött népünk hanyatlása. Hamarosan a déli és északi fekete csürhe martaléka lettek a városaink. Egyik a másik után pusztult el s népünk utolsó töredéke, végre hatalmas hegyi várban keresett menedéket. Az is megromlott, számban, szépségben, értelemben s most nem vagyunk egyebek, mint a vad majmok egyik rossz törzse.

Tényleg, a majmok körülöttünk s velünk élnek hosszú századok óta, mi őket az ősembereknek nevezük és éppenúgy beszéljük az ő nyelvüket, mint a magunkét. Inkább csak a templom szertartásában használjuk még őseink nyelvét. Idővel elfelejtjük majd egészen és nem lesz más nyelvünk, mint a majmoké, és nem is fogjuk számítani azokat, akik majmokkal párosodnak és egészen lealjasodnak.

— És neked mért van sokkal emberibb formád, mint a többieknek? — kérdezte a férfi.

— Az asszonyok valami módon kevésbé gyorsan fajzottak el, mint a férfiak. Magunk se tudjuk, miért. És az én családfám tisztább maradt, mint a többieké, dédanyáink főpapnők voltak hosszú nemzedékek óta és férjeiket az ország legelőkelőbbjei közül választották. A testben, lélekben legtökéletesebb férfi lehet csak a főpapnő férje.

— Ha az urakra gondolok, akiket odafönn láttam, — mondta Tarzan mosolyogva, — nem lehet nehéz a választás. A leány kérdően nézett rá.

— Ne légy szentségtörő, — mondotta, — azok mind szent emberek, papok. S a többiek mind csúfabbak a papoknál. Tarzan szánalommal gondolt a leány sorsára, a kripta homályos világításában is érezte szépsége varázsát.

— S velem most mi lesz? — kérdezte hirtelen. — Kiszabadítasz?

— Téged a lángoló isten magáénak jelölt ki, — válaszolta a nő ünnepélyesen, — nincs módomban, hogy kiragadjalak az ő hatalmából, ha itt találnak. De te ideadtad az életedet értem és arra én is kész vagyok. Nem lesz könnyű dolog, de hiszem, hogy végül kivezetlek a falon túlra. Siessünk, mert mindjárt keresni fognak, s akkor mindaketten elvesztünk. Megölnének, ha azt hinnék, hogy árulója lettem istenünknek.

— Akkor nem szabad kockára tenned a sorsodat, — mondta gyorsan a férfi. — Térjünk vissza a templomba, majd kiverekszem én magam a szabadságomat.

De végre mégis engedett a leány szavának, aki meggyőzte róla, hogy most már úgysem kerülhetné el a gyanut, ha együtt térnének vissza.

— Majd elrejtelek és egymagamban megyek fel a templomba és azt mondom, hogy eszméletlenül feküdtem, miután te megölted Tha-t és hogy nem tudom, merre menekülhetél.

Egy tekervényes, sötét folyosón vezette végig, míg végre egy kis helyiségbe értek, amelybe gyenge világosság szűrődött a mennyezeten levő kőrácsozaton át.

— Ez a halottak kamrája, — mondotta a leány, — itt senki sem fog keresni, ide nem mer lejönni senki. Ha besötétedett, visszatérek. Addig talán kieszelek valami módot kiszabadításodra.

Elment és Tarzan, a dzsungel fia, egyedül maradt a haldokló Opar város alatt, a halottak termében.

XXI. A hajótöröttek.

Clayton azt álmodta, hogy vizet ivott, friss, tiszta vizet, élvezetes nagy kortyokban. Megrázkódva tért eszméletre és arra ébredt, hogy bőrig ázott a rászakadó esőtől. Heves, tropikus zápor hullott a haldoklókra. Kinyitotta száját, ivott és annyira felfrissült és megerősödött, hogy fel tudott támaszkodni a kezére. Monsieur Turan ott feküdt a lába előtt és odébb Jane Porter kuporodott, mint egy kicsi, nyomorúságos halom, a csónak fenekén. Egészen mozdulatlan volt, Clayton biztosra vette, hogy halott.

Nagy erőlködéssel félretolta Turan testét és a leány felé kúszott. Elérte, felemelte fejét a durva deszkákról. Hátha mégis van még élet ebben a szegény, kiaszott testben. Egy vízzel átítatott rongyot fogott és a drága nedvet belécsepegtette a még nemrég szépségtől sugárzó leány megduzzadt ajkaiba. Egy ideig semmi jele sem látszott a felébredésnek, de pár perc múlva megrezdültek a félig lehunytt pillák. Clayton megdörzsölte a leány leaszott kezét, még pár csepp vizet csepegtetett kiszáradt torkába, a leány kinyitotta a szemét és hosszan, mereven nézett rá.

— Víz? — suttogta aztán, — megmenekültünk?

— Eső, — magyarázta Clayton, — nagy áldás, felüditett már mindkettőnket.

— Monsieur Turan? — emlékezett rémulten a leány, — nem ölte meg magát, talán ő halt meg?

— Nem tudom, — válaszolta Clayton. — Ha él, ez az eső felébreszti őt is.

A leány keresve nézett körül. Clayton fejével az orosz elterült testére mutatott. Megpróbálom, fel tudom-e éleszteni, — mondta.

— Örült, — suttogta a leány ijedten, ne hagyjon engem egyedül ezzel az állattal.

Clayton habozott, egy percig küzködött magában s egy percig azt remélte, hogy már úgyse segíthetne az oroszon. Közben fölvetette a szemét, bizonytalan moz-

dulattal féltérdre emelkedett s egy kurta örömkialtás hagyta el ajkát.

— Szárazföld, — Jane, — kiáltotta kicserepedett szájjal. — Hála istennek!

A leányba is új erőt öntött ez a hír, fölnézett s alig pár yardnyira tőlük sárgás öblöcskét látott, s mögötte egy tropikus dzsungel dús lombozatát.

— Most már élessze fel az orosz, — mondotta Jane Porter, — mert őt is bántotta a lélek, amiért az előbb megakadályozta Claytont abban, hogy segítsen rajta. Sokáig tartott, míg az orosz annyira magához tért, hogy kinyitotta a szemét és felfogta szerencséjüket.

Addigra a csónakot a hullámverés már odasodorta a part felé s megfeneklettek a homokos tengerfenéken.

Az üdítő víz és az új reménység elég erőt adott Claytonnak arra, hogy a sekély vizen át a partra vánszorgjon s ott egy kicsi fához kösse, a csónak orrához erősített kötelet.

Aztán a közeli dzsungel felé tántorgott, hogy valami gyümölcsöt kerítsen. Annakidején, Tarzan oldalán megismerte a dzsungel növényzetét s egy órai nehéz keresés után frissítő bogyókkal tért vissza a csónakba.

Mindhárman annyira erőre kaptak, hogy az eső megszűntével újra perzselő tropikus nap sugarai elől a partra menekülhettek, a közeli kis fa árnyéka alá. Ott aztán végső kimerültségben ráborultak a drága szárazföldre és aludtak estig.

Napokon át éltek ott, erejük gyarapodott s a két férfi a faágak közé védett helyet épített, védelmül a nagyobb ragadozó állatok ellen.

Nappal gyümölcsöt szedtek, apró rágcsálókat csaltak törbe, éjjel gyenge hajlékukban kuporogtak, míg a dzsungel vad lakóinak félelmetes hangjai verték fel az éjszakát.

Az orosz kezdettől fogva kimutatta igazi jellemének minden vonását. Önzését, durvaságát, érzéki kéj-

vágyát nem leplezte többé és emiatt két izben került tettelegességre a dolog a férfiak között.

Clayton egy percre sem merte egyedül hagyni a leányt az oroszsal s ez még borzalmasabbá tette a létert vívott nehéz viaskodást.

Jane Porter gyakran visszagondolt hajdani élményeire, amelyeket ez a vadon partvidék olyan élénken az eszébe idézett. Csak velük lehetne az egykori, győzhetetlen erdei isten, akkor sem a zsákmányt kereső vadállatoktól, sem az orosztól nem kellene többé tartania.

Nem állhatta meg, hogy össze ne hasonlítsa a Clayton nyújtotta gyenge védelmet azzal, amelyet Tarzan, a dzsungel fia nyújtott volna neki.

Egyszer, mikor Clayton vízért ment a kis folyócskához, és Turan durva szóval illette őt, ki is fejezte ezt a gondolatát.

— Örülhet, monsieur Turan, hogy a szegény Tarzan úr eltűnt arról a hajóról, amely önt és miss Strongot Fokvárosba hozta, ha itt lenne velünk, akkor nem lenne ilyen nagy legény.

— Hát ön is ismerte azt a disznót? — kérdezte Turan gúnyosan.

— Ismertem, — felelte félvállról a leány, azt hiszem, ő volt az egyetlen igazi férfi, akit ismertem.

Volt valami a leány hangjában, ami az oroszt arra készítette, hogy még jobban megbosszulja magát halottnak vélt ellenfelén és beszennyezze annak emlékét.

— Gyáva kutya volt, rosszabb a disznónál. Hogy megmeneküljön, egy kompromittált asszony férjének haragja elől, hamisan esküdött és egészen az asszonyra hárította a bűnt, s mikor ez nem sikerült neki, megszökött Franciaországból, hogy elkerülje a párbajt. Így került arra a gőzösre és amit elmondok, azt jól tudom, mert az az asszony a tulajdon testvérem volt. És tudok még egyebet is, amit eddig senkinek se mondtam el, — az a maga híres, hős Tarzanja a hajónkról a tengerbe ugrott, mert én megismertem és elégtételt köve-

teltem tőle. Azt akartam, hogy verekedjünk meg kés-
sel a kabinomban.

Jane Porter hangosan fölnevetett. — És maga azt
hiszi, hogy valaki, aki ismeri önt és ismerte Tarzant,
egy pillanatig is hitelt ad ennek a sületlen históriának?

— Ugy? — Nem hiszi? Hát miért utazott Tarzan
álnév alatt azon a hajón?

— Nem hiszem, — mondta a leány. — De azért
valami gyanu mégis feltámadt benne, hiszen Hazel
Strong is Caldvell néven emlegette az ő erdei istenét.

Alig öt mértföldnyire az ő egyszerű hajlékuktól,
anélkül, hogy tudták volna, s valóban annyira elvá-
lasztva tőlük, mintha ezer mértföldnyire lenne, az át-
láthatatlan dzsungel mögött ott állott Tarzan, kicsi ké-
nyelmes kunyhója. Néhány mértfölddel feljebb pedig, a
part mentén szintén kezdetleges, de jól megépített
házacskában egy kicsiny, tizennyolc tagból álló társa-
ság élt, — a „Lady Alice“ három mentőcsónakjának
utasai.

Sima tengeren át alig három nap alatt elérték a
szárazföldet. A szerencsétlenség lesújtotta őket is és
szenvedtek új életük szokatlan nélkülözéseitől, de a
hajótörés rémületeit nem érezték olyan kegyetlenül,
mint Claytonék, és egyiküknek sem lett semmi baja.

Mind abban reménykedtek, hogy a másik csónakot
fölszedte valami hajó és hamarosan végig fogják ku-
tatni az egész partot. Minthogy a yacht összes lősze-
rei és fegyverei lord Tennington csónakjában voltak
elhelyezve, a társaság védelemre és vadászatra jól fel
volt szerelve.

Porter professzor volt az egyedüli, aki aggódott
leánya sorsa miatt, de végre ő is megnyugodott abban
a gondolatban, hogy egy arra haladó gőzös fölszedte
elszakadt társaikat s akkor elméjét megint azoknak a
nagy és elvont tudományos kérdéseknek szentelte,
amelyekben életének legfőbb öröme volt.

A tanár úr sohase volt ilyen nehezen kezelhető,
mint mostanában, — mondta Samuel Philander lord

Tenningtonnak, ma reggel is, mikor egy félóra fel kellett volna váltania az őrködésben, hiába kerestem, mit gondol, hol akadtam rá? Kinn volt egy félmérföldnyire a tengeren és egy mentőcsónakban evezett, mintha bele akarna szakadni. Nem is értem, hogy juthatott el olyan messzire, mivel csak egyetlen evezője volt.

Egy matrózzal utána eveztünk egy másik csónakon, hogy visszahozzuk, de a professzor a legnagyobb fölháborodással utasított vissza. — Philander, — mondotta, — nagyon meglep, hogy tudós ember léte me-részkedik megakasztani a tudomány haladását. Bizonyos csillagászati jelenségekből, amelyeket az elmúlt tropikus éjszakákon szorgosan megfigyeltem, már majdnem sikerült egy olyan nebuláris hipotézisre jutnom, amely kétségkívül meg fogja lepni a tudományos világot. Szükségem volna azonban La Place-nak egy kitűnő monografiájára, amely Newyorknak egy magángyűjteményében van. Éppen ezért a kiadványért indultam útnak és ön, Philander feltartóztatott. — A legnagyobb nehézséggel sikerült csak visszatérésre birni.

Miss Strong és anyja bátran viselkedtek a vadállatok fenyegető közelében, de erősebb aggodalommal gondoltak Claytonék sorsára. Esmeralda folyton sírt és szidta a kegyetlen sorsot, amely őt elszakította az ő drága kincsétől. Lord Tennington megtartotta joviális modorát és igyekezett gondoskodni kényelemről és szórakozásról. A yacht legénysége hűségesen kitartott ura mellett s az egész kis társaság tűrhető jólétben élt és nem sejtette, hogy viaskodik a létért az a kis töredéke, néhány mérföldnyire tőlük.

Clayton, Turan és Jane Porter szinte mezítelenül vergődtek, zaklató gondjaik között. Clayton lassanként összeszerzett egy csomó állatbőrt, szorgalmasan a fákra kötözte és dörzsölgette őket és most nekifogtak állatbőrruhát készíteni, tú helyett hegyes tuskéket használtak és szívós füveket, vagy állatbeleket cérna gyanánt. Térdigérő, ujjatlan öltözet volt a munka ered-

ménye, tarkán-barkán összefoldozva több kis állat bundájából s tekintve a kellemetlen szagot, amely áthatotta azt, éppenséggel nem volt nagyon kívánatos ruha.

De Jane Porternek nem volt választása, a szemérem legegységibb követelményei rákényszerítették, hogy felöltse ezt a toilettet és nem állhatta meg, hogy szívből fel ne kacagjon, amikor először meglátta magát. Csakhamar Turan is rászorult hasonló, kezdetleges ruhafélére és mezítelen, szőrös lábával, megnőtt szakállával erősen emlékeztetett azokra a történetelőtti őslényekre, amelyekhez cselekvéseiben is hasonlított.

Majdnem két nap telt el ily módon, mikor egy nagy szerencsétlenség majdnem véget vetett minden szenvedésüknek.

Turan dzsungel-lázban feküdt közös hajlékukban. Clayton néhány száz yardnyira behatolt a bozótba, hogy élelem után lásson. Mikor visszatért, Jane Porter elébe ment, a férfi mögött pedig ravaszul, alattomosan kúszott egy vén himoroszlán. Elnyedt izmai már három nap óta nem tudtak táplálékot szerezni üres gyomrának. Mind távolabb barangolt el szokott tanyájától könnyebben ejthető zsákmány után.

Clayton mit sem sejtett a mögötte lappangó halálról. Nyugodtan lépett ki a szabad térre, Jane felé. A leány a férfi vállán keresztül megpillantotta a dzsungel szélén feltűnő barnás fejet, a gonosz sárga szemeket, amint a nagy állat, orrával a földön, csendesesen kibújt a nagy füvek közül. A rémület megdermesztette, hang nem jött az ajkára, de tágra nyílt szemének rémült pillantása érthetően szólt Claytonhoz. A férfi kezében erős husáng volt, csak olyan fegyver egy éhes oroszlán ellen, mint egy játékpuska. Numa fülszakgató üvöltésben mutatta ki éhségét és harci dühét.

— Jane, meneküljön, — kiáltotta Clayton, — de a leány megbénult izmai nem engedelmeskedtek akarátának, némán és mereven állt ott, krétafehér arccal bámult a halálra, amely feléjük közeledett. Turan, a ret-

tenetes ordítás hallattára leszállt a hajlékból, a leány után sietett, s amint meglátta az irtózatot, fel és alá szaladgálva oroszul kiáltott rájuk: Fussatok, fussatok, még magamra maradok ezen a rettenetes helyen. Aztán hangos szóval jajveszékelné kezdett.

Ez az új hang egy percre elterelte az oroszán figyelmét, új zsákmánya felé pillantott.

Clayton tehetetlenül várt s karjaiba rejtette arcát. A leány szörnyűködve nézte. A perc rémületében is Tarzanra kellett gondolnia. A dzsungel fia hogy felvette volna a harcot és küzdött volna az utolsó lehelle-téig. A három tehetetlen ember csak várta a megváltó pillanatot! A leány kinyitotta rémülettől lehunytt szemét és nem tudta, álmodik-e? — William, — kiáltotta, — nézzen oda! Clayton az oroszánra nézett s az ámulat kiáltása hangzott el ajkáról. Az állat ott hevert holtan, barnás testéből harci dárda nyúlt ki. Hátral, jobb válla fölött hatolt be a fegyver s a szívig hatolt. Clayton a félájult leányhoz futott, hogy azt estében fönntartsa, aztán magához vonta s fejét a vállához szorítva, túlaradó örömeben lehajolt hozzá, hogy megcsókolja.

A leány gyengéden tolt el magától.

— Ezt ne, William, én esztendőket éltem át e rövid percek alatt, a halál ábrázata előtt. Nem akarom megbántani, de meg kell mondanom, hogy nem bírom el többé azt a lehetetlen helyzetet, amelybe azért jutottam, mert mindenképen be akartam váltani otthon tett ígéretemet. Ez a néhány másodperc fölkaparta egész életemet és most tisztán tudom, hogy mit kell tennem. Az élet megmaradt és talán visszatérünk még egyszer a civilizált világba, de sohase leszek a felesége.

— Nem értem, Jane, mi köze a mi csodálatos megmenekülésünknek ahhoz, amit most mond. Önkívületlen percek ezek, holnap majd megint visszatér a régi lénye és a régi gondolkozása.

— Nem, William, én ebben a halálos percben találtam meg a magam igazi mivoltát, — felelte a leány, —

ami az imént történt, az fölidézte a lelkemben a legbátrabb férfi képét, aki valaha élt és aki engem megajándékozott a szerelmével. Én csak akkor ébredtem a tudatára annak, hogy én is szeretem, amikor más késő volt, és elutasítottam. Ő meghalt és én sohase fogok férjhez menni. Minden más férfi iránt csak megvetést érzek.

— Megértettem, — felelte a férfi megadással, — és szégyen futotta el az arcát.

XXII. Opar kincses tárai.

Már egészen sötét volt, amikor La, a főpapnő visszatért a holtak termébe és ételt, italt vitt Tarzannak. A kőrácsozaton át a tropikus hold sápadt fénye bevilágított a sötét kamrába és ennél az átszűrődő világnál tapogatózott előre a leány. Tarzan elébe sietett.

— Dühösek, — volt a főpapnő első szava, — soha még áldozat el nem menekült a napisten oltáráról, kutatnak és keresnek mindenfelé.

— Ide miért nem jönnek?

— Ez a holtak terme, ide visszajárnak a halottak és feláldoznának minden élő, akire itt akadnak. Népünk fiai sohasem lépik át ennek a teremnek küszöbét.

— És te?

— Én főpapnő vagyok, engem nem bántanak a halottak. Én hozom nekik az emberáldozatot és csak nekem jogom és tisztem, hogy ide beléphessek.

— És engem miért nem ragadtak még el a halottak? — kérdezte a férfi, — fürkészve a leány hitét. Az egy percig tünődve nézett rá, aztán így felelt:

— Hitünk tanításait nálunknál okosabbak állapították meg. De mennél többet tudunk, annál kevesebbet kell hinnünk. És nincs élő ember, aki többet tudna hitem tanításaiból, mint én.

— Akkor tehát a halottaktól nincs mit tartanunk, csak testvéreidtől.

— Ugy van, a holtak meghaltak, nem bántanak és nem segítenek bennünket. De nekünk nincs veszteni való időnk, népem gyanuja mégis csak ellenem fordulhat. Gyere!

La visszavezette Tarzant az oltárterem alatti kriptába. Onnan az egyik sötét folyosóba. Vagy tiz percig tapogatóztak végig a tekervényes úton és Tarzan halotta, amint a leány egy kulccsal keresgéli egy útjukat álló ajtó zárát. Végre megtalálta, az ajtó megfordult nyikorgó sarkain és ők beléptek.

— Itt biztonságban lehetsz holnap estig, — mondotta, — aztán ment, rázárta az ajtót s otthagya az ereboszi sötétségben.

Tarzan körüljárta az ablaknélküli, gránitkockákkal kifalazott helyiséget és azt tapasztalta, hogy az ajtóval szemközt levő fal közepén hűvös léghúzatot érez. Először azt hitte, csalódik, de aztán meggyőződött róla, hogy a fal azon a bizonyos részén és csakis itt, friss levegőt bocsát a szobába. Tarzan gondosan megvizsgálta az egyes gránitdarabokat és hosszú fáradozás után végre talált egy darabot, amelyet ki tudott emelni.

Egy sor szabályos, tökéletes alakú követ talált s rövid idő alatt vagy tizenkettőt emelt ki a falból. Azután belenyúlt hosszú karjával és odaát ürességre talált. Néhány perc műve volt csak, hogy annyi kőkockát emeljen ki, amennyi testének szűkösen helyet nyitott. Befurakodott s közvetlen előtte, mintha gyenge világosságot vett volna észre. Óvatosan előre csúszott kezén és térdein vagy tizenöt lábnyira mindig a fal kockái között; csúszott előre és nem talált akadályra. Végre fölfelé nézett s ott maga fölött, kerek nyíláson át, egy darabka csillagos eget pillantott meg. Végig tapogatta oldalt a falat, amennyire csak tudta és végre rájött, hogy egy kéményszerű alkotmány üregében kúszik előre, amelynek fenekén fénylő víztükör verte vissza a nyílás fölött álló hold ezüstös világát.

Egy régi kútba került tehát, de mi célja volt, hogy

ezt a kútat összekötötték a börtönnel, amelyben rejtőzött? A beszűrődő holdfény egy újabb nyílásra világított rá, most ezt vizsgálta meg, hogy vajjon nem mutatkozik-e arra menekülés?

De előbb visszakúszott a szétbontott falnyíláshoz és visszahelyezte maga mögött a kiemelt kockákat. A por, amely a köveket ellepte, meggyőzte őt, hogy a régi épülethalmaz mai urai ezt az átjárót nem használják. Aztán visszatért az ujjonon fölfedezett nyíláshoz. Egy ugrással egy keskeny alagút-félébe jutott és vagy száz lábnyira nyomult előre, mikor lába egy lépcsőzetet ért, amely styxi sötétségbe vezetett. Húsz lábbal lejjebb megint folytatódott az alagút és csakhamar egy nehéz fából készült ajtó állta az útját, amelyet hatalmas fatorlaszok zártak el. A torlaszok felső részén vastag porréteg ült. Itt sem járt ember nemzedékek óta. Erejét megfeszítve félretolta a vaskos akadályokat, a nagy sarkak nyikorogva tiltakoztak e szokatlan megzavarás ellen.

Tarzan megállt és figyelt egy pillanatig, de semmi nesz nem hatolt le hozzá a mélységbe. Óvatosan lépett be a kamrába, amelynek falai mentén és végig az egész padlón különös alakú fémrúdak voltak rakásra halmozva. Súlyos darabok voltak és tapogatózó kezei úgy érezték, mintha alakjuk kétoldalas cipőhúzókéshöz lenne hasonló. A szobának túlsó végén újabb ajtót fedezett fel, mikor azt is fölfeszítette, nyílegyenes folyosóba jutott s hamarosan rájött, hogy most már a templom külső falain is kívül került.

Ha nyugat felé jutott ilyen messzire, akkor már a város falait is meg kellett haladnia. Csak tudta volna, hogy milyen irányban ment?

Növekedő reménységgel sietett tovább, míg végre egy félóra múltán újabb lépcsőkhöz ért, ezúttal fölfelé vezettek. Az alsó lépcsőfokok nyerskőből voltak, de meztelen lábai hirtelen más anyagot éreztek maguk alatt. A terméskövet gránit váltotta fel, repedés és összeillesztés nyoma nélkül való, sziklából kivájt kövek

voltak azok. Vagy száz lábnyira csigamódra tekeredtek fölfelé, míg egy hirtelen fordulónál szűk nyílásba jutott. Felette ragyogott a csillagos éjszaka, előtte meredek lejtő emelkedett, s azon felkúszva, kijutott egy gránitdomb sziklás tetejére. Végre körüljártathatta szemét. Tőle egy mérföldnyire terült el Opar romvárosa, dómjaival, tornyocskáival, az ekvatori hold lágy fényében fürödve.

Tarzan itt a világosságban megszemlélte most a fémrudat, amelyet a mélységből magával hozott és eltűnődött.

Opar, Opar, holt és rég elfeledett mult varázslatos városa, szépség és állatiasság, borzalmak és halálok és mesés kincsek városa — a fémdarab színaranyból volt.

A halom, amelyen állott, a város és ama távoli sziklacsúcsok között emelkedett, amelyeket az előző reggelen megmászott harcosaival. Meredek és még neki is nehéz úton kellett leereszkednie, de végre mégis a völgy puha pázsitját érezte lábai alatt. S vissza se tekintve Oparra, a sziklák felé fordult és gyors léptekkel szelte át a völgyet.

A nap éppen kelőben volt, mikor elérte a nyugat felől emelkedő lapos hegytetőt, alatta a messzeségben, a domb alján elterülő erdőkből füstoszlop emelkedett.

— Emberek, — morogta, — talán bizony azok, akik engem üldöztek? Ötvenen indultak útnak.

Sietve ereszkedett le a sziklaoldalon a füst irányában. Az erdő szélére érve a vékony füstoszloptól mintegy negyedmérföldnyire a fák csúcsaira vetette magát és azokon indult tovább, míg hirtelen egy hevenyészett bómát pillantott meg, amelynek közepén, kicsi tüzeik körül az ötven fekete vaziri ült. Vígán kurjantott feléjük:

— Keljetek fel gyermekeim és üdvözljétek királyotokat!

Meglepetés és rémület kiáltásával ugrottak előbb talpra a harcosok, amikor Tarzan egy faágról könnye-

dén leszökött közéjük. Meggyőződtek róla, hogy csakugyan törzsfőjük az, a maga testi valóságában, és szinte megbolondultak örömükben.

— Gyáva kutyák voltunk, ó Vaziri! — kiáltotta Busuli. — Elszöktünk és sorsodra hagyunk téged, de aztán megesküdtünk, hogy visszatérünk érted és megmentünk, vagy legalább megbosszúlunk, éppen arra készültünk, hogy újra megmásszuk a magaslatot és még egyszer behatoljunk abba a rettenetes városba.

— Nem láttatok mintegy ötven borzalmas külsejű embert a sziklák felől ebbe az erdőbe hatolni? — kérdezte Tarzan.

— De igen, Vaziri, már tegnap erre mentek, — felelte Busuli. — Nem erdei emberek voltak, rövid láb-száraikon gyorsan totyogtak előre, itt-ott négykézlábra ereszkedtek, mint Bolhani, a gorilla. Csakugyan borzalmas külsejű emberek voltak, ó Vaziri! Mi érted indultunk és hagytuk őket, hadd menjenek az útjukon.

Tarzan elbeszélte kalandjait és beszélt nekik a sárga fémről, amelyet ott talált s elmondta terveit, hogy vissza akar térni velük, annyi aranyat hoznak majd el, amennyit csak elbirnak.

A vazirik nem vonakodtak. Mihelyt a sötétség ráborult a völgyre, ötven ébenfekete harcos vonult a város előtt feketéllő óriás halom felé.

Herkulesi erőfeszítéssel sikerült a majomembernek följuttatni feketéit a meredek sziklás tetőre, lándzsákat egymáshoz kötözve segítették egymást és ezzel a különös láncsal érték el a csúcst.

Tarzan innen rögtön a kincses kamrába vezette őket, ahol mindegyikre két aranyrudat rakott, vagy nyolcvan font súlyban.

Éjféltajt az egész csapat megint a domb lábánál volt, de súlyos terhük miatt csak délfelé értek el a sziklák tetejére. Azután lassan vitte őket az útjuk hazafelé, mert a fűrge harcosok nem igen szoktak hozzá a teherhordáshoz, de azért panasz nélkül cipelték terhü-

ket és harminc nap leforgása után hazájuk földjére értek.

A határtól kezdve Tarzan majdem egyenesen nyugati irányban vezette őket és a harmincnegyedik reggelen megparancsolta nekik, hogy térjenek vissza saját falujukba, az aranyat ellenben hagyják ezen az utolsó pihenő helyükön, ahol az előző este halomba rakták.

— És te, Vaziri? — kérdezték.

— Én pár napig itt maradok, — felelte Tarzan, — ti pedig csak siessetek feleségeitekhez és gyermekeitekhez.

Mikor valamennyien eltávoztak, Tarzan fölszedett két aranyrudat s a fák közé ugorva, könnyedén haladt át a sűrű bozótok felett vagy száz yardnyira, míg egy köröndalakú tisztáshoz ért, amelyet a dzsungel óriás fái őriztek. A természetalkotta amfiteátrum közepén egy kis lapostetejű domb emelkedett kemény földből.

Tarzan százszor is járt már ezen a félreeső helyen, amelyet sűrű túskebokrok és folyondárok óriási öve környezett, úgy hogy még Sita, a leopárd sem tudott áttekerőzni rajta és Tantor óriási ereje se törhette át a nagy majmok tanácskozó helyének korlátait.

Tarzannak ötvenszer kellett ide és tova járnia, míg az összes fémrudakat elhelyezte az amfiteátrumban. Azután egy régi, villámsújtotta fából kihúzta ugyanazt az ásót, amellyel valamikor Porter professzor ládikáját ásta ki. Hosszú árkot készített és abba helyezte azt a kincset, amelyet feketéi Opar városának elfeledett kincses kamráiból odaszállítottak.

Ezen az éjen az amfiteátrumban aludt, korán reggel elindult nyugat felé, hogy ellátogasson régi kunyhójába, mielőtt vazirijeihöz tér vissza. A dzsungelbe ment vadászni azzal a szándékkal, hogy zsákmányát a kunyhójába viszi, ott majd kényelmesen lakmározhatik és nyugvó ágyán töltheti az éjszakát.

Elbarangolt déli irányban azon folyó partja felé, amely kunyhójától vagy hat mérföldnyire ömlött a ten-

gerbe. Gyakorlott szagló érzékét csakhamar olyan szag ütötte meg, amely a dzsungel vad lakóit mindig megdöbbsenheti: embert érzett.

A szél az óceán felől fúj, az emberek tehát tőle nyugatra voltak. De Numa szaga is belévegyült az emberszagba. Ember és oroszlán! Jó lesz sietni, — gondolta magában a majomember.

Mikor a fákon át a dzsungel szélére ért, egy asszonyt pillantott meg, amint térdre borultan imádkozott és egy primitív ruhájú férfit, aki arcát a karjába temette. Egy vén oroszlán közeledett lassan, könnyű prédája felé. Az imádkozó asszony lehajtotta a fejét, Tarzan egyikük arcát se láthatta.

Nem volt egy percnyi vesztegetni való ideje. Tarzan még csak le se vehette a válláról az ijját, hogy mérgezett nyilat röpítsen az oroszlán testébe. Arra meg túlságosan nagy volt a távolság, hogy a késével érhesse el a vadállatot. Súlyos lándzsája volt az egyetlen reménysége. A napsütötte barna kar elröpítette azt s a gyors halál beléfúródott az ugró oroszlán szívébe. A megölt vad odahempergett halálra szánt áldozatai lába elé.

A nő tekintett fel először s álmélkodva nézte a társa mögött elterülő állatot. Amint a szép fej fölemelkedett, Tarzan fölszisszent a csodálkozástól. Örület ez, lázalom? Egy pillanatig szobormereven állt, aztán egy szökéssel a leány mellett termett. Ő volt az, senki más. Hatalmas megmentő karjaiba zárta. Most hirtelen elfutotta a vér a majomember agyát, régi forradása a homlokán kigyulladt, mint a tűz, rettenetes kifejezés ült az arcára és gyilkos indulat gonosz fénye villámlott szürke szemében, amint mérgezett nyilat az ijjára fektette és megcélozta mit sem sejtő vetélytársát. De nem indította útnak a halál követét. A sebhely a barna homlokon elhalványult, a nyíl húrja elernyedt és Tarzan, a dzsungel fia, lehajtott fővel szomorúan engedte el az asszonyát és visszafordult a vazirik faluja felé.

XXIII. Az ötven borzalmas férfi.

Jane Porter és William Clayton egy darabig némán tekintettek az állat hullájára. Végül is a leány szólalt meg: — Ki lehetett ez? — suttogta. — Kiáltsunk utána, legalább köszönetünket hallja meg.

Clayton gépiesen engedelmeskedett, de kiáltására nem jött válasz, Jane Porter megrázkódott. — Ez az irtózatos dzsungel, — mormogta, még a barátság megnyilatkozásait is rettentővé teszi.

— Legjobb lesz, ha visszatérünk a szállásunkra, — mondotta Clayton — ott mégis nagyobb biztonságban lesz, mint itt, hiszen én nem védem meg semmiféle veszedelemtől.

— Ne mondja ezt William, maga mindent megtett, amit tehetett, nemeslelkű volt, önfeláldozó és bátor. Ide emberfeletti erő kellett volna és én csak egy embert ismertem, aki többet tett volna, mint maga. Felejtse el, amit az előbb mondtam, nem akartam megbántani. De azt meg kellett tudnia, hogy sohase lehetek a felesége.

— Azt hiszem, most már megértem, — felelte a férfi, — erről ne beszéljünk többé, legalább addig nem, amíg vissza nem térünk a civilizált világba.

Másnap Turán állapota rosszabbodott. Állandó deliriumban volt. Nem sokat tehettek az enyhítésére és nem is igyekeztek túlságosan. A leány, aki nagyon félt az oroszától, titkon remélte, hogy a gonosz ember meghal. Clayton az oroszlán testéből kihúzta a nagy lándzsát, úgy hogy ettől kezdve nagyobb bátorsággal vadászhatott. Messzebbre is távolodott a hajlékuktól és a leány gyakran maradt egyedül a lázasan őrjöngő orrosszal. Jane Porter olyankor leszállt a hajlékukból, idomtalan létrájukon, amelyet Clayton készített és vágyó tekintettel nézett a sík tenger felé azzal a soha meg nem szűnő reménységgel, hogy mégis csak kiköt ott egyszer egy hajó. Háttal a dzsungelnek volt fordulva és nem vette észre, mint nyilnak szét a dzsun-

gelfüvek s mint vizsgálja őt egy kis, vérben forgó szem-
pár, körül-körül nézve, hogy nincsenek-e ott még má-
sok is.

Csakhamar egy újabb fej is megjelent, aztán me-
gint egy másik. A férfi a hajlékban újra őrjöngeni
kezdett, mire a fejek éppen olyan csöndesen és hirtele-
nül tűntek el, mint ahogy megjelentek. De csakhamar
újra előbukkantak. Egyik groteszk alak a másik után
mászott ki a sűrűből s odalopózott a mit sem sejtő
leány közelébe. A füvek halk zizegése végre fölébresz-
tette a figyelmét. Megfordult és halk sikoltással ug-
rott fel.

Azok hirtelenül körülfogták. Az egyik hosszú, go-
rillaszerű karjaival fölemelte és vitte be a dzsungelbe.
Piszkos mancsa takarta el a száját, hogy kiáltásait
elfojtsa.

Hetek óta tartó izgalmak után ez az új, váratlan
támadás már több volt, mint amennyit elbirt — elvesz-
tette az eszméletét.

Mikor újra feleszmélt, az őserdő sűrűjében találta
magát. Éjszaka volt, nagy tűz égett a kis tisztáson,
amely előtte feküdt, körülötte ötven borzalmas külsejű
férfi kuporgott. Fejüket és arcukat kócos haj nőtte be,
hosszú karjaik rövid és görbe lábaik behajlított térden
nyugodtak. Ugy rágták az ételt, mint az állatok, egy
fazék gőzölgött a tűz szélén és abból az egyik időnként
egy-egy darab húst emelt ki nyársra szúrva.

Mikor észrevették, hogy foglyuk eszméletre tért,
a közelében lakmározók egyike piszkos kezével neki
is vetett egy darabot az undorító pörkölt húsból. Kö-
zel gurult a húsdarab, de a gyomra fölémelyedett tőle.

Aztán napokon át haladtak beljebb az erdő sűrű-
jébe. A leányt, akinek kisebesedett a lába, kimerülten
vonszolták magukkal, félig úgy lökték előre a hosz-
szú, forró napokon át. Ha néha megbotlott, vagy ele-
sett, megverték, vagy megrúgták. Cipőit el kellett dob-
nia, mert a talpuk levált. Ruháit elnyűtte s a rongyo-
kon keresztültetszett egykor lágy, fehér, most véresre

horzsolt, fáradt bőre, melyet ezer kegyetlen tüske sér-
tett fel. Végre már annyira kimerült, hogy se rugdosás,
se erőszak nem bírta lábára állítani. Hiába csattogtat-
ták feléje fenyegetően fogaikat, hiába verték bunkós
bottal, rúgták lábbal, lökdösték ököllel, végre be kel-
lett látniuk, hogy áldozatuknak nincs többé jártányi
ereje. Így hát fölszedték és a vállukon vitték tovább.

Egy késő délután hatalmas város rombadőlt falait
látta maga előtt, de annyira gyenge és beteg volt, hogy
semmiféle érdeklődés se ébredt fásult lelkében. Nem
érdekelte egyéb, csak a megváltó halál. Végre két
nagy fal között a romladozó városba értek.

Egy düledező épülethalmaz közepén százával vet-
ték körül ugyanolyan formájú lények, mint akik ide
hozták. Voltak olyanok is közöttük, akiknek külseje
nem volt annyira borzalmas és valami kicsi remény
éledt föl benne a láttukra. De az asszonyok se tanusít-
tottak iránta részvétet, ha nem is bántalmazták.

Miután jól szemügyre vették őt az épület lakói,
bevitték egy sötét kamrába a föld alá, ott a pusztá pal-
lóra fektették, sárga fémserleget és fémtálat helyeztek
melléje vízzel és eledellel.

Egy héten át csak azokat az asszonyokat látta,
akik neki ételt és vizet hoztak. Ereje apránként vissza-
tért, nemsokára olyan állapotban lesz, hogy áldozatul
szolgálhat a lángoló istennek. Szerencséjére nem tudta,
mire szánják.

Tarzan, a dzsungel fia, miután megmentette lánd-
zsájával Claytont és Jane Portert Numa karmaiból,
lassan haladt át a dzsungelen és a lelke tele volt búbá-
nattal.

Örült, hogy féltékeny haragjának első örült hul-
lámzását megtudta állítani és nem lőtte el a gyilkos nyi-
lat. Azt az asszonyt, akit szeretett, az ő asszonyát, a
párját más férfiának hitte. A dzsungel kegyetlen tör-
vénye szerint tudta, mit kell tennie, de veleszületett

lovagiasságának enyhébb érzése fölébe kerekedett az összenvedély tüzének.

Nehezére esett visszatérni a vazirik közé. Nem akart embert látni, egyedül akart barangolni a dzsungelben, míg fájdalmának háborgása megenyhült; csendben és egyedül akart szenvedni, mint az állat.

Azon az éjszakán megint a majmok amfiteátrumában aludt, napokig ott vadászgatott és oda tért meg nyugalomra.

Egy délután korán tért vissza s alig hogy lefeküdt a kerek tisztás lágy fűvére, messze délről ismerős hangot hallott. Egy csapat nagy majom vonult arrafelé a dzsungelen át. Néhány percig figyelte a hangokat: az amfiteátrum felé jöttek.

Tarzan felkelt és lustán kinyújtózott. Éles füle nyomon kísérte a közelő törzs minden mozdulatát. Csakhamar felszökött a fák ágai közé és várt, hogy szemügyre vehesse az érkezőket. Egyszerre csak egy vad, szőrös arc jelent meg a szemközti fa ágai közt. A gonosz, kicsi szemek egyetlen pillantással átfutották a tisztást és a majom csacsogva adta le a jelentést a többieknek, hogy nincs veszedelem és jöhetnek bátran.

Elsőnek a vezető ugrott le könnyedén a puha pázsitszőnyegre, utána vagy száz emberszabású majom. Néhány szopós csecsemő csüngött anyja bozontos mellén.

Tarzan ráismert egykori törzsének sok tagjára. Ugyanaz a törzs volt, amelybe egykor, mint apró csecsemő került, most nagy, kifejlett majmok voltak, amelyekkel kicsi gyermekkorában játszadozott. Eltűnődött, vajjon emlékeznek-e rá két évi távollét után? Beszédükből megértette, hogy új vezérük van. Előbbi törzsfőjük elpusztult.

Tarzan egy kinyuló ág végére kúszott, ahol jól láthatták. Egy nőstény pillantotta meg először. Ugató torokhangon figyelmeztette a többieket. Néhány nagy himmmajom két lábra emelkedett, hogy jobban szem-

ügyre vehessék a tolakodót. Felborzolt nyakkal közle-
ledtek feléje, mély, fenyegető morgással.

— Karnat! Én vagyok, Tarzan! — mondotta a ma-
jomember a törzs nyelvén, — nem ismersz? Nem
együtt bosszantottuk Numát, pálcákat és diót hajigál-
tunk rá a galyak közül?

Az állat megállt, félig megértő zavarodottsággal az
arcán.

— És te, Magor, — folytatta Tarzan, egy másikat
szólítva meg, — nem emlékszel már vezéredre, aki meg-
ölte a hatalmas Kercsákot? Nézzetek rám, nem én va-
gyok-e Tarzan, a hatalmas vadász, a győzhetetlen
harcos?

A majmok mind előre kúsztak, inkább kíváncsian,
mint fenyegetően. Egymás közt morogtak, beszéltek né-
hány percig.

— Mit akarsz most közöttünk?

— Békét, nyugalmat, — felelte a majomember.

Megint tanakodtak a majmok, végül Karnat szó-
lalt meg újra: — Jer hát békével közénk, Tarzan, ma-
jomtestvérünk.

Igy hát Tarzan leugrott a pázsitra a vad csorda kö-
zepére. Visszatért oda, ahonnan elindult, hogy újra
állat legyen állattársai között.

Nem sokat köszöngették egymást, a legtöbb ma-
jom folytatta dolgát, nem igen figyelt rá többé, mintha
csak el se hagyta volna a törzsét.

Egy-két fiatal himmajom, aki nem emlékezett visz-
sza rá, odasompolygott négykézláb, hogy megszag-
lássza. Az egyik kinyújtotta karmait és fenyegetően
morgott, kikötöttek vele, hogy meglássák, milyen he-
lyet foglal el közöttük. De Tarzan nem hátrált meg
előlük. Óriási tenyerével egész erejéből a fiatal majom
arcába csapott, hogy az hanyatt terült a fűvön. Egy
perc múlva fölugrott és nekitámadt újra s ezúttal meg-
birkoztak karral, karommal. De alig hemperedtek le a
földre, a majomember óriási ujjai torkon ragadták
ellenfelét.

A fiatal majom mozdulatlanul feküdt ott s akkor Tarzan kiengedte ujjai közül és nyugodtan fölkel.

Nem ölni akart, csak kioktatni fiatal társát és a többieket is, akik nézték, hogy Tarzan, a dzsungel fia, még mindig legény-e a talpán?

A lecke használt, a fiatal majmok ezentúl kitértek előle, mint ahogy illik, az öregek pedig nem bántották.

Néhány napig az anyamajmok még gyanakvók voltak vele szemben, ha nagyon közel fért hozzájuk és tátott szájjal, utálatos ordítással kergették el maguktól. De erre nem volt szükség, Tarzan kitért az útból és rövidesen ők is hozzászoktak jelenlétéhez.

Csakhamar rájöttek a majmok megint arra is, hogy új társuk magasabbrendű értelme őt a legjobb táplálékforrásokhoz vezeti és hogy ügyes szerkezetű kötele olyan vadat fog, amelyhez ők sohase jutottak volna. Nemsokára újra vezérüknek tekintették.

A majomember túrhetőnek érezte a sorsát. Legalább annyira messze volt mindattól, ami őt fájdalmára emlékeztette, amilyen messze csak lehetett. Elhatározta, hogy vaziri barátaihoz se tér vissza többé. Mint majom kezdte az életét, mint majom fog meg is halni.

És mégse tudta kiirtani magából annak a tudatát, hogy a nő, akit szeret, csak kevés napi járásra van törzsének területétől és nem tudta elűzni azt a kínzó aggodalmat, hogy örökös veszedelem fenyegeti. Végül átkozta önmagát, amiért megengedte saját önző bánatának és féltékenységének, hogy ezek Jane Porter és az ő biztonsága közé álljanak. Amint múltak a napok, mind jobban úrrá lett rajta a gond, és máris elhatározta, hogy visszatér a partra és örködni fog Jane Porter és Clayton fölött. De ekkor olyan híreket hallott, amelyek teljesen felborították ebbeli terveit, s melyek folytán azonnal kelet felé rohant, nem ügyelve se veszélyre, se halálra. Még mielőtt Tarzan visszatért a törzshöz, egyik fiatal himmajom nem tudva magának párt szerezni saját népe köréből, a bevett szokás sze-

rint világgá indult a vad dzsungelen keresztül, mint régen a lovagok, hogy valamelyik szomszédos községből elnyerje egy szép hölgy szerelmét.

Éppen hazatért fiatal feleségével és elmondotta kalandjait gyorsan, még mielőtt elfelejtené. Többek között azt is említette, hogy látott egy nagyszámú majomtörzset, egészen szokatlan külsejű majmokból állót.

Csupa szőrös pofájú hím volt — csak egy nőstény volt közöttük, még világosabb színű, mint ez az idegen — mondta és hüvelykét Tarzan felé lökte.

A majomember rögtön csupa fül lett. Kérdéseket tett olyan gyorsan, ahogy csak a lassú észjárású anthropoid felelni tudott rájuk.

— Alacsonyak voltak a himek, görbe lábuak?

— Igen.

— Csipőjük körül úgy-e, Numa és Sita bőreit hordták, és hosszú botjuk és késük volt?

— Igen.

— Karjaikon és lábszáraikon, úgy-e sok sárga karika volt?

— Igen?

— És a nőstény — kicsi és karcsú volt és nagyon fehér?

— Igen.

— Törzsük közé valónak látszott-e vagy fogolynak?

— Magukkal vonszolták — néha karjánál, néha hosszú hajánál fogva; és állandóan rúgták és verték. Nagyon mulatságos volt nézni.

— Istenem — mormogta Tarzan.

— Hol voltak, mikor láttad őket, és mely úton haladtak? — folytatta a kérdezést a majomember.

— A második víz mögött volt, emitt hátul — és délre mutatott. Mikor mellettem elhaladtak, keletnek fordultak a víz mentén.

— Mikor volt ez? — kérdezte Tarzan.

— Félhónapja.

A majomember szó nélkül a fák közé szökött és rohant, mint egy testnélküli szellem, keletnek, az elfelejtett Opar város irányában.

XXIV. Miként került Tarzan újra Oparba?

Mikor Clayton ismét visszatért a hajlékba és Jane Portert nem találta, majdnem beleőrült aggodalmába és fájdalmába. Monsieur Turant egészen csillapultan találta, mert a láz azzal a meglepő hirtelenséggel hagyta el, mely sajátsága az ottani lázaknak. Az orosz gyengén és kimerülten fűágyán feküdt, a hajlékon belül.

Mikor Clayton kérdezősködött a leányról, csodálkozott, hogy nincs ott.

— Semmi különöset sem hallottam, — mondotta — de hát én nagyrészt eszméletlen voltam.

Ha nem lett volna olyan szembeszökő a férfi gyengesége, Clayton gyanuba fogta volna, hogy igenis tudja, merre van a leány de látta, hogy Turannak még arra sincs ereje, hogy segítség nélkül lemásszon a létrán. Ebben a fizikai állapotban nem bánthatta a leányt, mert nem tudott volna visszamászni a hajlékba.

A sötétség beálltáig az angol végigkutatatta a közeli dzsungelt, hogy az elveszettnek vagy legalább is elrablójának nyomát lelje. De bár a taposott nyomok, melyeket a borzalmas külsejű férfiak hagytak, kik nem voltak jártasok az erdei élet finomságaiban, a legostobább dzsungellakónak is olyan láthatók lettek volna, mint egy városi utca az angol számára, — ez csak járt ide és oda a csapáson keresztül vagy húszszor is, anélkül, hogy észrevette volna a kiáltó jelt: alig néhány rövid órával ezelőtt sok ember járt ezen az úton.

Kutatóútján Clayton a leány nevét kiáltotta hangosan, de csak annyi eredménnyel, hogy felkeltette Numa, az oroszlán figyelmét. Szerencsére, még idejében meglátta a feléje mászó nagy alakot, hogy egy fa ágai közé menekülhessen. Ez persze véget vetett a ke-

resésnek, mert az oroszlan az egész délután ott kószált a fa alatt, mignem besötétedett.

Még akkor se mert Clayton leszállni, mikor az állat már elment, s így az egész rémes éjszakát a fán töltötte. Másnap reggel visszatért a partra, lemondva utolsó reménységéről is, hogy Janet megmentse.

A rákövetkező héten monsieur Turan hamarosan helyre jött, kényelmesen pihenve a hajlékban, míg Clayton kettőjük számára szerzett táplálékot. A két férfi nem beszélt egymással, csak éppen szükség esetén. Clayton most azt a részét foglalta el a hajléknak, melyben Jane Porter lakott, s csak akkor látta az oroszot — ha ételt vagy vizet vitt neki, vagy egyéb szamaritánusi szolgálatot teljesített.

Mikor Turan újra képes volt táplálék után járni, a láz Claytont ragadta meg. Napokig feküdt lázban kínlódva, anélkül, hogy az orosz egyszer is a közelébe ment volna. Táplálékot nem is kívánt az angol, ellenben a szomjúsága, valóságos kinná nőtt. A deliriosus lázrohamai között beálló kis szünetet arra használta fel, hogy a közeli patakhoz vonszolja magát, hol egyszer napjában megtölthette azt a kis kannát, mely a mentőcsónak szegényes felszereléséből még megvolt.

Turan ilyenkor kárörömmel leste, — úgy látszott valósággal élvezni azon férfi szenvedéseinek látását, aki iránta érzett megvetése dacára, tehetségéhez képest megsegítette őt, hasonló kínjában.

Végre Clayton annyira elgyengült, hogy már nem tudott leszállni a hajlékból. Egy napon át elszenvedte a vízhiányt, anélkül, hogy az oroszhoz fordult volna, de aztán már nem bírta tovább; megkérte Turant, hogy hozzon neki vizet.

Az orosz Clayton szobájának bejáratához lépett egy tál vízzel a kezében. Gonosz vigyorgás torzította el arcát.

— Itt a víz, — mondotta, de előbb jusson eszébe, hogy befeketített a leány előtt, magának tartotta meg és nem akarta velem megosztani.

Clayton félbeszakította: — Hallgass! — kiáltotta. — Becstelen kutya, beszennyezi egy tiszta leány jellemét, s még hozzá azét, akiről mind a ketten azt hiszszük, hogy meghalt! De bolond is voltam, hogy engedtem felgyógyulni, — maga még arra se méltó, hogy itt éljen ebben a rettenetes országban!

— Itt a vize, — mondotta az orosz — és ez lesz az egyedüli, amit kap. Ezzel ajkához emelte a tálat és ivott. Ami megmaradt, azt kiöntötte. Azután otthagya a beteg embert.

Clayton a falnak fordult és arcát karjaiba temetve, feladta a küzdelmet.

Másnap Turán elhatározta, hogy elindul észak felé a part mentén, mert tudta, hogy ott civilizált emberek lakóhelyére kell bukkannia, — és végre is sehol sem lehet rosszabb dolga mint itt, annál is inkább, mert a haldokló angol lázas tombolása már az idegeit támadta meg.

Igy hát ellopta Clayton lándzsáját és útnak indult. Megölte volna a beteget mielőtt elhagyta, de nem tette, mert az jótétemény lett volna az angolra nézve.

Még aznap érkezett egy kis kunyhóhoz egészen közel a parthoz, s szive újabb reménnyel telt el, mikor a civilizáció közelségének ezt a tanujelét látta, melyet egy közeli telep előőrsének tekintett. Ha tudta volna, kié az a kunyhó és hogy tulajdonosa csak néhány mértföldnyire van onnan, Rokoff Miklós úgy szökött volna a tájékaról, mintha pestis dühöngene arrafelé. De nem tudta, és így néhány napig ott maradt, élvezve a biztonságot és a kunyhó viszonylagos kényelmét. Azután folytatta az útját észak felé.

Lord Tennington táborában már javában folytak az állandó lakhelyek építkezésének előkészületei és egyéb előkészületek egy expedíció felszerelésére, mely északra nyomuljon, felmentési lehetőségek kipuhatólására.

Amint múltak a napok, anélkül, hogy a várva-várt eredményt meghozták volna, lassan elenyészett az a

remény is, hogy Janet, Claytont és monsieur Turant még viszontláthatják. Senki se szólt már erről Porter professzornak, az pedig annyira el volt merülve tudományos álmódzásaiba, hogy észre se vette az idő múlását.

Néha nagyritkán megjegyezte, hogy bizonyára a napokban megjelenik egy hajó a partjaikon, és akkor boldogan egyesülnek valamennyien. Máskor vonatról beszélt, azon tűnődve, nem a hóviharok késleltetik-e ennyire.

— Ha nem ismerném most már olyan jól ezt a drága jó öreget, — jegyezte meg Tennington miss Strongnak, — akkor, bizony Isten, azt hinném, nincs egészen — hm, rendben, — hisz érti!

— Ha nem volna olyan borzasztóan tragikus, szinte nevetséges lenne az egész, — mondotta búsan a leány. Én, aki egész életemen át ismertem Porter professzort, tudom, hogy valósággal imádja Janet. Idegének azt hihetnék, hogy teljesen érzéketlen a sorsa iránt. Ő annyira gyakorlatiatlan, hogy az olyan durva valóságot, amilyen a halál, még csak el se tudja gondolni, amíg kézzel nem foghatja. Nekem bizony más se jár az eszembe, mint kis társaságunk hiányzó tagjainak sorsa.

— Reméljük a legjobbat, válaszolta Tennington. — Ön maga igazi bátorság példáját mutatta, mert bizonyos tekintetben az ön vesztesége a legnagyobb.

— Igaz, — felelte a leány, én Porter Janet jobban nem szerethettem volna, még ha testvérem lenne is.

Tennington nem erre célzott. Ő sokat volt a maryland-i szép leánnyal, a „Lady Alice“ hajótörése óta, s azon vette észre magát, hogy mind jobban és jobban megszereti, mindenestre jobban, mint az lelkinyugalomával megfér, mert állandóan monsieur Turan bizalmas közlésére kellett emlékeznie, mely szerint miss Stronggal el van jegyezve. Tűnődött azon, vajjon egészen igaz volt-e Turan állítása? Nem vett észre a

leányban semmit, ami pusztá barátságnál többet sejtetne.

— Azután meg Turan úr elvesztése, önnek nagy fájdalmat okozna, — ezt a megjegyzést kockáztatta még meg Tennington.

A leány hirtelen felnézett rá. — Turan úr igen kedves barátunkká vált. Megkedveltem, bár csak rövid ideje ismerem.

— Ugy, hát nem voltak jegyesek? — tört ki a férfiből a kérdés.

— Istenem, dehogya! Nem ilyen formán szerettem, — kiáltott fel a leány.

Lett volna még valami, amit lord Tennington szívesen elmondott volna Hazelnek, — nagyon, de nagyon szerette volna kimondani, rögtön, de valahogy torkán akadt a szó. Egynéhányszor ügyetlenül belekezdett, elpirult, torkát reszelte, és végül azt jegyezte meg, hogy reméli, a kunyhók elkészülnek még mielőtt az esőzés beáll.

De valahogyan, tudtán kívül, a férfi azért éppen azt tudta megértetni a leánnyal, amit mondani akart, és az olyan boldog volt tőle, mint soha ezelőtt az életben.

A további társalgást megszakította egy különös, rémesnek látszó emberi alak, mely a délfelől odanyiló dzsungelből lépett elő. Tennington és a leány egyszerre látták meg. Az angol pisztolya után nyúlt, de mikor a félig meztelen, szakállas teremtmény nevéen szólította, és feléjük szaladt, pisztolyos kezét lehajtotta és elébe sietett.

Senki se ismerte volna fel ebben a piszkos, elaszott, apró szörmékből összetoldozott ruhafélébe takart alakban, monsieur Turant, a makulátlan gavallért, amilyennek őt a „Lady Alice“ utazó társasága utoljára látta.

Még mielőtt a kis társaság többi tagjait értesítették jelenlétéről, Tennington és miss Strong kikérdezték őt a csónak többi utasának sorsa felől.

— Mind meghaltak, — válaszolta Turan. A három matróz még kikötésünk előtt halt meg. Porter kisaszonyt valami vadállat hurcolta el a dzsungelbe, miatt én lázban feküdtem, eszmélet nélkül. Clayton ugyan-e lázban halt meg csak néhány napja. És ha elgondolom, hogy csak kevés mértföld választott el bennünket egymástól — alig egy napi járás! Igazán borzasztó!

•

Hogy Jane Porter mennyi ideig feküdt az ódon Opar város templomának kriptájában, nem tudta megmondani. Egy ideig lázas volt, de miután ez elmúlt, lassacskán erőre kapott megint. Az az asszony, aki naponta ételét hozta, intett neki, hogy keljen fel, de sok napon át a leány erre nem volt képes. Csak fejét rázta, ezzel jelezve, hogy ehhez igen gyenge.

De végre mégis talpra állhatott, és néhány lépést előre vánszorgott, úgy hogy oldalt a falnak támaszkodott kezével. Börtönőrei növekvő érdeklődéssel figyelték ezentúl. Közelgett a nap és az áldozat megerősödött.

El is jött a nap, és egy fiatal nő, akit Jane Porter azelőtt még nem látott, többedmagával jött le a börtönbe. Itt valami szertartásfélét végeztek, — melynek vallásos jellege felismerhetetlen volt, — úgy hogy a leány felbátorodott és örült, hogy olyan nép kezeibe került, melyen a vallás művelő és szelidítő hatása bizonyára megérzik. Ennélfogva bizonyosan emberiesen fognak vele bánni, arról most már meg volt győződve.

Ezért tehát, midőn kivezették börtönéből, hosszú, sötét folyosókon át, nyers kölépcsőkön fel a fényes udvarba, szívesen ment velük, mert hiszen Isten szolgálói között volt. Az ő felfogásuk a legfőbb lényről talán különbözik az övétől, de már az, hogy van Istenük, elég bizonyíték volt szemében, hogy van irgalom és emberi érzés a lelkükben.

Midőn azonban az udvar közepén meglátta a kőoltárt és azon, valamint a körüle levő kőpadlón is a sötét-barnás foltokat, megdöbbsent és rettegés fogta el. Mikor pedig feléje jöttek és megkötözték lábait és hátra kötözték kezeit, felemelték és hosszában az oltárra fektették, elhagyta minden reménysége.

A groteszk tánc közben, melyet a papok és papnők lejtettek, a rémülettől megdermedve feküdt a hátán és nem volt szüksége a hosszú, hegyes kés megpillantására a főpapnő felemelt kezében, hogy végzetét tisztán lássa.

Amint a főpapnő keze lassan leereszkedett, Jane Porter lehunyta szemét és forró imát küldött a teremtőhöz, kinek színe elé kerül hamarosan, — azután nem bírta tovább idegei feszültségét, — elalélt.

*

Éjjel-nappal rohant Tarzan, a dzsungel fia, az őserdőn keresztül a romváros felé, amelyben meggyőződése szerint azt a nőt, akit szeret, vagy fogva tartják, vagy megölték.

Azt az utat, melynek megtételéhez az ötven borzalmas férfinak majdnem egy hét kellett, Tarzan egy nap és egy éj leforgása alatt szaladta meg, a fák felső koronáin át, magasan az összefonódó bozótos akadályok felett, melyek a földön való járást megakasztják.

Amit a fiatal hímajom elmondott, világossá tette előtte, hogy a fogoly-leány, Jane Porter volt, mert az egész dzsungelben nem volt több kicsi, fehér „nőstény“. A „hímek“-ben ráismert a majom hézagos leírásából, ama groteszk embertorzokra, akik Opar romjait lakják. És a leány sorsát úgy el tudta képzelni, mintha szemtanuja volna. Hogy mikor fektetik majd a kegyetlen oltárra, azt nem sejtette, de hogy drága, gyenge teste előbb-utóbb odakerül, arról biztos volt.

Végre, éveknek tetsző időtartam után, a türelmetlen majomember már megmászta a sziklás határt, mely

az elhagyott völgyet szegélyezte, és alatta ott terültek el az immár utálatos Opar kegyetlen és borzalmas romjai. Gyors iramban áthaladt a száraz, poros, dombokkal beszórt területen, vágynak célja felé.

Vajjon jókor érkezik a megmentésére? Reménykedett, minden valószínűség ellenére. Vagy ha késő, bosszút állhat, ha mást nem. Ugy érezte, hogy haragjában képes lesz annak a borzasztó városnak egész népességét a föld színéről eltörölni. Majdnem dél volt, midőn azon halom tetejére ért, hova a titkos folyosó torkollott a város alatti pincékből. Mint a macska, úgy mászott fel a meredek gránitfalon. Egy perccel később már rohant a hosszú, egyenes alagút sötétségén át, mely a kincses-tárhoz vezetett. Ezen keresztülrontott, tovább, mind tovább, míg végre eljutott a kútszerű toronyig, melynek szemközti oldalán volt a börtön, az álfallal.

Midőn egy percig megpihent a kút szélén, gyenge hang hatolt be, a felső nyíláson át. Éber füle felfogta, s rögtön értelmezte is — a haláltánc volt az, mely az áldozati szertartást megelőzte — és elvont hangú rituáléja a főpaprónak. Még a nő hangját is felismerte.

Lehetséges volna, hogy ez a szertartás folyik éppen, melynek megakadályozására sietett? A rémület hulláma csapott át rajta. Talán mégis egy másodperccel elkészt volna? Mint üldözött zerge, úgy szökött át a keskeny úron a túlsó átjáróig. Az álfalnál úgy rántotta ki a köveket, mintha az egész torlaszt akarná szétbontani, — óriási izmai a kis nyíláson át szorítva, majdnem az egész falat magával rántotta, mely messze hangzó dörömböléssel gurult szerte a börtönben.

Egy ugrással termett a kamra túlsó falánál és ott az ódon ajtónak vetette neki magát. De itt megakadt. A hatalmas reteszek az ajtó külsején, még az ő izmainak is ellentálltak. Nem volt szükség egy percnél több időre, hogy Tarzan meggyőződjék annak lehetetlenségéről, hogy a torlaszt belülről kinyomja. Csak egy út volt

még, és az visszavezetett a hosszú alagúton át a halomhoz, egy mérföldnyire a város és azután újra vissza a nyílt téren át, ahogyan első ízben jött ide vaziri harcosaival.

Ha visszamegy és a föld felett jön be újra a városba, ez olyan késedelmet jelentene, mely lehetlenné tenné, hogy megmentse a leányt, ha csakugyan ő az, aki fent az áldozati oltáron fekszik. De más mód nem volt s így visszafordult és hamar a feltört falontúli átjáróba szaladt. A kútnál megint hallotta a főpapnő monoton hangját és amint feltekintett a nyílásra, vagy húsz lányira maga felett, oly közelnek tűnt, hogy örült igyekezetében szeretett volna felugrani, s onnan a belső udvarba kerülni.

Csak sikerülne neki füves kötelét úgy felvetni, hogy az a felső szél valamilyen kiálló részében fennakadjon! Hirtelen egy eszméje támadt. Meg fogja kísérelni. Visszatérve a lerombolt falhoz, megragadott egy nagy lapos kockát, ezt a gránitdarabot erősen átkötötte a kötéllal, azután pedig visszatért a víztoronyba. A kötélnél szabad végét összetekerte és maga mellé fektette, azután pedig két kézre fogta a súlyos kőkockát, nehányszor meglendítette, s felhajította olyan csavarintással és olyan lejtős síkban, hogy az nem eshetett egyenesen vissza a kútba, hanem a toronyszerű kémény tulsó szélét súrolva, átgurult az alatta levő udvarba.

Tarzan erre a kötelel szabad végénél fogva kezdte húzni mindaddig, míg úgy érezte, mintha a kő valahol jól beilleszkednék a kémény tetejébe, azután pedig a kötélnél ereszkedett a fekete mélység felett. Abban a percben azonban, midőn testének egész súlya ránehezedett a kötélnél, egyszerre csak érezte, mint siklik a kötélnél lefelé. Szörnyű feszültségében leste, mint ereszkedik apró zökkenésekkel lefelé, araszonként. A kő ugyanis csak most emelkedett véglegesen kívülről a felső nyílás kőpereméig, mely körülfogta. Már most az volt a kérdés, — bele akad-e majd a perem szélébe,

vagy pedig testének súlya annyira lefelé fogja-e húzni, hogy a kő átgurul és vele együtt fog lezuhanni az ismeretlen mélységbe?

XXV. Az őserdőn keresztül.

Rövid, de kínos percen át érezte Tarzan a kötél megcsuszamlását, és hallotta miként súrlódik a felső nyílás pereméhez a kődarab.

És ekkor hirtelenül a kötél nem mozdult meg többé; — a kő beleakadt a perem szélébe! Óvatos peckességgel kúszott fel a majomember a vékony kötélre. Egy perc alatt feje már kibújt a kemény tetején. Az udvar lenn üres volt. Opar lakói mind az áldozat-bemutatást szemlélték. Tarzan hallotta La hangját a szomszédos áldozati teremből. A tánc bevégeződött. Már bizonyosan érkezett az idő, hogy a kés lesújtson, de miközben e dolgokat elgondolta, már rohant is a főpapnő hangjának irányába.

A véletlen éppen a tetőnélküli nagy terem ajtajához vezérelte őt, közte és az oltár között ott volt a papok és papnők hosszú sora, aranyserlegeikkel várva a percet, midőn áldozatuk meleg vére kiömlik.

La keze lassan ereszkedett le a törékeny, csendes alak kebele felé, mely kinyújtva feküdt a kemény kőzetben. Tarzan, midőn felismerte a szeretett leány arcát, oly hirtelenül szívta be a levegőt, hogy szippantása majdnem zokogásnak hangzott... Azután pedig homlokán a forradás skarlát-sávvá változott, vörös köd úszott szemei előtt és a megvadult hímajom rettentésével, mint valami óriási oroszlán, úgy rontott a papi gyülekezet közébe.

A legközelebb álló pap kezéből kiragadva a furkósbotot, úgy csapkodott jobbra-balra, mint valóságos démon, gyorsan útat törve magának az oltárhoz.

La keze megállott a félbeszakítás első zajára. Mikor meglátta, hogy ki e megzavarás okozója, elfehéredett. Sohase tudott rájönni arra a titokzatos módra,

mellyel ez a különös fehér ember megszökött abból a börtönből, melybe bezárta. Sohase volt szándékában, hogy távozni engedje Oparból, mert ő a férfi hatalmas alakjára, szép arcára az asszony szemével nézett, nem pedig a papnő szemével.

Úgyes eszével máris kitalált egy mesét, a Lángoló Isten ajkáról elhangzó kinyilatkoztatásról, mely szerint neki ez idegent úgy kell fogadnia, mint a föld népehez küldött hírnököt. Ez a mese kielégítette volna Opar népét, ezt tudta. A férfi pedig bizonyára beleegyeznék abba, hogy Oparban maradjon és férje legyen inkább, semmint hogy visszatérjen az áldozati oltárhoz.

De mikor a börtönbe ment, hogy megmagyarázza tervét, az eltűnt, bár az ajtó sértelenül ép oly szorosan volt elzárva, mint ahogyan hagyta.

És most ime, visszatért — úgyszólván híg levegőből testet öltve, s vágta le az ő papjait, mintha birkák lennének. Megfeledkezett áldozatáról, s mielőtt újra rendbe tudta volna szedni gondolatait, a nagy fehér férfi előtte állott, karjaiban tartva az asszonyt, ki az oltáron feküdt volt.

— Ide, erre az oldalra, La, — kiáltotta. — Te egyszer megmentettél, nem szeretnék bántani, de vigyázz, ne állj az útunkba és ne kövess, mert akkor Te is halál fia vagy.

Miközben szólt, ellépett mellette, a földalatti kripták bejárata felé.

— Ki ő? — kérdezte a főpapnő, az eszméletlen leányra mutatva.

— Ő a párom, az enyém, — felelte Tarzan, a dzsungel fia.

Egy pillanatig az opari leány tágra nyílt szemekkel bámult maga elé. Reménytelen bánat kifejezése ült ki szemébe, könnyek csordultak ki s egy halk sikollyal a hideg padlóra zuhant, éppen midőn egy csapat borzalmas férfi mellette elrohant, hogy Tarzanra vessék magukat.

De a dzsungel fia már nem volt ott, mikor megakarták ragadni: könnyű szökéssel eltűnt a kriptába vezető folyosóban és midőn üldözői óvatosan utána mentek, hült helyét lelték. De nem búsultak ezen, egymásközt beszéltek nevetgélve, hogy a földalatti helyiségekből nincs más kijárat, mint az, amelyen belépett. Ha egyáltalában még kijön, ezen az úton kell jönnie, majd várnak és meglesik.

És így Tarzan, az eszméletlen Jane Porterrel üldöztetés nélkül ment végig Opar kriptafolyosóin a Lángoló Isten temploma alatt. De midőn Opar férfiai még tovább tárgyalták a dolgot, megemlékeztek arról, hogy ugyanez a férfi már egyszer ugyancsak a kriptába menekült, s bár lesték és figyelték a bejáratot, nem került többé elő. És mégis, ma, kívülről rontott rájuk. Ujra kiküldenek ötven férfit a völgybe, templomuk megszenteltelenítőjének felkutatására és elfogatására.

Miután Tarzan a víztoronyba érkezett a feltört falon át, annyira biztosnak érezte szabadulásának sikerét, hogy megállott, a kidőlt kőcsoportokat visszahelyezte a falba, mert éppen nem óhajtotta, hogy a bennlakók felfedezzék e rég elfelejtett átjárót és így rátaláljanak a kincseskamrára. Ő akart Oparba visszatérni, hogy még több kincset vigyen el onnan, mint amennyit már elrejtett a majmok amfiteátrumában.

Tovább indult ezután az átjárón, átment a kincsestár első ajtaján, azután a második ajtón s végre belekerült a hosszú egyenes alagútba, mely a rejtett kijáráthoz vezetett, a városon túl. Porter Jane még mindig eszméletlen volt.

A nagy domb tetjén megállott, hogy visszatekintsen a város felé. A síkságon áthaladó csapatot látott, Opar borzalmas férfiai. Egy pillanatra habozott. Szálljon-e le innen és fusson a távoli sziklák felé, vagy rejtőzködjék el itten az éjszaka beálltáig? Egy tekintet a leány halotthalvány arcára eldöntötte az ügyet. Nem maradhatott itt vele, mert nem engedhette meg, hogy ellenségei a szabadság és ő közéjük álljanak. Nem tud-

hatta, nem követték-e már az alagúton keresztül és így két oldalról ellenség közé kerülve, biztos elfogatás lenne a sorsuk, mert hiszen nem vághatná át magát, az eszméletlen leánnyal karjaiban.

A domb meredek oldalán leszállni Jane Porterral, nem volt könnyű feladat, de azáltal, hogy fűkötelével rákötötte őt vállaira, sikerült neki szerencsésen lejutni, még mielőtt az opariak a nagy sziklához értek. Mint-hogy a leszállás a domb azon oldaláról történt, mely a várostól el volt fordulva, a kereső csapat nem látott semmit, s nem is sejtette, hogy az üzött vad milyen közel van.

Azáltal, hogy a domb eltakarta, Tarzannak sikerült majdnem egy mértföldnyi útat megtenni, mielőtt az opari férfiak átjöttek a gránit emelkedésen, s meglátták maguk előtt a szökevényeket. Az öröm hangos kiáltásával, örült futásnak iramodtak, azt gondolva bizonyára, hogy hamarosan utól fogják érni a megterhelt menekülőt, de egyrészt nem ismerték fel a majomember képességét, másrészt meg túlbecsülték a saját rövid és görbe lábaik erejét. Könnyű futásban, Tarzan, közte és üldözői között állandóan egyenlő távolságot tartott. Néha ránézett a leány arcára, mely oly közel volt az övéhez. Ha nem lett volna az a gyenge szív-dobogás oly szoros közelségben az övéhez, nem tudta volna él-e a leány, annyira halovány és elájult volt ez a kimerült arc.

És így feljutottak a lapostetejű hegyre és a torlaszó sziklákhöz. Az utolsó mértföldön át, Tarzan teljes erejét megfeszítette, úgy iramodott mint a szarvas, hogy legyen ideje lemászni a sziklákról, még mielőtt az opariak a csúcsra érnek és onnan szikladarabokat tudnak rájuk hengergetni. Ennélfogva tehát már fél-mérföldnyire lejutott a hegyoldalra, midőn a szilaj kicsi emberek lihegve értek fel.

Harag és csalódás üvöltéseivel ugráltak fel-alá a szikla-csúcson, és a düh valóságos örületében rázták furkósbotjukat. De ezúttal nem folytatták az üldözést

a területük határán túl. Vajjon azért-e, mert emlékeztek előbbi sikertelen kutatásaikra az erdőben, vagy pedig azon könnyedség láttára, mellyel a majom-ember olyan gyorsasággal lebegett előttük tova, mely minden további kísérletet hiábavalóvá tett, azt megmondani nehéz volna. De midőn Tarzan elérte az erdőt, mely a sziklákat környező dombok alján kezdődött, az opariak visszafordultak Opar felé.

Éppen az erdő szélén, ahonnan a sziklacsúcsokat figyelhette, Tarzan a leányt a pázsitra fektette és a közeli folyócskából vizet hozva, azzal arcát és kezét locsolta. De, mert ez nem használt, nagyon aggódva, újra erős karjaiba kapta s sietett tova, nyugat felé.

Késő délután Jane Porter visszanyerte eszméletét. Nem nyitotta ki szemét, — igyekezett az átélt jeleneteket visszaidézni. Ah, igen, már emlékezett! Az oltár, a rettenetes papnő, a lesújtó kés! Kissé megrázkódott, mert azt gondolta, itt a halál, vagy pedig hogy a kés szívébe hatolt, s ő most van a halált megelőző rövid deliriumban.

És mikor végre annyira nekibátorodott, hogy felnyitotta szemeit, az, amit látott, megerősítette feltevéseit. Paradicsomban lelte magát, melyen át meghalt szerelmese karjai viszik. — Ha ez a halál, — mormogta, akkor hála Isten, hogy meghaltam!

— Jane, szólt?! — kiáltott fel Tarzan. Végre magához tér!

— Igen, Tarzan, dzsungel fia — válaszolta a leány, s hónapok óta az első boldog mosoly derítette fel arcát.

— Hála Istennek! — kiáltotta a majom-ember és leszállt a fáról egy kis pázsitos tisztásra, a patak mentén. — Így hát mégis jókor érkeztem.

— Jókor érkezett? Hogy érti ezt? — kérdezte a leány.

— Jókor érkeztem, hogy megmentsem az oltáron való haláltól, drágám! — Nem emlékszik?

— Megmentsen a haláltól? — kérdezte megzava-

rodva, hát nem vagyunk-e halottak mindaketten, Tarzanom!?

Addig már elhelyezte őt a fűvön, hátát egy nagy fa törzséhez támasztva. E kérdésnél visszalépett, hogy jobban láthassa arcát!

— Halottak? — ismételte, azután nevetett. Nem halt meg, Jane, és ha visszatérne Opar városába s megkérdezné az ottlakókat, azok elmondanák, hogy ugyancsak nem volt halott kevés órával ezelőtt. Nem drágám, mindaketten élünk és pedig „vigan“.

— De hiszen Hazel is, meg monsieur Turan is azt mondták, hogy maga a tengerbe esett, sok mértföldnyire a szárazföldtől, — erősködött Jane, mintha meg akarná győzni, hogy igenis meghalt. Azt mondták, nincs semmi kétség, hogy maga volt az, aki a tengerbe veszett.

— Már most hogyan győzzem meg, hogy nem vagyok szellem? — kérdezte nevetve a férfi. Igaz, hogy én voltam az, akit az a szeretetreméltó monsieur Turan átlökött a hajókorláton, de nem fultam a vízbe. — Majd mindent elmondok — és most itt vagyok és ma is csak az a vadember vagyok, akinek először ismert meg Jane Porter.

A leány lassan felkelt és feléje ment.

— Még most se hihetem, — mormogta. — Lehetetlen, hogy ekkora boldogság valóság legyen azok után a rettentő dolgok után, amiket a „Lady Alice“ elsüllyedése óta átéltem.

Egészen közel jött hozzá és lágy, remegő kezét karjára tette.

— Bizonyosan álmodom, és hirtelen arra fogok ébredni, hogy az a szörnyű kés a szívébe hatolt. — Csókoljon meg, édesem, csak egyszer, mielőtt álomnak vége szakad.

Tarzant, a dzsungel fiát, nem kellett erre másodszor felszólítani. A leányt, kit annyira szeretett, erős karjaiba zárta és megcsókolta, de nem egyszer, hanem százszor is, úgy hogy az szinte lélekzetét vesz-

tette. És mégis, mikor végre megállt, a leány fonta nyaka köré karjait és ajkait még egyszer az övére tapasztotta.

— Nos hát, élő valóság vagyok-e vagy csak álom? — kérdezte a férfi.

— Ha nem volnál eleven, édes párom — válaszolta a leány, — akkor az Istenhez fohászkodnám, hadd haljak meg én is.

Néhány percre mind a ketten elhallgattak és egymás szemébe néztek, mintha mégis, még most is, kételkednének csodálatos boldogságuk valóságában. A múlt, s annak minden otromba csalódása és rémsége el volt feledve, — a jövő pedig bizonytalan távolban lebegett. De a jelen, ah, az az övék volt teljességében, azt senki tőlük el nem vehette. A leány szakította meg elsőnek az édes csendet.

— Hova megyünk, mit csinálunk majd, kedvesem?

— Hova akarod, hogy menjünk, mihez akarod, hogy fogjunk — kérdezte a férfi?

— Oda akarok menni, ahova te mégis, édes párom, azt akarom, hogy ahhoz fogjunk, amit te tartasz legjobbnak — felelte a leány.

— De hát Clayton? — kérdezte a férfi. Egy percre egészen elfelejtette, hogy van a világon rajtuk kettőjükön kívül más is. Megfeledkeztünk a férjedről.

— Én nem mentem férjhez, Tarzan! — kiáltott fel Jane. Sőt már nem is járok jegyben. Elraboltatásom előtt éppen egy nappal, megmondtam Claytonnak, hogy téged szeretlek, s így megértette, hogy nem tartatom meg, könnyelműen tett ígéretemet. Ez rögtön azután volt, hogy csodaszerű módon megmenekültünk egy támadó oroszlán karmai közül.

Hirtelen elhallgatott és kérdő tekintettel nézett Tarzanra. — Tarzan, dzsungel fia, te voltál a megmentő! Nem lehetett más!

A férfi lesütötte szemét, szégyelte magát.

— Hogy mehettél el aztán és hogy hagyhattál engemet cserben? — vetette szemére a leány.

— Ó, Jane, kérlek, ne beszélj róla — könyörgött Tarzan. Nem tudhatod, mennyit szenvedtem e cselekedet kegyetlensége miatt, vagy pedig mennyire szenvedtem akkoriban, eleinte féltékeny dühömben, azután pedig elkeseredésemben a sorsom fölött, melyet nem érdemeltem meg. Visszamentem a majmok közé, Jane, mert nem akartam többé embert látni.

Erre azután elmondta, miként vedlett át művelt párisiból először vad vaziri harcossá, majd pedig állattá, aminek egykor nevelkedett.

A leány sokmindent kérdezett, s végül félenken, azokról a dolgokról is kérdezősködött, amiket monsieur Turan emlegetett a párisi asszonyról.

A férfi azután elbeszélte civilizált életének minden részletét, semmit se hagyott ki belőle, hisz nem volt oka szégyenkeznie, mert szive mindenkor hű volt Janehez. Mikor befejezte, ránézett, mintha várta volna az ítélezést.

— Tudtam, hogy hazudik! — micsoda szörnyeteg az a Turan! — szólalt meg végre a leány.

— Hát nem haragszol?

A leány válasz helyett, egy, a tárgytól teljesen eltérőnek látszó izig asszonyi kérdéssel felelt.

— Szép asszony De Coude grófné?

Tarzan nevetett és megcsókolta.

— Tizedannyira se olyan szép, mint te vagy, drágám! — felelte.

A leány elégedetten fellélegzett és fejét a férfi vállaira hajtotta. Ez tudta már, hogy minden meg van bocsátva.

Éjszakára Tarzan, magasan a rengő ágak között, kedves kis lugast épített és ott aludt a kimerült leány, míg egy faüregben lejjebb a majom-ember kuporodott, még álmában is felkészülve, a leány védelmére.

Sok napba telt, míg az útat a partig megtették. Ahol síma volt az út, ott kézfogva haladtak a hatalmas faóriások lombos boltozata alatt, mint ahogyan a régen mult időkben emberöseik járhattak erre. Ha pedig

a bozót túl sűrű volt, a férfi karjaiba vette a nőt és könnyedén végigvitte a fakoronákon. És a napok nagyon rövideknek tündek előttük, mert boldogok voltak. Ha nem aggódtak volna Claytonért, kinek segítséget akartak nyújtani, akkor bizony e csodálatos utazás édes gyönyörét végnélkül kihúzták volna.

Az utolsó napon, mielőtt a partra értek, Tarzan emberszagot érzett, éspedig szerecsen szagot. Megmondta a leánynak és csendre intette. — A dzsungelben kevés a jóbarát, — jegyezte meg röviden.

Fél óra múlva, óvatos zajtalansággal haladva, egy kis csapat fekete harcosra bukkantak. Amint Tarzan meglátta őket, örömeben felkiáltott — az ő vaziri szerecsenjei voltak. Busuli volt ott és még mások, akik őt Oparba kísérték. Mikor meglátták őt, össze-vissza kiabáltak, táncoltak örömeükben. Már hetek óta keresik, mondták neki.

A szerecsenek meglehetősen elcsodálkoztak a fehérbőrű leány jelenlétén, s mikor megtudták, hogy ő lesz királyuk asszonya, vetekedtek egymással tiszteletadásban. A boldog vazirikkal együtt, akik nevetgéltek és táncoltak körülöttük, elérkeztek a part melletti primitív menhelyig.

Sehol semmi életjel, semmi válasz a kiáltásukra. Tarzan hamar felmászott a fán a kis hajlékba, bement, de csakhamar visszatért egy üres pléhdobozzal. Busulinak dobta le, s kiáltott neki, hozzon hamar vizet, azután pedig intett Janenek, hogy jöjjön fel.

Kettesben hajoltak a kiaszott test fölé, amely nemrég egy angol úr volt. Könnyek tólultak a leány szemébe, amint a beesett arcot, a mélyen fekvő szemeket, és az egykor szép, fiatal arc, fájdalomtól dúlt vonásait meglátta.

— Még él, — mondta Tarzan. — Mi megtésztünk mindent, ami lehetséges, csak hogy attól tartok, elkésztünk.

Mikor Busuli elhozta a vizet, Tarzan a repedezett száraz ajakak közé néhány cseppet szorított. A forró

homlokot megnedvesítette és a végtagokat meglocsolta.

Clayton csakhamar kinyitotta szemét. A mosoly-nak valami árnya derítette fel arcát, mikor meglátta a fölibe hajló leányt. Tarzan láttára, a boldogság kifeje-zése megdöbbenésé vált.

— Minden rendben van, öregem, — mondotta a majomember. Még idejekorán megjöttünk. Most minden rendben lesz, s hamarosan felápolunk.

Az angol a fejét rázta. — Késő, suttogetta. De nem baj, jobb is szeretek meghalni. — Hol van monsieur Turan? — kérdezte a leány.

— Itt hagyott, mikor a lázam rosszabbra fordult. Valóságos ördög. Mikor kértem, hogy hozzon vizet, mert túlságos gyenge voltam, hogy magam hozzam el, kiitta előttem, a maradékot kiöntötte, azután kinevetett. — Erre a visszaemlékezésre a férfit hirtelen átjárta az életerő egy kis szikrája. Felemelkedett a könyökére: — Igen, mégis — élni akarok — mondotta majdnem kiabálva — addig legalább, amíg meglegem és megölöm azt a vadállatot. — De ez a fellángolás kimerítette ere-jét és visszahanyatlott a rothadó alomra, mely régi ulsterkabátjával egyetemben, régebben Porter Jane ágya volt.

— Ne bajlódj Turannal — mondotta Tarzan, megnyugtatólag, ő az én emberem és én majd előkerítem, sose búsulj!

Clayton hosszabb ideig szótlanul feküdt ágyán. Tarzan többször illesztette fülét a beesett mellre, hogy a fáradt szív dobogását hallgassa. Estefelé, egy rövid pillanatra újra felélénkült.

— Jane — suttogetta. A leány közelebb hajtotta fe-jét, hogy meghallhassa gyenge hangját. — Én nagyot vétettem maga ellen és ő ellene — a majom-ember felé intett. — Én annyira szerettem magát. Ez ugyan szegényes mentség arra, hogy ártottam magá-nak. De nem birtam lemondani. Nem kérem a bocsá-natát, csak azt akarom végrehajtani, amit egy évvel ezelőtt kellett volna megtennem. — Az alatta levő ulster-

kabát zsebeiben kotorászott valami után, amit betegsége alatt ott felfedezett. Meg is találta, — egy gyűrött, sárga papírdarab volt. Átadta a leánynak, és amint az elvette tőle, karja élettelenül hanyatlott a mellére, feje hátraesett, egy kis sóhajjal kiszenvedett és elcsendesült. Ekkor Tarzan, a majom-ember, egyik kabátja csücskével eltakarta a felfelé fordított arcot. Egy kis ideig térdenállva, csendben maradtak, a leány ajkai imát rebegtek és amint felálltak, az immár békésen nyugvó Clayton két oldalán, a majom-ember szemébe is könny tólult; az a kínzó bánat, melyet saját szívében érzett volt, megtanította részvétre a mások szenvedéseivel szemben.

A leány könnyein keresztül elolvasta a gyűrött, sárga papíroson feketélő sorokat. Olvasás közben szemei tágra nyitak. Kétszer is elolvasta a szavakat, mielőtt teljesen fel tudta volna fogni értelmüket.

„Ujjnyomok bizonyítják, hogy te vagy Greystoke. Gratulálok. D'Arnot.“

Átadta a papírt Tarzannak. — És ő az egész idő alatt tudta ezt és nem mondta meg neked? — mondotta.

— Én előbb tudtam mint ő, Jane — felelte a férfi. — És nem is sejtettem, hogy ő is tudja. Ugy látszik, elj tettem ezt a sürgönyt a váróteremben. Ott kaptam meg ugyanis.

— És azután még azt mondtad nekünk, hogy anyád nőtény-majom volt, s hogy sohase ismerted apádat? — kérdezte hitetlenül a leány.

— A cím, meg az uradalmak nem jelentettek nekem semmit, nélküled drágám, — válaszolta Tarzan. Már pedig, ha tőle elvettem volna ezeket, azt a nőt fosztottam volna meg, akit szerettem, — hát nem érted ezt, Jane? — Mintha valami hibáért mentegetődzne, úgy mondta ezeket.

Erre a leány a holttesten keresztül kinyújtotta kezét a majom-ember felé s annak kezét az övébe fogta.

— És ilyen szerelmet akartam én elhajítani!

XXVI. A majomember elmulása.

Másnap reggel megindultak Tarzan kunyhója felé. Négy vaziri szerezsen vitte az elhúnyt angol holttestét. A majomember azt indítványozta, temessék el Claytont az előbbi Lord Greystoke mellé, a dzsungel szélén, azon kunyhó közelében, melyet a lord épített.

Jane Porter boldog volt és szive mélyén nem tudott eléggé bámulni a csodálatos férfi finom tapintatán, aki bár állatok között nevelkedett, bírt azzal az igazi lovagiassággal és gyengédséggel, amelyet csak a legmagasabb műveltség kifinomultságának szoktak tulajdonítani.

Az öt mértföld közül már vagy hármat tettek meg a Tarzan kunyhójához vezető úton, mikor a vazirik, akik elől mentek, hirtelen megállottak és csodálkozva mutattak egy különös alakra, aki a part mentén jött feléjük. Férfi volt, fénylő selymes cilinderrel, ki lehajtott fővel, lassú léptekkel járt, kezeit a hátán, hosszú fekete kabátja végei alatt összekulcsolva.

Amint Jane Porter meglátta őt, a meglepetéstől és örömtől felkiáltott s elébe rohant. Hangja hallattára az öreg úr felnézett, s mikor látta, ki jön feléje, ő is nagyot kiáltott boldogságában és megkönnyebbülésében. Amint Porter professzor leányát karjaiba zárta, öreg arcán könnyek omlottak végig, s néhány perc tellett bele, míg meg tudott szólalni.

Mikor azután Tarzant is felismerte, nehéz volt őt meggyőzni arról, hogy bánata nem ingatta meg lelke egyensúlyát, mert ő is, mint a társaság tagjai, olyannyira biztosra vette a majomember halálát, hogy igazi probléma volt neki bebizonyítani, hogy Jane erdei istensége igenis élő valóság. Clayton halálhíre mélyen elszomorította az öreg embert.

— Nem értem igazán, hiszen monsieur Turan azt állította, hogy Clayton már napokkal ezelőtt halt meg!

— Turan önökkel van? — kérdezte Tarzan.

— Igen, csak nem rég talált reánk, és ő vezetett bennünket az ön kunyhójához. Mi csak kicsivel északabbra onnan, táboroztunk. Édes Istenem, menyire fog örülni, ha meglátja!

— És csodálkozni, — egészítette ki Tarzan.

Kevéssel utóbb a különös társaság a tisztásra érkezett, amelyen a majom-ember kunyhója állott. Jövömenő emberekkel volt tele, s az első, akit Tarzan meglátott, D'Arnot volt.

— Paul, — kiáltott fel. — A józan ész nevében, mit keressz te itt? — vagy mindannyian meg vagyunk bolondulva?

Hamarosan kimagyarázódott a dolog, mint ahogy a többi különösnek látszó történet is. D'Arnot hajója a partmentén cirkált őrszolgálatban, és D'Arnot hadnagy indítványára horgonyt vetettek a kis zárt kikötőn túl, hogy megegyeszer megtekinthessék a kunyhót és a dzsungelt, hol a tiszték és legények közül sokan izgató kalandokban vettek részt, — két évvel ezelőtt. Kikötve, Lord Tennington társaságára bukkantak, s most intézkedések vannak folyamatban, hogy mindannyiukat felvegyék másnap reggel a hajóra és visszaszállítsák a civilizáció kebelére.

Hazel Strong és anyja, Esmeralda és Philander úr majdnem összeroskadtak a boldogságtól, hogy Jane Porter szerencsésen visszatért. Menekülése előttük szinte csodával határosnak tűnt, és mind azt vallották, hogy ezt más férfi, mint Tarzan, a dzsungel fia, nem tudta volna véghezvinni. Elhalmozták a majom-embert diszhimnuszokkal és figyelmességekkel, mígnem az annyira zavarba jött, hogy elkíváncozott volna akár a majmok amphitheatrumába is.

Mindnyájukat nagyon érdekelték az ő vaziri harcosai, akik ajándékokkal halmozták el őket, „királyuk barátait.“ Mikor aztán megtudták, hogy ő is elvitorlázik velük a nagy kanoen, mely ott horgonyzott a kikötőben, nagyon elszomorodtak.

Mindeddig az ujonnan érkezettek még nem talál-

koztak lord Tenningtonnal és monsieur Turannal. Ezek már kora reggel kimentek vadászni, új húskészletért, és még nem tértek vissza.

— De nagy lesz a maga Rokoff-jának a meglepetése, mikor majd meglátja — mondta Jane Tarzannak.

— Meglepetése igen rövid életű lesz, — válaszolta a majomember kemény mosollyal és olyasmi volt a hangjában, amitől Jane Porter aggódva nézett az arcába. Amit ott olvasott, nyilvánvalóan aggodalmát igazolta, mert kezét a karjára tette és könyörgött neki, engedje át az orosz Franciaország igazságszolgáltató törvényeinek.

— A dzsungel kellős közepén, kedvesem, ahol nincs más igazságszolgáltatás melyhez folyamodni lehetne, csak a maga hatalmas izmai, ott helyénvaló volna, hogy sajátkezűleg hajtsa végre rajta azt a büntetést, melyet megérdemel, de midőn egy civilizált kormány erős sújtó karja áll a rendelkezésére, gyilkosság volna őt megölni. Magát elfognák és mi nem tehetnénk ellene semmit, vagy mindannyiunkat újra nyomorúságba és boldogtalanságba döntene. Tarzanom, nem bírnám el, ha újra el kellene veszítenem magát. Ígérje meg, hogy átadja Dufranne kapitánynak és hadd bánjon el vele a törvény — az az állat nem érdemli meg, hogy boldogságunk kockára kerüljön miatta.

A férfi belátta a leány szavainak bölcsességét és megígérte. Félórával később Rokoff és Tennington bukkantak elő a dzsungelből. Egymás mellett haladtak. Tennington volt az első, aki észrevette, hogy a táborban idegenek vannak. Látta a fekete harcosokat, amint a hadihajó tengerészeivel tereferéltek, és azután látott egy nyulánk, barna óriást, D'Arnot hadnagy és Dufrane kapitány társaságában.

— Vajjon ki ez? — mondotta Tennington Rokoffnak, és mikor erre az orosz felnézett és szemei a majom-ember rászegeződő tekintetével találkoztak, megtántorodott és elfehéredett. „Sapristi” — kiáltotta, s mielőtt Tennington sejthette volna, mi a szán-

déka, puskáját vállához kapta, és egyenesen Tarzant véve célba, megrántotta a kakast. De az angol egészen mellette állott, — olyan közel hozzá, hogy keze a fel- emelt fegyvert meglökhette, még mielőtt a kalapács a töltésre ütődött, úgy hogy a golyó, mely Tarzan szivé- nek volt szánva, ártalmatlanul süvöltött el feje felett.

Még mielőtt az orosz másodszer löhetett volna, a majom-ember már nekirontott és kiragadta kezéből a fegyvert. Dufranne kapitány, D'Arnot hadnagy, a lö- véésre egy csapat matrózzal odarohantak, és most már Tarzan szó nélkül adta át nekik Rokoffot. Még mielőtt Rokoff megérkezett, mindent megmagyarázott volt a francia parancsnoknak, és ez rögtön elrendelte az orosz vasraveretését és elzárását a hadihajón. De mielőtt az őrség a foglyot egy kis csónakba ültette, mellyel ideig- lenes fogságába akarták szállítani, Tarzan engedelmet kért a megmotosására. Végtelen öröme, meglelte az iratokat, melyeket az orosz magánál elrejtett.

A lövés Jane Portert és a többieket is kicsalta a kunyhóból, és miután az izgalom lecsillapult, szívélye- sen üdvözölte a meglepett lord Tenningtont. Tarzan is hozzájuk csatlakozott, miután elszedte az oroszról az iratokat, és amint odaért, Jane bemutatta őt Tenning- tonnak.

— Lord Tennington, engedje bemutatnom John Clayton, lord Greystoke-ot, — mondotta.

Az angol nem tudta elrejteni megdöbbenését, min- den herculesi erőlködése ellenére, mellyel udvariasnak akart tűnni, örülteknek tekintette őket és szükség volt arra, hogy mind a majom-ember, mind Jane és D'Arnot hadnagy újra, meg újra elmondják a különös történetet, míg meggyőzték, hogy csakugyan nem bo- londult meg valamennyi.

Naplementekor eltemették William Cecil Clay- tont, nagybátyja és nagynénje, az előbbi lord és lady Greystoke, dzsungel sirjai mellé. És Tarzan kérésére, háromszor adtak a hajóról sortüzet egy „bátor ember“ sirja felett, ki bátran szállt szembe a halállal.

Porter professzor, ki fiatal éveiben papnak volt szentelve, végezte az egyszerű temetésen a szertartást. A sírt, lehajtott fővel, különös gyászoló közönség állta körül. Volt ott francia tiszt, tengerész, két angol lord, amerikaiak és egy sereg fekete afrikai vitéz.

A temetést követő napon, Tarzan megkérte Dufanne kapitányt, halasztaná el az indulást néhány nappal, míg ő odajár az ország belsejében, hogy elhozza „cókómókját“. A tiszt szívesen teljesítette kérését.

Másnap délután, jó későn, Tarzan és feketéi „cókómókjának“ első szállítmányával tértek vissza, és mikor a társaság meglátta a színarany rúdakat, körülrajzották a majomembert, ezer kérdéssel, de ez mosolyogva bár, de könnyörtelenül megtagadott minden felvilágosítást e rengeteg kincs forrására nézve. — Még vagy ezer darab maradt hátra, — s ha majd ezeket itt elköltöttem, érte akarok jönni, s így nem árulhatom el másnak a titkot, — magyarázta.

Másnapra az aranyrúdak már mind a táborba voltak szállítva és midőn elhelyezték őket a hadihajón, Dufanne kapitány azt mondta, hogy úgy érzi magát, mint egy régi korszakbeli spanyol vitorlás parancsnoka, ki az azték kincses városokból tér haza. — Nem tudhatom, legénységem mely pillanatban szúr le engem és veszi birtokába a hajót, — tette hozzá.

A következő reggelen, midőn hajóra készültek szállni, Tarzan valamit mondott Jane Porternek.

— Vadállatokról ugyan azt tartják, hogy minden érzelemben szükölködnek, de mindazonáltal azt szeretném, ha abban a kunyhóban esküdhetnék meg, melyben születtem, anyám és apám sírja közelében, körülvéve az ősvadontól, mely otthonom volt egész életemben.

— De aztán törvényes is lesz ez a házasság, édes? — kérdezte Jane, — mert ha igen, nincs hely, ahol jobban szeretnék megesküdni, erdei istenemmel, mint itt, a te őserdő árnya alatt.

A többieknek is szóltak a dologról és mind azt tartották, hogy egészen törvényes volna. Így tehát az egész társaság összegyűlt a kis kunyhóban, hogy jelen legyen a második szertartáson, melyet Porter professzor e három nap alatt végzett.

D'Arnot volt kiszemelve vőfélynék, Hazel nyoszolyó leánynak. De ekkor előállt Tennington és minden rendelkezést fölborított, egy újabb „kitünő eszméjével.“

— Ha miss Strong beleegyezik — mondotta, a nyoszolyó leány kezét megfogva, — Hazel meg én azt tartjuk, hogy fenomenális dolog volna, mindjárt kettős lakodalmat csapni.

Másnap elindultak, és amint a hadihajó lassan kisklott a nyílt tengerre, egy magastermetű fiatalember, kifogástalan, fehér flanell-öltözetben és egy bájos fiatal nő, a hajókorlátnak támaszkodva nézték a távolodó partvonalat, melyen vagy húsz fekete harcos, a vaziri törzsből, táncolt, vad fejük felett lóbálva hadilándzsájukat és istenhozzádot kiáltva távozó királyuk felé.

— Elviselhetetlen volna nekem az a gondolat, hogy utoljára láttam a dzsungelt, ha nem tudnám, édes, hogy veled megyek örökre „a boldogság egy új világába“. És Tarzan, a dzsungel fia, lehajolt, hogy szájon csókolja párját.

Vége.

FŐVÁROSI KÖNYVKIADÓ

E. R. Burroughs:

A DZSUNGEL FIA

Ford. Songárdy Gábor

Mario Puccini:

A SZŰZ ÉS AZ UTCA LÁNYA

Olaszból fordította Marsovszky Miklós

Knut Hamsun:

HALK HÜROKAT PENGET

A VÁNDOR

Norvégből fordította G. Beke Margit

Egy útjavesztett asszonylélek tragédiája

B. Kellermann:

INGEBORG

Fordította Bán Margit

Erdős Renée:

ALKOTÓK

Forró Pál:

GIULIANO MEGKISÉRTÉSE

M. Dauthendey:

A BÍVA TÓ NYOLC ORCAJA

Fordította Relle Pál

Japán szerelmek és japán tájak csodálatos
poézise.

**A FŐVÁROSI KÖNYVKIADÓ
IFJUSÁGI IRATAI**

M E S E K Ö N Y V E K

Jaschik Álmos színes képeivel:

MILDI MESÉI. Irta: ifj. Gaal Mózes

GRIMM MESÉI. Fordította: Gaal Mózes

HAUFF MESÉI. Fordította: Tábori Piroska

Stelly Gizella:

MIT JÁTSSZUNK GYEREKEK?

Játék- és rajzminták, dalok

Altay Margit: A KIS HERCEGNŐ

Forró Pál: ABRANDKERGETŐK

E. Seton-Thompson: AZ ÖREG URIAN

Ford: Rupprecht Tibor. Számos képpel
Egy nagy állatismerő és természetbarát igaz
állattörténete

John Perry: A PÖRGETTYÚ

Fordította: Beke Manó. 58 ábrával
A világegyetem forgómozgásainak népszerű
ismertetése

Kisslingstein Gusztáv:

EGY UDVARHAZ LAKÓI

DOCUMENTA HUMANA

1. TOLSZTOJ LEVELEI

Fordította és bevezette Görög Imre

2. IBSEN LEVELEI

Fordította és bevezette Beke Margit

3. NIETZSCHE LEVELEI

Fordította Strém István és Beke Margit

4. FLAUBERT LEVELEI

Fordította Komor Zoltán és András

5. BALZAC LEVELEI

Fordította és bevezette Benedek Marcell

6. VOLTAIRE LEVELEI

Fordította és bevezette K. Takács Mária

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

